တက္ကသိုလ်
ဘုန်းနိုင်
ဟိုမြေမှသည်
100

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၆၇၀၅၀၃

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၅၀၀၅၀၉

❐

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ၁၉၆၃ ခုနှစ်

ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၆၅ ခုနှစ်

တတိယအကြိမ် - ၁၉၆၉ ခုနှစ်

စတုတ္ထအကြိမ် - ၁၉၇၁ ခုနှစ်

ပဉ္စမအကြိမ် - ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

အုပ်ရေ - (၅၀၀)

❐

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးစွန့်ကော်ယူ၊ မာကျူရီပုံနှိပ်တိုက်၊

၄၉၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

❐

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင် ချိုတေးသံစာပေ

မြွန့်သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

❐

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

မောင်မောင်သိုက်

❐

တန်ဖိုး

၁၀၀၀ ကျပ်

စကားသစ္စာ
မှန်သောခါဝယ်
ဩဇာလေးနက်
ပေါ်ဆီတက်၍
နွယ်မြက်သစ်ပင်
ဆေးဖက်ဝင်၏။

ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ

ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ၊
မရှုံးစေသား၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်၊
တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တစ်လေ၊
တွေ့ ကြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်၊
ငါ့ဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါမွန်အမြတ်
ငါအတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်၊
ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါသော်ဆရာ၊
မလုပ်ပါတည်း။ ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

တောလယ်မြိုင်ချာ
ဝက်ပါသို့
ညက်ပြာနွဲ့ချေ
မလိုက်လေနှင့်။
သားရေနုနယ်
ရွယ်လည်းပျိုမျစ်
ပန်းပွင့်သစ်သို့
မညစ်မညူး
နန်းသူဖွယ်ရာ
နံ့သာပျံ့မွေး
ကိုယ်နှင့်ဝေးလျက်
ပြုကြေးတင်လွှ
မကြိုက်လေနှင့်။

၁

ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းသည် ရွှေဂူမှထွက်၍ ဟိမဝန္တာအား မားမားရပ်ရှုသကဲ့သို့ ဝါးထရံ ခနိမိုးလျှင် တန်ဆာဆင်အပ်သော (....) တိုက်နယ် (....) အဖွဲ့ရုံးမှထွက်၍ မုတ်ဆိတ်ချစ်သန်းသည် လောကကို စိမ်းစိမ်းရှုဘိသည်။

ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း ဆာလောင်နေမည်ကဲ့သို့ပင် ချစ်သန်း၏ဟာနေသောအစာအိမ်မှ ဝါယောဓာတ်သည် လည်ချောင်းမှဆန်၍ တဟော့ဟော့ ပျို့တက်နေသည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်း အပုပ်ချိန်ဖြစ်သည်။ နယုန်လဖြစ်၍ မိုးညိုညိုမှာ အအေးဓာတ်လည်းပိုချင်၏။

ချစ်သန်းသည် ရပ်နေရာမှ လက်ယာဘက် သုံးအိမ်ကျော်ရှိ တရပ် "ကွက်ရှင်" ၏ ကဇော်ဆိုင်ကို မျှော်ကြည့်မိသည်။ အပုပ်ချိန်ဖြစ်၍ ဖောက်သည်တို့ တဖွဲဖွဲရောက်နေချေပြီ။

ချစ်သန်းသည် လက်တွင်းမှကြိမ်တုတ်ကို မြေမှာ ဆောင့်ရင်းတောကို ကျိန်ဆဲမိ၏။

မရွှေမိအိမ်မှ ရွှေမိ၏တူတော်မောင်ဟုဆိုသူ တိုးညှာ(ခေါ်) သက်ဝေသည် ယနေ့ ဂျူဗလီဟောရှိ ပန်တျာကျောင်း၌ ဂစ်တာတီး နည်းပြဆရာ

အဖြစ် စတင်အခန့်ခံရသည်။ တိုးညွှာ (ခေါ်) သက်ဝေသည် ယနေ့အတွက် ဒါယကာဖြစ်ရန် အကြောင်းခိုင်လုံနေသည်။ သက်ဝေ ကလည်း ကတိပေးပြီးဖြစ်သည်။

တော မွေသည်ပင်ဖြစ်ရမည်။ သက်ဝေ အလုပ်ရသည်ကို ယဉ်ကျေးမှုဌာန ပါလီမန်အတွင်းဝန်၏ ဒရိုင်ဘာစိုးမောင် က သူ့ကြောင့်ဆိုသည်။ ရဲဘော်ဖြူလူထွက် တောခိုလက်နက်ချ တိုက်နယ်ပြန်ကြားရေးနှင့်ယဉ်ကျေးမှုတာဝန်ခံ တော (ခေါ်) ဗိုလ်တာ ကလည်း သူစွမ်း၍ဟုဆို၏။ မည်သူစွမ်း၍ ဟူသည်မှာ ချစ်သန်းအတွက် ပဓာနမဟုတ်။ သက်ဝေ အချိန်မီပြန်ရောက်ရန်သာ အရေးကြီးသည်။ ပြန်မရောက်သည်မှာ မသောက်တတ်၊ မစားတတ်သော စိုးမောင် ကြောင့်တော့ မဖြစ်တန်ရာ။ “ချက်” ကလေး ဝင်သော်သဘောတရားရေးဉာဏ် ပိုသွက်တတ်သော တော၏ “အခွင့်အရေးကိုလက်မနေးသုံးတတ်” သော ဉာဉ်ကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။

ချစ်သန်းသည် ကြိမ်တုတ်ကို မြေမှာဆောင့်မိပြန်သည်။ အစာအိမ်မှ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတတ်သော လေသည် လည်ချောင်းကိုဆောင့်လာတိုင်း ချစ်သန်းသည် အပြစ်မဲ့သောမြေကြီးကို ကြိမ်တုတ်နှင့် ဆောင့်မိသည်။

ချစ်သန်းနှင့် ဤကြိမ်တုတ်မှာ ခွဲမရ၊ ဤကြိမ်တုတ်ကို ဘာကြောင့်ကိုင်ရကြောင်းလည်း ချစ်သန်းကိုယ်နှိုက် သိပ်မသိလှ။ သို့သော် ဤကြိမ်တုတ်ကို ကိုင်ထားရသည်မှာ သားရေပတ်တုတ်တိုကို ကိုင်လေ့ရှိသော တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ကြီးများကဲ့သို့ သူလည်း သူ့နည်းနှင့်သူ ခံ့ညားမှုရှိသည်ဟု ချစ်သန်း ရေးရေးပေါ့ ထင်မိ၏။ ဤကြိမ်တုတ်နည်းတူပင် ခွဲမရသော အရာတစ်ခုလည်း ချစ်သန်း၏ခေါင်းထက်ရှိသည်။ ပိုးကိုက်စပြုပြီဖြစ်သော သိုးမွေးဦးထုပ်ဟောင်းတစ်ခုဖြစ်၏။

ချစ်သန်းအရပ်မှာ ၅ ပေကျော်ရုံလေးရှိသည်။ အသားမှာ ညိုသော်လည်း ဖောအန်းအန်းရှိသောမျက်နှာမှာ မျက်လုံးများနှင့်အတူ နီနေတတ်သည်။ ဝမ်းဗိုက်မှာ အိုးစရည်းခန့် မရှိသေးသော်လည်း အတော်လေးကြီးမားအောင် ရွှဲနေသည်။ ဤဝမ်းဗိုက်အပါအဝင် ခန္ဓာကိုယ် အထက်ပိုင်းကို စစ်သုံးကာကီအင်္ကျီ အစိမ်းပုပ်ရောင်နှင့် ကာကွယ်ထားသည်။ အနံ့ကောင်းသော ချည်လုံချည်ကွက်ကျဲမှာ တရွတ်မဆွဲအောင် အဝတ်ခက်သကဲ့သို့ ခါးကိုပတ်မိရန် ကွင်းကျဉ်းလှသည်။ ဒါသည် လောက၏ အဆင်မပြေမှုတစ်ရပ်ဟု ချစ်သန်း နားလည်ထားသည်။

ဤနေရာ၌ ချစ်သန်းရပ်တည်နေသော ပထဝီအနေအထား ရပ်ကွက်အလားအလာကို ဖော်ပြသင့်သည်ထင်၏။

ချစ်သန်း မျက်နှာမူရာရှေ့၌ ဆိုက်ကား၊ မြင်းလှည်း၊ မော်တော်ကားတို့ မပြတ်သွားနေသော ကတ္တရာလမ်းမကြီးရှိသည်။ ချစ်သန်းကျောခိုင်းရာ၌ ဆယ်ပေခန့် အမြင့်ဆောင်သော တောင်သဏ္ဌာန်ကုန်းမြင့်ရှိသည်။ ဤကုန်းမြင့်မှာ ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ ယခုတိုင် လူသေများမြှုပ်နှံလျက်ရှိသေးသော သုသာန်မြေဖြစ်သည်။

စတုရန်းပုံ ဤသုသာန်မြေကိုပတ်လျက် တဲစုတ်၊ တဲဟောင်း၊ အိမ်စုတ်၊ အိမ်ဟောင်းတို့ ရှိနေကြ၏။ ချစ်သန်း၏နား၌ မြင်းလှည်းခွာသံ၊ မော်တော်ကားသံတို့နှင့်အတူ ဖိုဆွဲသံ၊ တူထုသံတို့ကိုလည်း ကြားနေရ၏။

ချစ်သန်း၏ အဖွဲ့ရုံး လက်ဝဲဘက်၌ ဆိုက်ကားသမား ကာဆင်နှင့် မယား အတင့်တို့၏ တဲကုပ်ရှိသည်။ ကာဆင်တို့တဲပြီးလျှင် ပန်းပဲဆရာဦးစစ်ကျန်နှင့် မဝါနုတို့၏ ပန်းပဲဖို၊ ထိုနောက် အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိ၊ လင်မရှိ၊ သားမရှိ၊ ဘာမှမရှိသော မုဆိုးမတစ်ကိုယ်တော် မဟာဒွိ

ဣန္ဒာသယဂိုဏ်းဝင် မရွှေမိ၏အိမ်၊ မရွှေမိအိမ်ပြီးလျှင် ခနိသစ်၊ ထရံသစ်နှင့် ဆောက်ပြီးစ တက္ကသိုလ်မှ ကထိကတစ်ဦး၏ ဒရိုင်ဘာကိုဖိုးစိန်၊ မစွမ်တီ၊ မစွမ်ကြည် တို့၏အိမ်၊ မစွမ်တီမှာ ကိုဖိုးစိန် ၏ မရီး ဖြစ်၍ မစွမ်ကြည်မှာ ကိုဖိုးစိန်၏မယားဖြစ်သည်။ သို့သော် ရပ်ကွက်က ကိုဖိုးစိန်ကို ဘုရားဒကာခေါ်၍ မစွမ်တီနှင့် မစွမ်ကြည်ကို လေဘာတီခင်ညွန့် နှင့် ကောလိပ်စိန်ဟု သမုတ်ကြသည်။

ချစ်သန်းသည် မစွမ်တီကို သဘောကျသည်၊ ထို့ကြောင့် ကိုဖိုးစိန်ကို အမြင်ကတ်သည်၊ ကိုဖိုးစိန်၏ အစ်ကိုမှာ သာယာဝတီမှ အခံပါတီဝင်ဖြစ်၍ ပို၍အမြင်ကပ်သည်၊ နောက် ကိုဖိုးစိန်မှာ တက္ကသိုလ်မှ ညစ်ကျယ်ကောင်ကလေးများနှင့်တွဲ၍ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတတ်၍ အမြင်ကတ်ဆုံးဖြစ်သည်။

ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းသည် တောသုံးတောင်ကို အုပ်သကဲ့သို့ ဤသုသာန်ဘေး ပလက်ဖောင်းရပ်ကွက်ကို ချစ်သန်းအုပ်သည်။ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း၌ လည်ဆံမွေးဖွားဖွား ရှိသကဲ့သို့ ချစ်သန်း၌လည်း မုတ်ဆိတ်မွေးချွန်ချွန် ရှိသည်၊ ထို့ကြောင့် သူ့နာမည်မှာ မုတ်ဆိတ်မွေးချစ်သန်း ဟူသတည်း။

မုတ်ဆိတ်ချစ်သန်းကို ပမာမခန့် ပြုရဲသူမှာ ဤဒရိုင်ဘာ ဘုရားဒကာဦးဖိုးစိန်နှင့် တစ်အိမ်ကျော်မှ မြင်းလှည်းသမားကိုထွန်းမောင်၊ မလှယဉ်၊ သိန်းဆောင်နှင့် တစ်အိမ်သားလုံး ဖြစ်သည်၊ သိန်းဆောင်မှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော ချာတိတ်ဖြစ်သည်၊ သိန်းဆောင်တို့ တစ်အိမ်သားလုံးမှာ တောမှ တက်လာစဖြစ်သည်၊ တောမှ တက်လာစဖြစ်၍ ဘာမျှ နားမလည်၊ မည်မျှအထိ နားမလည်သနည်းဆိုသော် မိမိကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် ကြောက်ရမှန်း နားမလည်သေး၊ ဤအထိ အသိဉာဏ် ခေါင်းပါးသည်၊

ရှိစေတော့… သူတို့ကို “ပညာပေး”ရမည်။

ကိုဖိုးစိန်နှင့် ကိုထွန်းမောင်တို့အိမ်ကြား၌ “တွဲတေး၊ တာဝ ကိုစံပ–မညိုမြ ရွှေပန်းတိမ်ဆရာ ရွှေ၊ ငွေ ကျောက်၊ သံ ရတနာအမျိုးမျိုး အဖိုးနှုန်းချိုသာ လက်ရာကောင်းကောင်း ပြုလုပ်ပေးသည်”ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်နှင့် ကိုစံပ မညိုမြတို့၏ ပန်းထိမ်ဖိုရှိသည်၊ ကိုစံပမှာ မြင်းရှုံးလျှင် မညိုမြကို ရိုက်တတ်၍ မညိုမြမှာ လင်ရိုက်လျှင် ကာဆင့်မိန်းမ အတင့် နည်းတူ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကြားအောင် ခုနစ်သံ ချီနိုင်သော မိန်းမစား ဖြစ်သည်၊ ဤစုံတွဲကိုမူ ချစ်သန်း မမှုလှ၊ ချစ်သန်း ငြိမ်ကြည့်နေခိုက် ကိုဖိုးစိန်၏ အိမ်ရှေ့၌ ဂျစ်ကားတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာသည်။ ဤမီးခိုး ရောင်ဂျစ်ကားမှာ ကိုဖိုးစိန်မောင်းသော ဂျစ်ကားဖြစ်ကြောင်း ချစ်သန်း သိသည်။

ကားပေါ်၌ သေတ္တာ၊ အိပ်ရာလိပ် စသောပစ္စည်းများ တင်လာသည်။ ကားဆိုက်၍ မကြာမီပင် ကိုဖိုးစိန် နှင့် အသက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ခန့် အသားမဖြူမညို လူငယ်တစ်ဦးဆင်းလာပြီး ပစ္စည်းများကို သယ်ချသည်။ စိတ်ဝင်စားလာသော ချစ်သန်းသည် ပန်းပဲဖိုဘက်ထွက်ခဲ့၏။

“ဘုရားဒကာက ဘာဘော်ချက်လာတယ်မသိဘူး”

ချစ်သန်းသည် ကားဆီ မျက်စပစ်ပြရင်း ဦးစစ်ကျန် ကိုပြောသည်။ ကိုဖိုးစိန်သည် သူ့ဆရာကားနှင့် ပစ္စည်းသယ်၊ လူပို့ အချောင်အလုပ်များ ခိုးလုပ်တတ်ကြောင်း ချစ်သန်းသိ၍ ရည်ညွှန်းဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးစစ်ကျန် သည် မြင်းလှည်းအတွက်ဖြစ်သော “လေး”ကို ထုနေရာမှ ချစ်သန်းကိုတစ်လှည့်၊ ကိုဖိုးစိန်၏ ကားကိုတစ်လှည့် ကြည့်သည်။ ဘာမျှတော့မပြော။ ဤအဖိုးကြီးမှာ တွေ့ကရာစကားတွေထက် သူ၏နားကွဲလု မတတ်ကျယ်သော ပေထက်တူနှက်သံကိုသာ အရေးယူ သာယာ

တတ်သူ ဖြစ်၏။

သို့သော် ဖိုဆွဲပေးနေသော မဝါနုက တုံ့ပြန်ဖြေ၏။

“ဒီတစ်ခါ ဘော်ချက်တာမဟုတ်ဘူးတော်ရေ့၊ သူ့အိမ်တစ်ဖက်ခန်းကို ငှားတဲ့လူတွေကို သယ်ပေးနေတာ”

“အဲဒါလည်း ဘော်ချက်တာပဲပေါ့ဗျ”

“သူ့ဘာသာချက်တာ ဘာဖြစ်သလဲ”

ဤဘုကျကျအပြောမှာ အနီးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးထက် ဒန်တိုခဲရင်းထိုင်နေသူ သိန်းဆောင်၏အဖေ၊ မလှယဉ်၏ယောက်ျား မြင်းလှည်းသမား ဦးထွန်းမောင်၏နှုတ်မှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်သန်းမှာ ရုတ်တရက် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ လက်ယာလက်ဖြင့် ကြိမ်တုတ်ကို မြေမှာထောက်ရင်း လက်ဝဲလက်ဖြင့် မုတ်ဆိတ်မွေးကျစ်သကဲ့သို့ကျစ်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စကားမပြောဘဲ ဦးထွန်းမောင်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ ဤအကြည့်မျိုးကို ရဲကြပ်ဘတင်ပင် ရှိသေလေမည် မဟုတ်ပါလော။

သို့ရာတွင် ဦးထွန်းမောင်သည် တံတွေးကို သွားကြားမှ ပျစ်ခနဲမြည်အောင် လေးပေကျော်အရောက် မပင်မပန်း ထွေးလွှတ်လိုက်ပြီး ဦးစစ်ကျန်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဂျစ်လေးအစစ်နော် ဆရာကြီး”

ဤလေးမှာ ဦးထွန်းမောင်၏ ဒုတိယလှည်းအတွက်ဖြစ်၍ လေးကောင်းရန်သာ စိတ်စောနေသဖြင့် ချစ်သန်းကို ဆက်မမှုတော့ဘဲ မေးခြင်းဖြစ်၏။ ဦးစစ်ကျန်က တူကြီးကိုချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုထွန်းမောင် … ဂျစ်လေးအစစ်ဘဲ၊ မြန်မာပြည်မှာဂျစ်လေးကို ကျုပ်စကိုင်တယ် နားလည်လား”

ချစ်သန်းမှာ စိတ်ပျက်သွားသည်၊ ဤဂျစ်လေးအကြောင်းကို ပြောလျှင် ဦးစစ်ကျန်သည် ရာဇဝင်သမိုင်းကို မဆုံးအောင် ပြန်ချီတော့မည်။

ချစ်သန်းထင်သည့်အတိုင်းပင် ဦးစစ်ကျန်မှာ စ,တော့၏။

“ကျုပ် တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်သားကတည်းက မန္တလေးမှာ မြင်းလှည်းဆောက်လာတဲ့ကောင် …၊ ရှေးတုန်းက လေးဆို အင်္ဂလန်နဲ့ ဇာမဏီက လာတာမှသုံးတာ၊ ခုခေတ်ကျမှ ဒါတွေ မလာလို့ ထွင်ယူရတာ”

ဦးစစ်ကျန်သည် မည်းတူနေသော မြေလက်ဖက်ရည်ကရားတွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ကို ထည့်သောက်ပြီး စကားဆက်၏။

“ဂျစ်လေးကို မြင်းလှည်းလေးဖြစ်အောင် ကျုပ်စထွင်တာ ဘာက,ဦးမလဲ၊ မြင်းလှည်းဘီးလည်း ဘောထည့်ပြီး ထွင်ကြည့်သေးတယ်၊ သိပ်သွက်တော့ မြင်းကဆွဲရင် မြင်းသာ ဖင်ထိုင်ကျသွားတယ်၊ ဘီးက မရပ်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မသုံးတော့တာ”

“ဘီးကို ဘရိတ်ထည့်ပေးရင်ကောဗျာ”ဟု ဦးထွန်းမောင်က အကြံပေး၏။

“ဟာ … ကြံသေးတာပေါ့ …၊ ဒါပေမဲ့ ဘီးကို ဘရိတ်မိတဲ့အချိန်နဲ့ မြင်းရပ်တဲ့ အချိန်က အံကျ ဟပ်မိဦးမှ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆက်ထွင်ကြည့်ဦးမယ်”

ဦးစစ်ကျန်သည် အင်မတန်ထွင်ချင်သော အဘိုးကြီးဟု ချစ်သန်းသိထားသည်၊ ထွင်သည့်အကြောင်းပြောရလျှင် ဤအဘိုးကြီးမှာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တစီစီ ထွက်တတ်၏။

“လူဆိုတာ ထွင်ရတယ်၊ မထွင်တာကန္တားပဲ …၊ ကြည့်လေ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အစက ဘာစားလဲ၊ ဆန်ပဲမဟုတ်လား၊ အခု ပေါင်မုန့်လည်း တစ်ခါတလေ စားတယ်၊ လက်ဖက်ရည်အချိုလည်း သောက်တယ်၊

ခေါက်ဆွဲလည်း စားတယ်၊ ပလာတာလည်း စားတယ်၊ နွားက အစကတည်းက မြက်စားတယ်၊ အခုလည်း မြက်စားတယ် ...၊ နောင်လည်း မြက်စားဦးမယ်၊ ဟိုနေ့က ဒေါက်တာ လွန်းတင်က ဆေးကုလားထိုင် ကျုပ်ကို လာလုပ်ခိုင်းတယ်၊ ခေါက်လို့ရရမယ်၊ ချိုးလို့ရရမယ်၊ မြှင့်လို့ရရမယ်၊ နှိမ့်လို့ရရမယ်၊ ပက်လက်လှန်လို့ ရရမယ်၊ ပတ်ချာလည်လို့ ရရမယ်၊ ဇက်တင်ခေါင်းမှီပါရမယ်၊ အတို အရှည် လိုသလို ဆွဲရမယ့် ခြေတင်ပါရမယ်၊ ဖြုတ်လို့ရရမယ်၊ တပ်လို့ရရမယ်၊ အဲ ... ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ... ”

အဘိုးကြီးမှာ နောက်ထပ်“ရရမယ်”များကို စဉ်းစားကြည့်သေးသည် မမှတ်မိတော့ ... ။

“အဲ ... ကျုပ်လုပ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဘာဆိုင်လဲဗျ၊ ကျုပ်က မြင်းလှည်းပန်းပဲ လက်သမားပဲ၊ ဆေးကုလားထိုင်က တခြားပဲ၊ ထွင်ရတာပေါ့”

ဤစကားတို့ကို ယခုအချိန်အထိ ဦးထွန်းမောင်အား၌ငြိမ်နားထောင်နေသော ကိုစံပက ဝင်ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် ... ထွင်ရတယ်၊ ဒါနဲ့ပြောရဦးမယ်၊ ဘယ်သူ့မှတော့ လျှောက်မပြောကြနဲ့နော်၊ ဟိုနေ့က စိုးမောင်က နားကပ်တစ်ရံ လာအပ်တယ်”

မဝါနသည် ဖားဖိုဆွဲနေရာမှရပ်၍ ...

“စိုးမောင်က နားကပ်လာအပ်တယ်၊ မြကြိုင်အတွက်လား၊ ကောင်မက နားပေါက်မှမရှိဘဲ”ဟု ဝင်ထောက်သည်။

“တိုးတိုးဆိုမှ ပေဟာ ဒီမိန်းမကြီးဟာ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ... ပြောမလို့၊ မြကြိုင်က နားပေါက်မရှိဘူး၊ အဲဒါ ... စိုးမောင်က ပြောတယ်၊ နားညှပ် နားကပ်တဲ့၊ နားပေါက်မရှိဘဲ ပန်လို့ရတာတဲ့။ သူ့ဆရာအတွင်းဂန် သမီးတွေ ဒီလိုပဲ ပန်သတဲ့။ အဲဒါ ... ကျုပ်ထွင်လုပ်ပေးလိုက်တာ။ အဲ

နက်ဖြန်ဆို ပြီးတော့မယ်”

မဝါနမှာ မကျေနပ်။

“နားပေါက်မရှိဘဲ ဘယ်လို ရှင့်နားကပ်ကိုပန်မလဲ”

“ဒါကိုပြောနေတာပေါ့။ ခင်ဗျားအဝတ်ညှပ်တဲ့ ကလစ်မြင်လား။ ဘယ်မှာအပေါက်ပါလဲ။ စပလိန်နဲ့ဆိုတော့ ညပ်ပြီး ငြိမ်နေတာပေါ့။ ကျုပ်နားကပ်ကလည်း ရွှေစပလိန်နဲ့နားမှာ ကပ်ပြီး ငြိမ်နေတာပဲ။ ထွင်ရတာပေါ့”

ချစ်သန်းမှာ သည်းမခံနိုင်တော့။ သူတို့စကားရှည်နေစဉ်အတွင်း ကိုဖိုးစိန်တို့ ဂျစ်ကားမှာ ပြန်ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ချစ်သန်းက ကိုဖိုးစိန်၏ အိမ်တစ်ခြမ်း မည်သူ့ကို ငှားသနည်း၊ ဤသည်ကို သိချင်နေ၏။

“ဒါထက် မဝါန၊ အခုပြောင်းလာတာက ဘယ်သူတွေလဲ”

“မသိပေါင်တော်။ မစွမ်ကြည်က ကောလိပ်ကျောင်းသားလို့ ပြောတာပဲ”

“ခုနင်က ကောင်လေးလား ကောလိပ်ကျောင်းသားဆိုတာ”

“မဟုတ်ဘူး ... ။ အဲဒါက ဟောဟိုအမှတ်တစ် ကျောင်းမှာ တက်မှာတဲ့– ညီ။ ကောလိပ်ကျောင်းသားက သူ့အစ်ကို”

ချစ်သန်းသည် လမ်းတစ်ဖက် မျက်စောင်းထိုးမှ အစိုးရတန်းမြင့်ကျောင်းကို ကြည့်မိသည်။ ဒီကျောင်းက ကောင်လေးများမှာ မိမိတို့အဖွဲ့ကို ဆန့်ကျင်သူများဖြစ်သည်။ ဒီလိုကောင်ကလေးမျိုး မိမိ၏ရပ်ကွက်တွင် လာနေမည်ကို သိပ်တော့ ... မကျေနပ်လှ။

ချစ်သန်းသည် မကျေ မချမ်းနှင့် “ဖိုးစိန်က ဒီကောင် ကလေးတွေကို ဘာလို့ အိမ်ငှားရတာလဲ”ဟု မေးသည်။

“သိနိုင်ပေါင်တော်”

မဝါနသည် ဖိုဆက်ထိုး၏။ ဦးစစ်ကျန်ကလည်း တူဆက်ထု၏။

ထိုစဉ် နောက်တစ်ကြိမ် ဂျစ်ကားမှာ ဆိုက်လာပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကိုဖိုးစိန်နှင့် စောစောကလူငယ်အပြင် အခြားလူရွယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ လူရွယ်တွင်မက အသားဖြူဖြူ မွန်မွန်ရည်ရည် မိန်းမကြီးတစ်ဦးနှင့် အသားမည်းမည်း ပုပုလူကြီးတစ်ဦးလည်း ဆင်းလာသည်။ လူကြီးက ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်၏။

"ကိုထွန်းရွှေ အိမ်ထဲဝင်လေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ"

အမယ်ကြီးက ပြောသည်ကို အဘိုးကြီးသည် ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မြဲကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ပန်းပဲဖိုမှ လူသိုက်ဆီရောက်လာ၏။

သူသည် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့် ဤလူသိုက်ဘက် လာမည်ပြင်၏။

"ကိုထွန်းရွှေ... ဒါဘယ်လဲ"

"အေးပါမိန်းမရယ်၊ အိမ်နီးနားချင်းကို နှုတ်ဆက်မလို့ပါ၊ ဗျို့ ... အိမ်နီးပါးနီးတို့"

အဘိုးကြီးသည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့် ပန်းပဲဖိုဆီ လျှောက်လာ၏။ သူ့ခြေတစ်ဖက်မှာ မသိမသာ အနည်းငယ် ဆွဲနေ၏။

လူရွယ်သည် အိမ်တွင်းမှထွက်လာ၍ အဘိုးကြီးကို ဘာပြောသည် မသိ၊ အဘိုးကြီး အိမ်တွင်း ဝင်သွားသည်။ လူရွယ်က ပန်းပဲဖိုဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ဂျစ်ကားပေါ်၌ ပုဆိုးနှင့် ထုပ်ထားသော စာအုပ်များကို သယ်၍ အိမ်တွင်းပြန်ဝင်သွား၏။

အဘိုးကြီးမှာ ချစ်သန်းနှင့် အလုံးအရပ်တူသည်။ ငယ်ထိပ်မှာ ပြောင်၍ ဆံပင်မှာ ကျိုးကျိုးကျဲကျဲဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများမှာ ပြုံးရယ်နေ၍ ဖြူစင်သောသွေးများက ပေါ်နေ၏။

ပန်းပဲဖိုတွင် လူအားလုံးက သူ့အား ကြောင်ကြည့်နေမိကြသည်။ နဖူးမှ ဆံပင်ပါးလှသော ထိပ်ကို လက်ဝါးနှင့်ပွတ်ရင်း လူတစ်ဦးစီ၏ မျက်နှာကို ပြုံးချိုချိုနှင့် လိုက်ကြည့်နေ၏။

ဦးထွန်းမောင်က အရင်လှုပ်ရှားကာ "လာ ... လာ ထိုင်ပါ"ဟု ဖိတ်ခေါ်၏။

အဘိုးကြီးက ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုင်မိလျှင်ပင် ဤအသိုက်အဝန်းဃဲ၌ အထူးအဆန်းဆုံးဖြစ်သော မုတ်ဆိတ်ချစ်သန်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။

"မောင်ရင်က ချမ်းတတ်တယ်ထင်တယ်၊ ခေါင်းစွပ်တွေဘာတွေနဲ့"

ခေါင်းစွပ်မှာ ချစ်သန်းအထိမခံနိုင်သော အရာတစ်ခုဖြစ်၏၊ ကြိမ်တုတ်၊ မုတ်ဆိတ်တို့ကို ထိလျှင်လည်း မခံနိုင်၊ ဤသုံးခုမှာ သူ၏ သူတကာထက် ထူးအောင် ဆင်ထားသော အဆောင်အယောင်များဖြစ်သည်။

ဓာတ်သိဖြစ်သော ကိုစံပက ချစ်သန်း ဘုမမှုတ်ခင် စကားဝင်ဖောက်မေး၏။

"နောင်ကြီးက ဘယ်ကပြောင်းလာတာလဲ"

"နောင်ကြီး မခေါ်ပါနဲ့လေ ... ကျုပ်နံမည်က ထွန်းရွှေ၊ အဲ ... ဘယ်က ပြောင်းလာတယ် ... ဆိုတာ ... ပြောရရင်တော့ အတော်ရှည်တယ်"

"ရှည်ရင်လည်း တိုတိုပြောဗျာ"

ချစ်သန်းက ဝင်ဘုပြောသည်။ ဤသည်ကို ဦးထွန်းရွှေက နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်သည်။

"အေး ... အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ရှည်ရင် တိုတို ပြောရတယ် ... အေး ... ဒီတော့ မြန်မာပြည်တစ်နေရာက ပြောင်းလာတယ် ... ၊ ဟုတ်ပလား ဟေ့"

ချစ်သန်းမှလွဲ၍ အားလုံးရယ်ကြသည်။

"အဘိုးကြီး ဘာလဲ ခင်ဗျားက ဘုပြောတာလား"

ဦးထွန်းရွှေက ချစ်သန်းကိုမော့ကြည့်၍ "အလဲ၊ ရှော့တီက အလာသားဟော့၊ မောင်ရင်က ဘာတွေ စိတ်တိုနေတာလဲ"ဟု မေးသည်။

"ခင်ဗျားကျုပ်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်"

"ရှော့တီလို့လေ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ၊ အင်္ဂလိပ်လို ဂျပန်လို့ခေါ်တာ"

ချစ်သန်းမှာ ဤသို့ ဗလာ အအုပ်ခံရမည်ကို မျှော်လင့်မထား၊ မျှော်လင့်မထားသဖြင့် ညတိုက်ပွဲ၌ ရန်သူအလစ်အစီး ခံလိုက်ရသော ကင်းမှူးကဲ့သို့ မည်သို့ ပြန်စစ်ဆင်ရမှန်းမသိ။

အချိန်မီ အသားလတ်လတ်နှင့် လူရွယ် ထွက်လာ၏။ အရပ်ငါးပေ ရှစ်လက်မခန့်၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ခါးသေးသေး၊ လက်မောင်း တုတ်တုတ် နှင့် ယောကျ်ားပီသခဲ့ညား၏။ သူက ဦးထွန်းရွှေအား ...

"ကဲ...အဖေ ... ထမင်းစားချိန် နီးပြီ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့"ဟု ဆိုသည်။

"အေး ... အေး ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခွက်တစ်ဖလားဖိုးလေး ပေးဦးလေ"

လူရွယ်သည် ဘေးမှလူများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အိတ်တွင်းမှ ငွေနှစ်ကျပ်ထုတ်၍ ပေးသည်။

"သိပ်မကြာနဲ့နော် အဖေ"

"စိတ်ချပါ ငါ့သားရာ"

လူရွယ်က အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

ဦးထွန်းရွှေသည် အိမ်နီးပါးချင်းတို့အား တစ်ချက်ကြည့်၍ "အား တော့နာပါရဲ့၊ ကျုပ်က ထမင်းမစားခင် ဆေးအမှတ်ဝါးအမှတ် တစ်ခွက် တစ်ဖလားတော့ လုပ်တတ်တယ်၊ အနီးအနားမှာ ခေါက်ဆွဲဆိုင်လေး၊

...လေး ရှိသလား"ဟု မေးသည်။

ဦးထွန်းရွှေ၏ အမေးက ချစ်သန်းကို ဆွပေးလိုက်သဖြင့် ချစ်သန်း၏ ...လေမှာ ပြန်ပွလာသည်။ အသုံးချရမည့် အခွင့်အရေးက မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာကြောင်းလည်း ချစ်သန်း သတိပြုမိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆုတ်ဆိုင်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ သွက်သွက်ဝင်၍ ခေါင်းဆောင်မှု ယူ၏။

"ဪ ... ဦးက ဝါသနာပါသလား ... အတော်ပဲ ... လာ ...လာ ... ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့"

ဤသို့ဖြင့် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အခြေအနေ လုံးဝပြောင်းသွားသည်။

လုံးတူ၊ ရပ်တူ၊ ဝါသနာတူသော ချစ်သန်းနှင့် ဦးထွန်းရွှေသည် အနှစ်နှစ် ကွဲခဲ့သော မိတ်ဆွေချင်း ပြန်တွေ့သည့်အလား ရင်းရင်းနှီးနှီး ရင်ပေါင်တန်း၍ ကွက်ရှင်၏ ဆိုင်သို့ ချီတက်သွားလေသည်။

❑

၂

အိမ်နောက်ဖေး၌ လူရွယ်သည် ညီနှင့်အတူ ရေစည်ကို နေရာ ချပေးနေ၏။ အိမ်၏နောက်ဘက် တံစက်မြိတ်နှင့် သချိုင်းကုန်းမြေနံရံမှာ သုံးပေခန့်သာ ကွာသောကြောင့် ရေစည်ကို ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ထားရသည်။ ရေချိုးရန် နေရာနှင့် လေးပေကွာ၌ အိမ်သာရှိသည်။ ထင်းရှူးသေတ္တာ ပျဉ်ပြား၊ သွပ်ပြား သံချေးတက်များကို ဖြစ်သလို စပ်ကာထားသော အိမ်သာမှာ အိမ်နှင့်သချိုင်းမြေကြား၌ လူတစ်ယောက် ဆံ့ရုံသာထိုင်၍ ခေါင်းလွတ်ရုံ ခနော်ခနဲ့ ရပ်တည်နေ၏။

တစ်ဖက်ခန်းနောက်ဖေးမှ ကိုဖိုးစိန် ထွက်လာ၏။

"ဩော် … ကိုဖိုးစိန်၊ အိမ်သာတံခါးလည်း မရှိသေးဘူး"

ဤသည်ကို ကိုဖိုးစိန်က ကွမ်းစားထားသဖြင့် မည်းနေသောသွားများ ပေါ်အောင် ဖြဲ၍ တဟဲဟဲရယ်သည်။

"အံမာ ဒါများ ပြဿနာလုပ်လို့ ၂ မိနစ်အတွင်း တံခါးလာ မယ်လေ"

ကိုဖိုးစိန်သည် ပြန်ဝင်သွား၏။ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မီးသွေး ထည့်သော ဂုန်နီအိတ်ဟောင်းတစ်ခုနှင့် ကြိုးနှစ်ချောင်းပါလာသည်။

အဆင်သင့် ရိုက်ထားသော သံများ၌ ချည်နှောင်လိုက်သောအခါ သူပြော သကဲ့သို့ နှစ်မိနစ် အတွင်းပင် တံခါးဖြစ်သွားသည်။

လူရွယ်က သက်ပြင်းချသည်။ ကိုဖိုးစိန်က ဆက်ရှင်းပြ၏။

"ခင်ဗျားက စိတ်ပျက်မနေနဲ့၊ ဒီတစ်တန်းလုံး ကျုပ်အိမ်နဲ့ ကိုစစ်ကျန် အိမ်၊ အိမ်သာရှိတယ်၊ ကိုစစ်ကျန်တောင် သူ့သမီးမြခင် အရွယ်ရောက်လာ လို့ ဆောက်တာ၊ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတို့ကို ငှားမှဆောက်တာ … "

ညီဖြစ်သူက "ဒါဖြင့် ခါတိုင်း ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သွား ကိစ္စပြီးကြ သလဲ"ဟု မေးသည်။

ကိုဖိုးစိန်က ရယ်ပြန်သည်။

"ဒီပေါ်မှာလေ …၊ ဟဲ … ဟဲ … ဟိုမှာ လှေကားတွေ ဘာတွေနဲ့ အနိပ် …"

ကိုဖိုးစိန်သည် ပထမညွှန်ပြသည်မှာ အိမ်ခေါင်မိုးနှင့်အညီအမျှရှိသော သချိုင်းကုန်းကြီးဖြစ်၍ ဒုတိယညွှန်ပြသည်မှာ သချိုင်းမြေနံရံ၌ ထွင်းထား သော လှေကားထစ်များတည်း။

"အဲဒီဂူတွေပေါ်ပဲ ကိစ္စပြီးကြတာပဲ၊ တချို့က ဒီဂူတွေပေါ် တခြား ကိစ္စတွေပါ ပြီးကြတာ … ဟီ … ဟိ"

လူရွယ်က "ဒီလိုဆို နံစော်မနေဘူးလား"ဟု မေးသည်။

"ကိုမြင့်ခိုင်ကလည်း ကောလိပ်ကျောင်းသားလုပ်ပြီး သဘာဝမှ နားမလည်ဘဲ၊ ဘယ်နံမလဲ … လဟာပြင်မှာ နေကြတော့ မြန်မြန်ခြောက် တယ်၊ လေတိုက်တော့ အနံ့ပြယ်တယ်၊ အဲဒီအထိတောင် မစောင့်ပါဘူး၊ ခွေးစားပစ် လို့ ကုန်တာပဲ … ဟား … ဟား"

မြင့်ခိုင်သည် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ လိုက်လျောရယ်မောသည်။ ထိုနောက် ညီဖြစ်သူဘက်လှည့်၍ …

"ကဲ … လှခိုင်၊ ရေနှစ်ပုံးလောက် သွားဆွဲထား၊ ထမင်းစားပြီး ဆေးကြောဖို့"ဟု အမိန့်ပေးသည်။

မြင့်ခိုင်သည် ကိုဖိုးစိန်ဘက်လှည့်၍ "ကဲ …ညကျမှ တွေ့သေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော်အထဲမှာ လုပ်စရာရှိသေးတယ်"ဟု နှုတ်ဆက်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။

အမေမှာ မီးဖိုကျဉ်းကျဉ်း၌ ချက်ပြုတ်နေ၏။

မြင့်ခိုင်က အိပ်ရာလိပ်များကို ဖြေ၍ နေရာချသည်။ အိမ်အခန်းမှာ နှစ်ခန်းသာရှိ၍အတွင်းခန်းကို အဖေနှင့်အမေအတွက် ပြင်ရသည်။ အပြင်ခန်းကမူ လှခိုင်အတွက်လည်းဖြစ်၍ ထမင်းဝိုင်းစားရန်လည်း ဖြစ်သည်။ မိမိမှာမူ အောက်ဆင့်မြေပြင်၌ ကွပ်ပျစ်နှင့်အိပ်ရန်ပြင်သည်။ ကွပ်ပျစ်အနီး၌ အံဆွဲတပ် စားပွဲကိုချထား၍ ပုဆိုးနှင့်ထုပ်ထားသော စာအုပ်များကို စားပွဲပေါ်၌ ထပ်စီနေရာချထား၏။ အားလုံးပြီးသော် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ရေတိုင်၌ သွားရေချိုးရ၏။

ရေချိုးပြီးသော် အမေက ထမင်းဝိုင်းပြင်သည်။ အဖေက အပေါင်းအဖော်များနှင့် ပြန်လာသည်။

အဖေ့အဖော်တစ်ဦးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်လိုက်ကြီး ချစ်သန်းဖြစ်၍ အခြားတစ်ဦးမှာ အရပ်ရှည်ရှည် ဆံပင်အမောက်နှင့် ဖြစ်၏။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ မျက်နှာနှင့်လည်ပင်းတွင် ညှင်းကွက်ရှိသော ဗလံတီနိုဆံတောက်နှင့် ကုလားကပြားဖြစ်၏။

"လူလေးရေ … ဟောဒီမှာ အဖေ့မိတ်ဆွေတွေ"

အဖေက ကောင်းကောင်း မဖွင့်နိုင်သော မျက်လုံးများကို ဖွင့်ရင်း မိတ်ဖွဲ့ပေး၏။

ချစ်သန်းလက်၌ ကြိမ်တုတ်မပါတော့ချေ။ သို့ရာတွင် သူသည်

လက်ဝဲလက်ဖြင့် မုတ်ဆိတ်မွေးကို ကြိုးကျစ်သကဲ့သို့ ကျစ်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စကားမပြောဘဲ မြင့်ခိုင်အား စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် မြင့်ခိုင်၏ စူးရှထက်မြက်သော မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်မိသောအခါ သူက မျက်လုံးလွှဲ၍ အသံမာမာနှင့် စကားဆို၏။

"ခင်ဗျားအဖေကို ဆိုင်မှာတွေ့လို့ မိတ်ဆွေဖြစ် သောက်ရင်းနောက် ဟောဒီ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဗိုလ်တာတို့ ရောက်လာတာနဲ့ များသွားတယ်၊ များတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားအဖေ နားလည်လားဒါအခုလိုက်ပို့တာ"

"ဪ … ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဝတ္တရားလုပ်တာ"

မြင့်ခိုင်သည် ချစ်သန်းအား မော့ကြည့်မိသည်။ ဤသူမှာ လာမိတ်ဖွဲ့သည်လော၊ ရန်လာစ,သည်လော။

သို့သော် ဗိုလ်တာကဝင်၍ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ပြော၏။

"ဒီလိုပါ … ဒီရပ်ကွက်မှာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က တာဝန်ခံတွေပါ၊ စောင့်ရှောက်စရာကို စောင့်ရှောက်တယ်၊ ဆုံးမစရာရှိ ဆုံးမတယ်"

"နောင်ကြီးတို့က ဘယ်သူတွေလဲ"

မြင့်ခိုင်က မေးသဖြင့် ချစ်သန်းက ပြောပြလိုက်စမ်းပါကွာဟူသော ဟန်နှင့် ဗိုလ်တာကို မေးငေါ့အချက်ပေး၏။ ဗိုလ်တာက ချစ်သန်းကို ညွှန်ပြ၍ အရင်စရှင်းသည်။

"ဟောဒီ ကိုချစ်သန်းက တိုက်နယ် အလုပ်သမားရေးရာ တာဝန်ခံ၊ ရန်ကုန်မြို့လုံးဆိုင်ရာ ဆိုက္ကားသမားများအသင်းဥက္ကဋ္ဌ၊ ရန်ကုန်မြို့လုံးဆိုင်ရာ မြင်းလှည်းသမားများအသင်း အတွင်းရေးမှူး"

မြင့်ခိုင်က ဤဂုဏ်အပေါင်း၊ ဘွဲ့ဖ‌ပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ချစ်သန်း

ကို လှမ်းကြည့်သည်၊ ချစ်သန်း အဘယ်ကြောင့် ဘုကျကျနိုင်သည်ကိုလည်း သဘောပေါက်သွား၏။ ဗိုလ်တာက ဆက်ရှင်းပြ၏။

"သူကတော့ ကာဆင်၊ တစ်အိမ်ကျော်မှာနေတယ်၊ ကျွန်တော်က ဗိုလ်တာ၊ တိုက်နယ်ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ပညာရေးတာဝန်ခံ"

မြင့်ခိုင်က ဗိုလ်တာအား စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

"သြော် ... ဗိုလ်တာ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ဗိုလ်တာဆိုတော့ တပ်မတော်သားဟောင်း တစ်ဦးပါလား"

"ဟာ ...မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က တော်လှန်ရေးတုန်းက ဗိုလ်လုပ်ခဲ့တာ"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ ...ကျွန်တော်ကလည်း ဒါကို ဆိုလိုတာပါ၊ ဂျပန်တော်လှန်ရေးတုန်းက ကျွန်တော်လည်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်းမှာ တာဝန်ကျတယ်၊ ဗိုလ်တာက ဘယ်တိုင်း ဘယ်တပ်ကလဲ ..."

မြင့်ခိုင်၏စကားမှာ သူတို့သုံးဦးအား သိသိသာသာ လွှမ်းမိုးသွား၏။

ဗိုလ်တာက အနေရအထိုင်ရခက်ဟန် ဖြစ်သွားပြီးမှ လေပျော့နှင့် ရှင်းပြန်၏။

"ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက အဲဒီတော်လှန်ရေး မဟုတ်ဘူး၊ ဟို ... အဲ- ၁၉၄၈ အရေးတော်ပုံကို ပြောတာ၊ ကျွန်တော်က ဟိုဒင်း လက်နက်ချ အလင်းဝင်ဗိုလ်ပါ"

မြင့်ခိုင်သည် ခေါင်းညိတ်၍ အလိုက်သင့်ပြောရ၏။

"ခုလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ မြင့်ခိုင်ပါ၊ ဘီအေ အောက်တန်းမှာ သင်နေတုန်းပါ၊ နောက်လည်း လာကြပါ၊ အသင်းအဖွဲ့ကိစ္စတွေမှာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်"

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသုံးဦး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

အဖေမှာ မျက်လုံးကောင်းကောင်း မဖွင့်နိုင်တော့၊ အဖေ့ကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မ,၍ ထမင်းဝိုင်းကို ခေါ်ခဲ့ရသည်။ အဖေ၏ ထူးဆန်း [illegible] ရည်တစ်ခုမှာ အမူးလွန်၍ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်သော်လည်း ဘေးမှ ထမင်းဟင်း ကြည့်ပေးသူရှိလျှင် ပန်းကန်တွင်း ရှိသမျှ ပြောင်အောင် စားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖေကမူ ထမင်းကို ငုံ့စားနေသော်လည်း မျက်လုံး၌ မျက်ရည်များ ကျနေ၏။ အစိုးရအိမ် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း၌ တစ်သက်လုံးနေခဲ့ရသော အမေ့အတွက် နေထိုင်ရသည်က စိတ်ကျဉ်းကျပ်မည်။ အဖေ ဤသို့ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း စိတ်ချမ်းသာမည်မဟုတ်။

"မင်းအဖေကို ဒီကောင်တွေနဲ့ တွဲခိုင်းလို့ မဖြစ်ဘူး"

"ပထမနေ့မို့ပါ အမေ၊ နောက်ကို အိမ်မှာ ပုလင်းဝယ်ထားပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထည့်တိုက်ပါမယ်"

အမေက ဟင်းချိုသောက်ရာမှ အင်္ကျီလက်မောင်းစနှင့် မျက်ရည်များကို မသိမသာသုတ်၏။

အဖေမှာ ရဲဌာနာပိုင်ဘဝမှ ပင်စင်ယူလာရသည်။ ဤအရက်ကြောင့် ပင် ဆက်လုပ်ကိုင်နိုင်သေးလျက် ပင်စင်ယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်တို့ကို အမုန်းခံ လူတန်းစားအဖြစ်နှင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသော အဖေသည် ဘဝဇာတ်သိမ်းပိုင်း၌ ဆေးကု၍မရသော ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်နေပေပြီ။

မြင့်ခိုင်သည် သက်ပြင်းချ၍ ထမင်းစားပြီးသွားသည်။ အဖေမှာ ထမင်းဝိုင်း၌ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်၍ လက်ဆေးပေးပြီး လှခိုင်အကူအညီနှင့် အိပ်ရာတွင် သွင်းရ၏။

အမေက ထမင်းဝိုင်းသိမ်း၍ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြော

နေ့ခိုက် မြင့်ခိုင်က လှခိုင်ကိုမေးသည်။

"ညီလေး ... စာကျက်ဦးမလား"

"မကျက်တော့ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ပင်ပန်းလို့ စောစောအိပ်ချင်တယ်"

"အေး ... အိပ်ချင်လည်းအိပ်ပေါ့"

"ဒါထက် အစ်ကိုကြီး၊ ဒီကကောင်တွေကို ကျွန်တော် ကြည့်လို့မရဘူး၊ ဟို မုတ်ဆိတ်နဲ့ကောင် စကားပြောရင် မိုက်ကန်းကန်းနဲ့ ... ဘာကောင်လဲ ဒီကောင်က"

မြင့်ခိုင်သည် လှခိုင်အား စေ့စေ့ကြည့်သည်။

"လူတစ်ယောက်ကို တစ်ခါနှစ်ခါ တွေ့ရုံနဲ့ အဆုံးအဖြတ် အမြန်မပေးနဲ့ညီလေး"

လှခိုင်၏ အမူအရာ၌ မကျေနပ်ဟန်ပေါ်နေသည်။

"ပြီးတော့ ရှေ့တုန်းက ဘဝတွေမေ့ပစ်လိုက်၊ လက်ရှိဘဝမှာ ပျော်အောင်နေ၊ လက်ရှိဘဝနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း နားလည်အောင် သုံးသပ်၊ လေ့လာတာဟာ မင်းအတွက် ဘဝမှန်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... "

လှခိုင်က ခြင်ထောင်ထောင်အိပ်သည်။ အတွင်းမှ အမေ၏ ခပ်တိုးတိုး ဘုရားရှိခိုးသံကြားရ၏။

မြင့်ခိုင်သည် အာလာဒင် အမျိုးအစား ရေနံဆီ မီးအိမ်ပောင်းကို ထွန်းညှိ၍ စားပွဲ၌ စာကျက်သည်။

လူမှုရေးရာ စိတ်ပညာစာအုပ်ကိုဖတ်၍ နာရီဝက်မျှမကြာ၊ ခြေရင်းအိမ်မှ ဆူဆူညံညံ အသံစုံ ကြားရ၏။

ပထမ ဂျစ်ကားသံပေါ်လာ၏။ နောက် မိန်းမသံတစ်ခုက "သီတာ–

သီတာ မြေလား ... " အစချီသော ကြိုးကိုဆိုသည်။ ယောကျ်ားများက မတတ်အသောတ် လိုက်ဆိုကြ၏။

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... မေအုပဲဆိုပါစေ ... မေအု ... ဆို"

ဤအသံမှာ သူကောင်းကောင်း မှတ်မိသော ချစ်သန်း၏ အသံဖြစ်သည်။

မေအုဆိုသော မိန်းမတစ်ဦး၏ ဆိုသံပေါ်လာသည်။ ဤအခိုက်တွင် ဟဲ ပန်းပါဖိုမှ တူထုသံက ထွက်လာ၏။

"ဗျို့ ... ဦးစစ်ကျန်၊ ခင်ဗျားဟာကြီး ရပ်ထားစမ်းပါဦးဗျ ...၊ ဒီမှာ အနုပညာလုပ်နေတာ ... "

ဤအသံမှာ ဗိုလ်တာ၏အသံဖြစ်သည်။

"မင်းတို့ဘာသာ ကမြင်းကြော ထနေတာ ငါ့အလုပ် ဘာလို့ရပ်ရမှာလဲ"

ဤအသံက ဦးစစ်ကျန်၏အသံဖြစ်သည်။ သူ့အပြောအတိုင်းပင် တူထုသံက မှန်မှန်ပေါ်ထွက်မြဲ ထွက်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တူထုသံကလည်း မရပ်၊ ဂစ်တာသံလည်း မရပ်၊ မေအု ဆိုသံကလည်း မရပ်။

မြင့်ခိုင်မှာ စာအုပ်၌ မနည်းကြိုးစား အာရုံပြုထားရ၏။ အာရုံစိုက်မိပြန်တော့လည်း အသံများကို ဂရုမထားမိတော့။

တစ်နာရီခန့် ကြာသွားသည်။ တူသံလည်းတိတ်၍ ဂစ်တာသံနှင့် အဆိုသံပါ ပျောက်သွားသည်။ ဖိုဆွဲသံသာ ပေါ်နေ၏။ သို့သော်ကာဆင်၏ အသံ ထွက်လာ၏။

"ဟ ... ဗိုလ်တာနဲ့မေအု ဘယ်ရောက်သွားလဲ"

"ဟိ ... ဟိ ... ဟိ ... နာသိတယ် ... နာသိတယ်၊ မမနဲ့သိတယ်"

"ဟကောင် ...တိုးညှာ၊ အား ...ဘွာ ...ဘွာ ...သက်ဝေ၊ ချစ်သန်း မမနဲ့ပူးနေပြီ၊ တို့ဗေဒင်မေးရအောင်"

ကာဆင်က အဖော်ညှိ၏။

"အေး ... လာ ... ဗိုလ်တာနဲ့မေအု ပျောက်သွားတာက စ,မေး ရအောင်"

"အင့်–ဟင့်–ဟင့်–ရွှေဖင်သီး၊ ရွှေဖင်သီးဆက်မှ"

"ရွှေဖင်သီး လေးလုံးတောင် ရှိတယ်သခင်မလေး"

"ထွီ ... ဒီလိုဆို ... ငါကောင်းကောင်း မဟောတော့ဘူး"

ချစ်သန်း၏ ပင်ကိုသံပေါ်လာ၏။

"ကောင်းပါပြီ ... ကောင်းပါပြီ ... ၊ မမနဲ့သာ ပြန်ပူးပါ၊ မမနဲ့ ထွက်သွားရင် အရှင်ကြီးကို ချက်အရက်တစ်လုံး ဆက်ပါ့မယ် ... "

ချစ်သန်း၏ နတ်သူငယ်သံ ပြန်ပေါ်လာ၏။

"ရွှေဖင်သီး၊ ရွှေဖင်သီး၊ ရွှေဖင်သီး မဆက်ရင် နဲ့နဲ့ ဗေဒင်မဟောဘူး တိလား"

'ဩော် ... မမနဲ့ရယ် ဆက်မှာပေါ့၊ အခု ဗိုလ်တာတို့ ဘယ်ထွက် သွားလဲ"

"အဟင့် ... ချက်ရှာကြီး"

"ဩော် ... မမနဲ့ကလည်း ရက်နေပြန်ပြီ၊ ဟောပါဦး"

"ဟင့်အင်း ...ချက် ...ချက် ...ချက်ရှာကြီး ခရေးမပြောကောင်းဘူး"

"မမနဲ့က ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ အသက်တစ်ထောင်ကျော်ပြီ မဟုတ် လား ဟောပါ"

"ဗိုလ်တာနဲ့မြေအု ဥတ္တရမြောက်အရပ်မှာ ချိတယ်"

"ဥတ္တရ မြောက် အရပ်၊ ဩော် ... သချိုင်းကုန်းပေါ်မှာလား"

"ဟုတ်ရယ်၊ ဟုတ်ရယ်၊ ဂူတွေကြားထဲမှာ၊ ဟင့် ကြောချင်ဘူး မမရှ ရှက်တယ်"

ကာဆင်နှင့်သက်ဝေတို့၏ ပွဲကျရယ်မောသံ ပေါ်လာ၏။

မြင့်နိုင်သည် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ကိုဖိုးစိန် ပင်လာသည်။

"လာ ... ကိုဖိုးစိန် ... ထိုင်"

ကိုဖိုးစိန်၏ မျက်လုံးများမှာ ရီနေသည်ထောက်၍ သူသည် မျက်ရှုံ့ကိုက်လာမှန်း သိသာသည်။ ကိုဖိုးစိန်သည် ကွမ်းဖတ်များကို ထွေးထုတ်၍ ပုဆိုးကို ပေါင်ကြားတွင် ဆွဲသွင်းညှပ်ပြီး အနီးရှိ ခွေးခြေပေါ် ပင်ထိုင်၏။

"ဘယ့်နှယ်လဲအာစရိ စာကျက်မရဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒီကောင်တွေ သိပ်ဖောက်ပြန်တဲ့ကောင်တွေ သဘာဝကိုက မှု မမှန်ဘူး"

ကိုဖိုးစိန်သည် သဘာဝဆိုသော စကားကို အလွန်ခံတွင်းတွေ့ဟန် ရှိသည်။

ထိုစဉ်၌ တစ်ဖက်အိမ်မှ အသံများ ထွက်လာပြန်၏။

"မမနဲ့ ဟောဒီ ရေကြည်တော်မွှေးမွှေးလေး သောက်တော်ခေါ်လိုက် ပါဦး၊ ပြီးတော့ သက်ဝေကလည်း ဗေဒင်မေးချင်လို့တဲ့"

"ဟီ–ဟိ–နာတိတယ်၊ နာတိတယ်၊ အိမ်ရှေ့အိမ်က သခေါ်မရေးကို ဒီက ရွှေမောင်မောင်ရေးက ကျစ် ... ကျစ် ... ကျစ်နေတယ်မဟုတ်လား"

ဤစကားကိုမူ မြင့်နိုင်အနီးမှ ကိုဖိုးစိန်သည် ခွိ ... ခွိ ... ခွိ ... ဟု သဘောကျဟန် ရှိသည်။

"ဘာလဲဗျ"

"ဆက်နားထောင်လေ"

မြင့်ခိုင်မှာ ဆက်နားထောင်ရသည်။ မနဲ့လေး ချစ်သန်း၏အသံ ပေါ်လာ၏။

"ရွှေမောင်မောင်ရေးက သခေါမရေးကို ကျစ်ပေမဲ့ မလွယ်ဘူး"

"ဘာလို့ မလွယ်တာလဲ"

"မလွယ်ဘူးရေ၊ မမနဲ့ တချင်းဆိုပြမယ်"

"ဆိုပါဦး"

"ခယ်မကို ခဲအိုယူ မိုးကကြည်ဖြူ"

"ဝါး ... ဟား ... ဟား"

မြင့်ခိုင်က ခေါင်းခါသည်။

"ဘာတွေလဲဗျ ကိုဖိုးစိန်"

ကိုဖိုးစိန်က မျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်းများ ပိတ်အောင် ရယ်သည်။

"ဟဲ ... ဟဲ ... အိမ်ရှေ့က ဒေါက်တာ လွန်းတင် ခယ်မတွေကို ပြောတာ ... သက်ဝေက အငယ်မ သခေါမလေးကို ပိုးနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ လွန်းတင်က ခယ်မတွေ အားလုံးကို အလုံးစုံစောင့်ရှောက်ထားတာ ... ဟီ ... ဟိ"

ကိုဖိုးစိန်သည် ဆက်ရယ်နေပြီးမှ မှတ်ချက်ချ၏။

"ဒီဖိုးတိတွေ သောင်းကျန်းနေတာနဲ့ မြခင်အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့တော့ အံကိုက်ပဲ၊ ဦးစစ်ကျန် တူစာ မိကုန်လိမ့်မယ်"

"မြခင်က ဘယ်သူလဲ"

"ကျုပ် ပြောပြီးပါရောလား၊ မြခင်က ဦးစစ်ကျန် သမီး၊ ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ဟစ် ...ဟစ် ...ဟစ် ...ဟတ် ...ဟတ် ...ဟတ် ...ဟား ကောင်မလေးက

မာန်လေးကို ခုံးနေတာပဲ"

မြင့်ခိုင်က သဘောပေါက်သွားသည်။ စိတ်လည်း ပျက်သွား၏။

"နေပါဦး ကိုဖိုးစိန် ... ဒီလူတွေဟာ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်အမည်ခံထားတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေ မဟုတ်လား ... ရပ်ကွက် လူထုကို ဒီပေါက်တောင် ဘာလို့ စော်ကားရသလဲ"

ကိုဖိုးစိန်၏မျက်လုံးများက ကျယ်လာသည်။ မျက်နှာကလည်း တင်းမာတည်ငြိမ်လာ၏။

ကိုဖိုးစိန်သည် စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထု၍ ပြော၏။

"အဲဒါပြောတာပေါ့ ဒီရပ်ကွက်က သူတို့ကြောင့် ရှိနေတာ၊စော်ကားနိုင်တာပေါ့"

ကိုဖိုးစိန်၏လေသံမှာ တိုးသွား၍ အလွန်အရေးကြီးသောစကားကို ပြောလိုဟန် ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်းလိုက်သည်။

"အခု ကျွန်တော်တို့ နေတာ မြူနီစီပယ် ပလက်ဖောင်းမြေ၊ အနောက်က သင်္ချိုင်းက သင်္ချိုင်းအရှင်၊ လူသေမြှုပ်တုန်း သိရဲ့လား ...၊ ပြီးတော့ ... လူနည်းစု ပြည်နယ်သားသင်္ချိုင်း သိရဲ့လား"

"ဆိုပါဦး"

"ဒီကောင်တွေက ဝန်ကြီး(...)ရဲ့ လူတွေ၊ ဒီနယ်က ဝန်ကြီးရဲ့ မဲဆန္ဒနယ်၊ ရှင်းပြီလား ... ဒီပလက်ဖောင်းနဲ့ ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းဘေးနား နေရတာ မောင်မင်းကြီးသားတို့ရဲ့ကျေးဇူး နားလည်ရဲ့လား"

"ထားပါတော့လေ ...ဒီကောင်မျိုးတွေနဲ့ ဖြစ်ထားလို့ ငါးပါးမှောက်ကုန်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ... ဒီလိုဥပဒေမဲ့ စည်းရုံးနည်းမျိုးဟာ မှန်ကန်သော စည်းရုံးနည်းလား"

ကိုဖိုးစိန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပြန်သည်။

"ခင်ဗျားက နိုင်ငံရေးသူငယ်နာ မစင်သေးဘူး ... လူထုဆိုတာဒီလိုပဲ စည်းရုံးရတယ်"

"ခင်ဗျား ဒါ လူထုကို စော်ကားတာပဲ"

"အေးလေ ... ဆိုချင်ဆို၊ ကျုပ်က လက်တွေ့ သဘာဝကို ပြောနေတာ"

"လက်တွေ့သဘာဝတွ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ကိုဖိုးစိန် ... မှားတာဟာ မှားတာပဲ"

"အဲဒါ ကျုပ်ပြောမလို့ပေါ့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကြီးက ..."

"တော်တော့ ကိုဖိုးစိန် ... ခင်ဗျားကြီး အကြောင်းလည်း ကျုပ်သိတယ်၊ ဗြုဓိဗြိုဇုံတွေပဲ"

ကိုဖိုးစိန်က တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။

"ဒီနေရာမှာတော့ အာစရိလွဲသွားပြီ၊ ဒီကောင်တွေက ဘဝမှန်တဲ့ အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခနရှင်ပေါက်စ လူတန်းစားညဉ့် မပျောက်သေးတဲ့ အဲ ... ဘာတဲ့ ... ကွန်စပိုင်ဒီကလပ်စစ်ရဲ့ ငယ်မွေးခြံပေါက်တွေ ...ကျုပ်တို့က ဘဝမှန်တဲ့လူတွေ သဘာဝကို နားလည်တဲ့ လူတွေ"

မြင့်ခိုင်သည် စိတ်မရှည်တော့ ...။

"တော်တော့ ... ကိုဖိုးစိန် ...၊ ခင်ဗျား ... ပြောနေတာက နိုင်ငံရေးသင်ပုန်းကြီးတွေ ... ဘဝမှန်တာတွေ–မမှန်တာတွေ ပြောမနေနဲ့"

"နို့ ... ဘာတွေ ပြောရမလဲ"

မြင့်ခိုင်မှာ ရုတ်တရက် စကားစရှာမတွေ့၊ အတန်ကြာမှ လေအေးနှင့် ဆက်ပြောသည်။

"ကျွန်တော့် ကျမ်းကြီး ကျမ်းခိုင်တွေထဲကတော့ ကိုးကား မပြောချင်ဘူး၊ ဒီမှာ ... ဒီနေ့ အလုပ်သမားတွေရော၊ အလုပ်ရှင်တွေရော၊ အာဏာမဲ့

လူတွေရော၊ အာဏာရှိလူတွေရော အားလုံး ပျက်စီးနေကြတယ်၊ အခြေခံ လူ့ကျင့်ဝတ်နဲ့ လူ့ဝတ္တရားဆိုတာတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါတွေ ပျက်နေတယ်၊ အဲဒါတွေ ပျက်နေသမျှ ဘယ်သူမှ ... ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး"

ကိုဖိုးစိန်သည် နေရာမှထသည်။

"ခင်ဗျားနဲ့တော့ သဘာဝဆွေးနွေးလို့ မရပါဘူးဗျာ"

ကိုဖိုးစိန်သည် ထွက်သွား၏။

မြင့်ခိုင်သည် စာပြန်ကျက်မည်ပြု၏။

သို့သော် တစ်ဖက်အိမ်မှ တဝေါ်ဝေါ် အန်သံကြားရသည်။ စောစောက ပျောက်သွားသော ဗိုလ်တာနှင့် မေအု၏အသံများလည်း ပေါ်လာ၏။

ရှေ့ဆက် နားထောင်လျှင် အယုတ္တ အနတ္တတွေ ကြားရဦးမည် ဖြစ်သဖြင့် မြင့်ခိုင်သည် စာအုပ်ကိုချကာ ခြင်ထောင်ထထောင်သည်။ ပါးအိမ်ကို ပိတ်မည်ပြုပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိ၏။

မြင့်ခိုင်သည် အံဆွဲကိုဖွင့်၍ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်၏။

"ထား"

မြင့်ခိုင်၏နှုတ်မှ တိုးတိုးထွက်လာသည်။

ဓာတ်ပုံတွင်းမှ 'ထား'သည် ပြုံးချိုနေသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့မှုမှာ ဓာတ်ပုံတွင်း၌ပင် အထက်တန်းလွှာမှန်း သိသာနေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဤသချိုင်းကုန်းရပ်ကွက်ကိုလည်း မေ့သွားသည်၊ တစ်ဖက်အိမ်မှ မူးသံ အန်သံနှင့် အယုတ္တ အနတ္တသံများကိုလည်း မကြားရတော့ ...။

မြင့်ခိုင်၏အာရုံ၌ စိမ်းလန်းသော အင်းလျားလမ်းမှ 'လွယ်လင်' ဂေဟာကို မြင်ယောင်လာသည်။ 'လွယ်လင်'ဂေဟာ၏ ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ပီယာနိုသံကို ကြားယောင်လာ၏။

သို့သော် ... မြင့်ခိုင် ကြာရှည်စွာ စိတ်ကူးမယဉ်ရ၊ ရူးရကျယ်လောင်သော မိန်းမသံတစ်ခုက ပေါ်လာလေ၏။

"အမလေး ကာဆင်ရဲ့ ... နင်က အခုတော့ ရိုက်တော့မှာပေါ့ ...၊ ရိုက်ပါဟဲ့၊ ရိုက်ပါ၊ ကျေးဇူးရှင်မယားကို ကာပြန်တဲ့ မအေ ... မြေမျိုပါစေ၊ မြွေပွေးကိုက်ပါစေ ..."

ဤအော်သံနှင့်အတူ တဖုံးဖုံးရိုက်သံ ထွက်လာ၏။

"ဟဲ့ ...၊ ကာဆင် ... ကာဆင် ... တော်တော့လေ ..."

မိန်းမကြီးတစ်ဦး၏အသံပေါ်လာ၏။

"ဟဲ့ ... ဝါနု၊ သူတို့ဘာသာသေသေ၊ နင်ဝင်မရှုပ်နဲ့ ..."

ဤအသံမှာ ဦးစစ်ကျန်၏အသံ ဖြစ်သည်။

"တော်ကနေစမ်း ... သေကုန်မှာပေါ့ ..."

"ဒါမျိုး ခဏခဏဖြစ်နေတာ ဘယ်တုန်းက သေဖူးလို့လဲ ..."

မဝါနု၏အသံသာ ဆက်ပေါ်လာ၏။

"ကာဆင် ခွေးမျိုး၊ နင် အတင့်ကိုလွှတ်မလား၊ ငါ ပါးတက်ချရမလား"

ရိုက်သံပျောက်သွား၏၊ အတင့်၏အသံသာ ဆက်၍ပေါ်နေ၏။

"အမလေး အဒေါ်ရဲ့၊ ဒီကောင် ညဉ်းတာ ကောင်းရဲ့လား၊ ဒီ...ဂက်ရည်တွေကို အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ်ထိ ဝက်ဆီမျိုသလို မျိုနေတယ်၊ ပြန်လာတော့ ထမင်းခူးမထားလားဆို အပြစ်ရှာ ရိုက်တယ်၊ သေချင်းဆိုး ကာလနာနှင့်နမဆို နင်ဒီလိုရိုက်မလား၊ ဟီး ... ဟီး ... အဟတ်၊ ရွတ်"

မြင့်ခိုင်သည် ခေါင်းအုံးကို အံဆွဲတွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ တံခါးကိုပိတ်၍ မီးကိုလည်းပိတ်ကာ အိပ်ရာဝင်သည်။

အတင့်၏ ငိုသံလည်း မတိတ်သေး၊ ဦးစစ်ကျန်၏ တူထုသံလည်း မရပ်သေး။

အိမ်ရှေ့ လမ်းမ၌ မြင်းလှည်းသံများ ကျဲသွားသည်။ ကားသံများလည်း တစ်ချီတစ်ချီမှ ပေါ်တော့၏။ အတင့်၏ ငိုသံနှင့် ဦးစစ်ကျန်၏ [illegible]သံများကြားမှ ခေါင်းရင်းဘက် နှစ်အိမ်ကျော် "လှထိပ်တင်" လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သူငယ်၏ "လက်ဖက်ရည် ချိုချိုကျကျ-၃၊ ကာဖီ-၂" ဟု အော်သံက [illegible] ခွင်းပေါ်နေ၏။

မြင့်ခိုင်မှာ မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်မည်ဖြစ်သွား၏။

ထိုခဏတွင်ပင် "ဂစ်-ဂစ်-ဂစ်" စတေးရှင် ဝက်ဂွန်းကားတစ်စီးက တစ်ဖက်ခန်းရှေ့၌ ရပ်လာသည်။

"ဟဲ့ ... စိုးမောင် မိုးချုပ်လှချည်လား"

ကိုဖိုးစိန်၏မရီး မစွမ်တီက တံခါးထဖွင့်ပေးရင်း ဆိုသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဆရာက အစည်းအဝေးရှိနေလို့"

စတေးရှင် ဝက်ဂွန်းကို အိမ်တွင်းထိုးသွင်း၍ လီဗာကိုနင်းကာ စက်သတ်လိုက်သဖြင့် ဆူညံသွားသကဲ့သို့ ဓာတ်ဆီစော်များလည်း နံလာသည်။

ကိုဖိုးစိန်မှာ တစ်ဖက်အိမ်ရှေ့ခန်းကို စိုးမောင်၏ဆရာကားထားရန် တစ်လနှစ်ဆယ်နှင့် လက်ခံထားမှန်း မြင့်ခိုင်သိပြီးဖြစ်သည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ဤကားကလည်း ဒုက္ခတစ်မျိုး ပေးပေဦးမည်။

ကားရပ်သွားသော်လည်း လူသံများ ပေါ်မလာ။

အတန်ကြာမှ မစွမ်တီအသံ ပေါ်လာ၏။

"ဟဲ့ ... စိုးမောင် ကားပေါ် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ တံခါးပြန်ပိတ်ရဦးမယ်"

ဤအခါကျမှ ကားပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ခစ်ခစ်တက်ရယ်သံ ပေါ်လာသည်။

"ဟောတော့၊ မြကြိုင် ပါလာပြန်ပြီ၊ အမလေး ... ငါသေပါတော့ ... ငါသေပါတော့"

မစွမ်တီက ငိုသံပါနှင့်ညည်းသည်။

"မမကလည်း အလကားညည်းနေ၊ ဘာဖြစ်တာလိုက်လို့"

ခပ်စွာစွာ မိန်းကလေးသံ ပေါ်လာသည်၊ မြကြိုင်၏အသံပင် ဖြစ်ရမည်။

"ဟဲ့ နဂိုကမှ တို့ကို ရန်ရှာနေကြတဲ့ကြားထဲ၊ သြော် ...ခက်ပါပြီ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး ..."

"မပြောချင်လည်း မပြောနဲ့ပေါ့ရှင် တကတည်း"

မစွမ်တီ အသံတိတ်သွားသည်။ ကားတွင်းမှ ဆီမန်းမန်းသလို အသံများ တိုးတိုးဆက်ပြောနေ၏။

"ဟင်းနော် သိပ်မကဲနဲ့"

တိုးတိုးဖြစ်သော်လည်း ဝါးထရံသာခြား၍ မြင့်ခိုင် အကုန်ကြားနေရသည်။

"ကြည့်ပါလား တော်တော်သရမ်းနော်"

ခက်ချေပြီထင်သည်။

ကားတွင်းမှ ဆီမန်းမန်းသံနှင့် တခစ်ခစ် ရယ်သံများက ဆက်ပေါ်နေ၏။

အတန်ကြာ ငြိမ်သွားပြီးမှ ယောကျ်ားသံ ပေါ်လာ၏။

"မစွမ်တီ ကျုပ်တို့ပြန်တော့မယ်"

"မမ ကျွန်မတို့ပြန်တော့မယ်"

"မအေး ... လုပ်ကြ ... လုပ်ကြ၊ ဆင်နင်းတော့ ဒီကောင်မခေါင်းနင်းမှာ၊ ကဲကဲ ... ကြွကြွ ... မြန်မြန်ကြွကြ"

စိုးမောင်နှင့် မြကြိုင်တို့ ထွက်သွားသံ ကြားရသည်။ ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက်နှင့် မစွမ်တီ တံခါးသော့ခတ်သံကြားရပြီး အားလုံး ငြိမ်သွားပြန်သည်။

မြင့်ခိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ မျက်စိမှိတ်သည်။

ဦးစစ်ကျန်၏တူသံ မှန်မှန်ပြန်ပေါ်လာ၏။

မဟုတ်တရုတ် အသံများထက်စာလျှင် ဤတူသံမှာ သုတိသြဘာ ပေါ်လာရှိလှပေသည်တကား။

❑

၃

နောက်တစ်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သော်လည်း မြင့်ခိုင်သည် စောစောထသည်။ မထ၍လည်းမဖြစ်။ ခြောက်နာရီခန့်တွင် စိုးမောင်က ကားလာထုတ်သွား၍ လန့်နိုးရ၏။

မြင့်ခိုင်နိုးလာချိန်၌ အဖေမှာ အိပ်ရာထဲမရှိ။

"အဖေကော မေမေ"

"သားအဖေ ဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ"

အမေသည် ထမင်းကြော်ရင်း ဖြေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ သွားပွတ်တံ၌ ဆေးထည့်၍ သွားတိုက်၏။ လှခိုင်မှာ ရေချိုးသွားဟန်ရှိသည်။

"ဒါထက် ... ငါ့သား မြင်းပွဲကို ဘယ်အချိန် အရောက်သွားရမလဲ"

"အိမ်က ဆယ်နာရီထွက်ရမယ်အမေ"

"ထမင်းစားသွားမလား"

"စားသွားမယ်အမေ၊ မမီရင်လည်း ရှိတာနဲ့ပေါ့"

မြင့်ခိုင်သည် သွားတိုက်ပြီး၍ ရေလဲ လုံချည်ယူကာ တစ်ဖက်လမ်းရှိ ရေတိုင်၌ ရေချိုးသွား၏။

"အစ်ကိုကြီး ညကအိပ်လို့ရလား"

ရေချိုးပြီး၍ လုံချည်ရေစို ညှစ်နေရာမှ လှခိုင်က မေးသည်။

"ဘယ်ရမလဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

လှခိုင်သည် ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ "ကျွန်တော် ဆပ်ပြာခွက်ထားခဲ့မယ်"ဆို၍ အိမ်သို့ပြန်သွားသည်။

ရေတိုင်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ အဖေ့ကို ဗိုလ်တာ၊ ကာဆင်တို့နှင့်အတူ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပုလိပ်ဖြစ်သော အဖေသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ထိုင်၍ သတင်းယူဟတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ သတင်း ရမရ မသိသော်လည်း နံနက်လင်းလျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်မြဲဖြစ်သည်။ ဤအကျင့်ကို ယခုမှ ပျောက်နိုင်၍ရမည်မဟုတ်။

မြင့်ခိုင် ရေချိုးပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သော် စားပွဲ၌ ထမင်းကြော် လက်ဖက်ရည်အချို၊ အကြမ်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

အဝတ်အစားလဲပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထိုင်စားသောက်နေခိုက် ကိုဖိုးစိန် ပေါ်လာသည်။

"လာ ... အကြမ်းသောက်ဦး ကိုဖိုးစိန်"

ကိုဖိုးစိန်သည် အကြမ်းတစ်ခွက်ကို ထည့်သောက်သည်။

"အာစရိ ညက အိပ်လို့ရရဲ့လား"

"အင်း ... ရတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒါထက် ညက စိုးမောင်နဲ့ ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ"

ကိုဖိုးစိန်သည် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ချလိုက်၏။

"မြကြိုင်ရယ်"

"မြကြိုင်က ဘယ်ကလဲ"

"အား ... ရာဇဝင်ကရှည်တယ်ဗျ"

"ရှည်ရှည်၊ ပြောစမ်းဗျာ"

"ဒီလိုဗျ။ ကျုပ်ဆရာ ကိုစွမ်တိတ်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ မစွမ်တီ မစွမ်ကြည်တို့ရဲ့အစ်ကို"

"ခင်ဗျားယောက်ဖပေါ့ဗျာ"

"ဟုတ်တယ်။ အရင် ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးနီအိမ် အလုပ်မရခင်က ဦးစွမ်တိတ်ဝပ်ရှော့မှာ လုပ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့နှမတွေနဲ့ ငြိတာပေါ့"

"နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့လား"

အလိုက်သိသောလှခိုင်က ဝင်မေးသည်။

"ဟာ ... ရှင်းရှင်းပြောနေတာ မင်းက ဝင်ရှုပ်နေပြန်ပြီ။ အဲဒါ အဘိုးကြီးက ဘာမှမပြောဘူး။ သူက သူ့နှမထိလို့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲ ... သူ့ခယ်မတော့ မထိနဲ့ မီးပွင့်သွားမယ်။ မြကြိုင်က သူ့ခယ်မ"

"ဩော် ... ဩော် ..."

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သဘောပေါက်သွားသည်။

"အချင်းချင်းမို့ ပြောရဦးမယ် တစ်စက်မှ လူမဆန်ဘူး။ ခနရှင်ပိပိ ဖောက်ပြန်တဲ့ငတိကြီး"

"အဘိုးကြီးက ချမ်းသာသလား"

"ဟာ...ချမ်းသာတာပေါ့။ ဒီရပ်ကွက်ထဲ ပွဲရှိရင် သူချည်း ကန်ထရိုက်ဆွဲတာ"

"ဆက်ပါဦးလေ"

"အဲဒါ ... အဘိုးကြီးက သူ့နှမအငယ်ကို ကျုပ်ယူပြီး အကြီးကိုပါ အိမ်ခေါ်ထားတာ ဘာမှမပြောဘူး။ နောက် စိုးမောင်နဲ့ မြကြိုင်ကြိုက်တော့ ကျုပ်တို့က လွှတ်ပေးတယ်ဆို အခု သေခန်းရှင်ခန်းဖြတ် ..."

"ခင်ဗျားကိုလည်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား"

ဤမျှတော့ မြင့်ခိုင်သိသည်။

"ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဆရာဦးနီအိမ်ဆီ ရောက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့လည်း ပတ်သက်သိလာတာပေါ့"

လှခိုင်ကမူ မြကြိုင်နှင့် စိုးမောင်အကြောင်းသာ စိတ်ဝင်စားနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖြတ်မေးသည်။

"အခု ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေးက ဆက်နေတုန်းဆိုတော့ အကြောင်းတွေ စိုးမောင် မသိဘူးလား"

"သိတာပေါ့ ...။ ဒါပေမဲ့ စိုးမောင်က အမဲသား စားဖူးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ တန်းတန်းစွဲပဲ။ ရှင်ဘုရင်တောင် ဘယ်သူ ... အဲ ... မဘို့မယ်ကို ယူသေးသတဲ့"

"ဒီတော့ ..."

"ဒီတော့ ငတိကြီးက ကောင်မလေးကိုယူရင် မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲမလေးဘာလေး ခြိမ်းခြောက်သေးတာ။ စိုးမောင်ကလည်း ဘယ်ညံ့မလဲ။ သူ့ဆရာက ပါလီမန်အတွင်းဝန် မဟုတ်လား ...။ အရွယ်မရောက်သေးသူကို ဖျက်ဆီးမှုနဲ့ ထောင်ချမယ် ဘာမယ် ပြန်ကြိမ်းတာပေါ့"

"ဒါမှပေါ့"

လှခိုင်က ဝင်ကြသာပေးသည်။

"အခုကိစ္စက မပြီးသေးဘူး။ နောက်တစ်ပတ်ဆို မြကြိုင်နဲ့ စိုးမောင် လက်ထပ်မယ်၊ အဲဒါ အဘိုးကြီးက မရရအောင် ဖျက်မလို့တဲ့"

"ကောင်မလေးက အခု ဘယ်သူနဲ့နေလဲ"

"အဘိုးကြီးအိမ်မှာပဲလေ"

"နို့ ... ညက ဘယ်လို စိုးမောင်နဲ့ ပါလာသလဲ"

"ဩော် ...ဒါကတော့ ကောင်မလေးအစ်မက စိုးမောင်နဲ့ သဘော

တူတယ်၊ မတူဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်လင်တည်းမယားတွေ ဖြစ်ကုန်မယ် မဟုတ်လား"

ကိုဖိုးစိန်၏ တစ်တစ်ခွခွပြောဟန်ကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ရယ်ကြသည်။

"ဘာရယ်ကြတာလဲ"

"ဩော် … တစ်လင်တည်းမယားဆိုလို့ပါ"

ကိုဖိုးစိန်သည် မလုံမလဲနှင့် ရောရယ်သည်။ ရပ်ကွက်က သူ့ မစွမ်တီ၊ မစွမ်ကြည်တို့ကိုလည်း ဤအတိုင်း စွပ်စွဲနေသည် မဟုတ်ပါလော။

"တော်ပြီဗျာ၊ ကျုပ်က သဘာဝကိုပြောတာ၊ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုက အကျကောက်ရယ်တယ်"

ကိုဖိုးစိန်သည် နေရာမှထပြေး၏။

လှခိုင်သည် အလည်အပတ် အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ မြင့်ခိုင်သည် စာ နှစ်နာရီခန့် ဖတ်နေသည်။ ကိုးနာရီကျော်သော် … အမေရှူးပေးသော ထမင်းကိုစား၍ ညောင်တုန်းလမ်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ညောင်တုန်းလမ်း၌ သူငယ်ချင်း ကိုစော ရှိသည်။ ကိုစောမှာ မိမိကဲ့သို့ပင် ကောလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်၍ ဘီ-အက်-စီ တက်နေ၏၊ ကိုစောရော မိမိပါ သူငယ်ချင်းဆိုလျှင် အလွန်သစ္စာရှိ၏။ သူငယ်ချင်း တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုလေးမှာ တပ်မတော်ဗိုလ်လောင်းအဖြစ် အင်္ဂလန်ပြည် ဆင်းဟတ်(စ)စစ်တက္ကသိုလ်၌ တက်နေရသည်။ ကိုလေးက ဇနီးမအေးကို သားတစ်ယောက်နှင့် မြန်မာပြည်တွင် ထားခဲ့ရသည်။ မအေးအပြင် လှမမည် မောင်နှင့် ညီမလည်း ကျန်ရစ်သေးသည်။ မြင့်ခိုင်နှင့်ကိုစော နှစ်ယောက်က ကျောင်းသားဘဝ အလုပ်မရှိသေးသော်လည်း သူငယ်ချင်း၏ ဇနီးအိမ်သား များကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ရသည်။ ကိုစောရော မြင့်ခိုင်ပါ တနင်္ဂနွေ

ကျောင်းပိတ်ရက်၌ မြင်းပွဲတွင် လက်မှတ်ရောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်သည်။ တစ်လတွင် တစ်ပတ်ခြား နှစ်ခါလုပ်ရ၍ တစ်ခါလုပ်လျှင် တစ်ယောက် နှစ်ဆယ်စီ ရသည်။ မြင့်ခိုင်ကမူ ကမာရွတ် ကျားကျောင်း၌လည်း အင်္ဂလိပ် စာပြဆရာလုပ်၍ တစ်လ တစ်ရာရ၏။ ဤဝင်ငွေများနှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး သည် ကျောင်းလည်းတက်သည်၊ သူငယ်ချင်းဝတ္တရားကိုလည်း ဆောင်ရွက် သည်။ ယခုမူ မြင့်ခိုင်မှာ မိဘဝန်ကိုပါ ထမ်းရပြီ။

ကိုစောနှင့်မြင့်ခိုင် လက်မှတ်တစ်ပေါက်တည်း၌ အတူရောင်းရ သည်။ တစ်ယောက်က ငွေယူငွေသိမ်း၍ တစ်ယောက်က လက်မှတ် စက်ခလုတ်ကို နှိပ်ရသည်။ ခလုတ်ကို ရှေ့နောက်လိုသလို နှိပ်ခြင်းဖြင့် တင်း၊ ပလေး လိုရာလက်မှတ်ရသည်။

လက်မှတ်ရောင်းရသည်မှာ ဘေးမှကြည့်လျှင် လွယ်ဟန်တူသော် လည်း အလွန် ဦးနှောက်စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသည်။

ရောင်းရသည်မှာ နှစ်ကျပ်ခွဲတန်းဖြစ်၍ ပိုဆိုးသည်၊ ရှိစုမဲ့စု ပေါင်လာကြသူများသည် မလာမိ အပေါင်ဆိုင်၌ တိုးကြသကဲ့သို့ ယခုလည်း လက်မှတ်ပေါက်၌ တိုးကြသည်။ လက်မှတ်ရောင်းသူကို နှေးသည် ယင်က မအေနှမ ဆဲတတ်သေးသည်။

မြင်ရ ရှုရသည်မှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရယ်မောဖွယ်ကောင်းသမျှ တစ်ခါတစ်ရံ တရားသံဝေဂယူဖွယ်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကရုဏာ ဒေါသော ဖြစ်ဖွယ်လည်းရှိ၏။

ဝင်လာစဉ်က လူတိုင်းမှာ ထင်တစ်လုံးနှင့်ချည်းဖြစ်သည်။ စီးကရက် တွင်တွင်ဖွာ၍ အခွန်အကောက်ကြောင့် ဈေးကြီးသော ပွဲအတွင်းမှဘီလပ်ရည် လိမ္မော်ရည်တို့ကို နှမြောရမှန်းမသိ သောက်ကြသည်။

ပွဲစခါနီးမှ စိတ်ကြိုက်မြင်းရလျှင် ယောက်ျားရောမိန်းမရော ရှက်ရ

ကြောက်ရမည်မသိ၊ ပုဆိုးထဘီ စွန်တောင်ဆွဲ၍ လက်မှတ်ကို တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ လာဝယ်တတ်သည်၊ မြင်းလွှတ်လျှင် အရှုံးပမာ အော်ဟစ်၍ ဒရောသောပါး ခုန်ပေါက်ပြေးတတ်ကြသည်။

လေးငါးပွဲပြီးလျှင် လက်မှတ်ပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပွဲကြည့်စင် လှေကားထစ်များ၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေကြသူများကို တွေ့ရသည်။ မိန်းမများမှာ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်အောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်တတ်သည်။

မြင်းရှုံးလျှင် အကုန်ပြောင်သည်၊ မြင်းနိုင်လျှင် အကုန်ရသည်။ အကုန်ဆိုမှအကုန်၊ ဤပွဲအတွင်းတွင်ပင် ရသည်။ ဤသို့ ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ဉာဏ်ရှိသူ ချဲ့တွေးရန်သာဖြစ်သည်။

မင်းဘားစတင်းမှ သူဌေးသူကြွယ်တို့အတွက်မူ ဤမြင်းပွဲမှာဇရာမ မဟာကစားခုန်စားပွဲကြီး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ နှစ်ကျပ်ခွဲတန်းမှ လူမွဲပိုးဖလံတို့အတွက်မူ ကိုယ်ကျိုးနည်းရန် တိုးရသည့် မီးပုံကြီးသာ ဖြစ်သည်။

မြင်းရှုံးအိမ်ပြန်လျှင် စားစရာ ရှိမရှိတော့ မသိ၊ မြင်းပွဲမှ ကားစရိတ် မရှိ၍ ကုန်းကြောင်းပြန်ရသူများလည်း မရေမတွက်နိုင်။

လက်မှတ်ရောင်းသူများမှာ ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ ရုံးမှ စာရေး၊ ပြာတာများလည်း ပါကြသည်။ သူတို့ပေါ် အုပ်ချုပ်သော ဆူပါဗိုင်ဇာ၊ ကက်ရှာယာ များလည်း ရှိသေးသည်။ ဤဆူပါဗိုင်ဇာ စသည်တို့မှာ ဘယ်အကြောင်းအဆက်နှင့် ဤဌာနကြီးတွင် လာကောင်းစားနေကြသည် မသိ၊ ရှုမှာတင်း၍ ဂိုက်မှာကောင်းသည်၊ နှုတ်မှာရိုင်း၍ ဘဝင်မှာမြင့်သည်။ ပညာအရည်အချင်းမှာ ဖိုးသုညသာသာများ ဖြစ်သည်။

ပိုက်ဆံရ၍သာ ကိုစောနှင့် မြင့်ခိုင်သည် လာကြရ၏၊ စင်စစ်မှာ အသူရကာယ်ဘုံသို့ တစ်လနှစ်ခါ လာရသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ တစ်နေ့ အာဏာရှိရင် ဒါကြီးကို ဖျက်ပစ်မယ်၊ ဖျက်ကိုပစ်မယ်”

ကိုစောသည် ဒေါသတကြီး ကြိမ်းတတ်သည်။

ယခုလည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမှာ အသူရကာယ်ဘုံသို့ ရောက်နေပြန်ချေပြီ။

ပထမတွဲပွဲဖြစ်၍ လက်မှတ်ပေါက်၌ လူပိုတိုးနေကြသည်။ ကိုစောက ငွေအမ်းလုပ်၍ မြင့်ခိုင်က လက်မှတ်နှိပ်သည်။

“မြန်မြန် … မြန်မြန်၊ ဝင်းချည်းပဲလေးစောင်”

“နံပါတ် …”

ဝယ်သူသည် လေသံတိုးတိုးနှင့် “ရှစ်”ဟုဆိုသည်၊ ဝယ်သူအများမှာ ကိုယ်သေချာသည့်မြင်းဆိုလျှင် အများမကြားအောင် တိုးတိုးပြောတတ်သည်။

မြင့်ခိုင်က လက်မှတ်ကိုပေးခိုက် မော့ကြည့်မိ၏။

“ဩော် …”

“ဟာ …”

ဝယ်သူမှာ မုတ်ဆိတ်ချစ်သန်း ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာရောင်းသလား”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“ဒီမှာ ရှစ်–သေချာရဲ့လား”

“ကျွန်တော်မသိဘူးလေ”

ချစ်သန်းက စကားကောင်းနေခိုက် အနောက်မှ ဆဲသည်။

“အရေးထဲ ယောက်ဖကို စကားပြောနေတယ်၊ မြန်မြန်၊ ဝင်းနှစ်စောင် ပလေးတစ်စောင်”

မြင့်ခိုင်မှာ ချစ်သန်းကြောင့် အချောင် အဆဲခံရသည်။ ကိုစောသည်

ငွေရေရာမှရပ်၍ စက်ခလုတ်ကိုနှိပ်မည့် မြင့်ခိုင်၏လက်ကို ဆွဲထားသည်။

"ကဲ ... ကိုယ့်လူ မရောင်းဘူး၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ"အပြင်မှလူများမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ဘာပြောတယ်ဗျ"

"ခင်ဗျားစောစောက ဆဲတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မရောင်းဘူး၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ"

အပြင်မှလူများမှာ တောက်တစ်ချက်ခေါက်သည်၊ ဘာမျှတော့ မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွား၏၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆဲနေမည်လားမပြောတတ်။

နောက်ပွဲများ၌ ဤအပေါက်တွင် ချစ်သန်းသည် မှန်မှန်လာဝယ်သည်။ ဗိုလ်တာလည်း ပါလာ၏၊ ကိုစံပရော မညိုမြပါ ပါလာ၏၊ ကောင်းလှပေသည်တမုံ့။

မြင်းပွဲမှာ ယနေ့စောစောပြီးသည်။

ကိုစောနှင့် မြင့်ခိုင်သည် မြင်းပွဲမှ ဗွတ္တလစ်ကုန်းဆီ ခြေကျင်လျှောက်ကြသည်။ သူတို့ကမူ ငွေချေတာလို၍ဖြစ်၏။ ဗွတ္တလစ်မှ နဂါးကားစီး၍ လှည်းတန်းထိပ် ၎င်းအိမ်သို့ ခြေကျင်ဆက်လျှောက်ကြမည်။

မြင်းပွဲမှ မလှမ်းမကမ်းအရောက်၌ သူတို့အနီး လမ်းပေါ်တွင် အနက်ရောင် စူစလေ အမျိုးအစား ကားကြီးတစ်စင်း ရပ်လိုက်၏။

"ကိုမြင့်ခိုင်"

မြင့်ခိုင်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

"ထား ..."

ကားတွင်းမှ ထားပင်ဖြစ်ပါ၏။ သူမည်သို့မျှ ဤနေရာတွင် မမျှော်လင့်သော ထား။

"ရှင်–ဘယ်ကလာတာလဲ ကိုမြင့်ခိုင်"

မြင့်ခိုင်မှာ ခေတ္တတွေဝေသွားသည်။ နောက်မှ အမှန်အတိုင်း ဖြေသည်။

"မြင်းပွဲ ..."

ထားမှာ မယုံနိုင်သော မျက်နှာလေးနှင့် သူ့အား ကြည့်သည်၊ ထပ်၍ပင်မေးသေး၏။

"မြင်းပွဲကဟုတ်လား ..."

"ဟုတ်တယ်ထား ..."

ထားသည် သူ့အားကြည့်ရင်း မျက်ရည်လည်လာသည်။ ထား၏ ကားမှာ လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသည်ဖြစ်၍ စက်မသတ်ထား၊ မင်းဘား ကောင်းမှ ကားကြီးကားငယ်များ ထွက်လာ၍ ဟွန်းသံညံနေ၏။

"လမ်းမကြီးမှာ ဖြစ်နေတယ်ထား၊ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့ ကိုမြင့်ခိုင်သွားမယ်"

သူသည် ကိုစောကိုပင် မခေါ်ဘဲ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့၏။ ကိုစောက အမီလိုက်လာ၏။

"ဒါတော့ ကိုမြင့်ခိုင် ... ခင်ဗျား ရက်စက်လွန်းတယ်ထင်တယ် ..."

"ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ကိုစော၊ ကျွန်တော်တို့အကြောင်း ခင်ဗျား အသိဆုံးပဲ ..."

ကိုစောသည် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့၊ ဆိတ်ငြိမ်စွာနှင့်သာ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ခြောက်နာရီကျော်မှ မြင့်ခိုင် အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ အဖေက ဆီးကြိုသည်။

"ဟဲ ... ဟဲ ... ငါ့သားက အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အမောက်ပဲ မင်းအမေက မပေးဘူး၊ တစ်ခွက်တစ်ဖလားဖိုး သား ..."

မြင့်ခိုင်၏ရင်၌ ဆို့သွားသည်။ ဘာမှမပြောဘဲ အိတ်တွင်းမှ ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ အဖေ့အားပေးပြီး အခန်းတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။

"သားပြန်လာပြီလား ... ထမင်းတစ်ခါတည်းစားမလား"

"ရေချိုးဦးမယ်အမေ"

သူသည် ခုံဖိနပ်စီး၍ နောက်ဖေးသွားမည်ပြုသည်။

"ဟဲ့ ... လှခိုင် ရှိတယ်ထင်တယ် ... ကြာလှပြီ ခေါ်ကြည့်စမ်း ..."

"လှခိုင် ..."

ထူးသံမကြားရ။

"လှခိုင် ..."

မဖြေ။

မြင့်ခိုင်သည် အပြင်ထွက်ကြည့်၏။

အိမ်သာတွင်း၌ လူမရှိ။

ပထမသော် မြင့်ခိုင်မှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

နောက် မျက်စိများက မြေနံရံမှ လှေကားကြီးဆီ ရောက်သွား၏။

မြင့်ခိုင်က လှေကားမှနေ၍ သချိုင်းကုန်းပေါ်တက်ခဲ့၏၊ သချိုင်းကုန်းမှာ ထင်သည်ထက် သာယာနေ၏။

နေ့တာရှည်သော ကာလဖြစ်၍ ဝင်ဆဲ နေရောင်များက သချိုင်းပေါ် လှပစွာကျနေ၏။

နေရောင်ရဲသော အနောက်ဘက်ကို ဘေးပေး၍ ဂူငယ်တစ်ခုအနီးရှိ တရုတ်စကားပင်အောက်တွင် လှခိုင် ရပ်နေ၏။

လှခိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသူမှာ ဝင်းဖန့်သော အသား အရည်၊ ကျော့ရှင်းသော ကိုယ်ဟန်၊ ဆံတောက်ဖားကြီးနှင့် မိန်းမပျို တစ်ဦး ... ။

ရုတ်တရက်သော် ... မြင့်ခိုင်သည် ဘာလုပ်ရမည်မသိ၊ ငြိမ်ကြည့် နေပါ၏။

ထိုနောက်မှ သတိရကာ သချိုင်းကုန်း၏ **အောက်သို့ ပြန်ဆင်းမည်** ကြံသည်။

မိမိညီကို မိမိယုံ၏၊ ၎င်းပြင် ညီပင် ဖြစ်လင့်ကစား အရွယ်ရောက်စ လူသားတစ်ဦးအနေနှင့် လှခိုင်၌ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိသည်။ တာဝန်ရှိသူ အစ်ကို တစ်ဦးအနေနှင့် အခါအခွင့်သင့်သောနောက်မှ စုံစမ်းမေးမြန်း၍ တားမြစ် သင့်သည်ကို တားမြစ်ရမည်။ ယခုမူ မိမိသည် မည်သို့မျှ ဝင်ရောက် မနှောင့်ယှက်ချင်။

မြင့်ခိုင်သည် ဤသို့ တွေးမိသောကြောင့် အောက်သို့ဆင်းရ ပြန်သည်။

သို့ရာတွင် ကလေးနှစ်ဦးက သူ့အား မြင်သွားသည်။

မိန်းမပျိုလေးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပုံရ၏။ လှခိုင်ကမူ ခေတ္တ အံ့အားသင့်သွားပြီး လှမ်းခေါ်၏။

"အစ်ကိုကြီး ပြန်ရောက်ပြီလား ...လာလေ ...အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော် တို့နဲ့ စကားပြောကြရအောင် ..."

သူ့ညီ၏ ဟန်ပန်အမူအရာမှာ ရိုးသားသမျှ အသံမှာလည်း တည်ငြိမ် မနေ၏။ ထို့ကြောင့် မြင့်ခိုင်သည် သူတို့ထံ လျှောက်သွားသည်။

မိန်းမပျိုကလေးက မြင့်ခိုင်ကို တစ်ချက် မရဲတရဲ ကြည့်၏၊ ပို၍နောက် မျက်လွှာချလျက် ငြိမ်နေသည်။ လှခိုင်ကသာ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

"အစ်ကိုကြီး သူ့နာမည်က မြခင်တဲ့ ...၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ် ကျော်က ဦးကြီး ဦးစစ်ကျန်ရဲ့ သမီးအကြီး၊ မြခင် ... ဒါ တို့အစ်ကိုကြီး ..."

မြခင်သည် မြင့်ခိုင်အား တစ်ချက်မျက်တောင်ကော့များကိုလှန်ကြည့်

လိုက်သည်။

မည်သို့မျှတော့ မပြော၊ ရက်ရွံ့ခြင်းကို ကြိုးစားတွန်းလှန်၍ မရဲတရဲ အပြုံးလေးကိုမူ ပြုံးရှာသည်။

လှခိုင်ကသာ ဆက်လက်၍ ရှင်းပြပြောဆိုသည်။

“မြခင်က ကျွန်တော်တက်ရမယ့် အမှတ်တစ်ကျောင်းမှာ ရှစ်တန်းတက်နေတယ်တဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ သူ့ညီမ မြသွင်ကလည်း ခြောက်တန်းမှာတဲ့၊ ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်ရသေးခင် သူငယ်ချင်းရတာပေါ့ အစ်ကိုကြီး”

ယခုအချိန်ထိ မြခင်က စကားမပြော၊ မျက်လွှာ ချထားသည်ကိုလည်း မပင့်။

မြင့်ခိုင်သည် မနေ့ညက ကိုဖိုးစိန် ပြောသည်ကို သတိရမိ၏။

တရုတ်မြန်မာ ကပြားမလေးဖြစ်၍ မြခင်၏ အသားအရေမှာ ဖြူဝင်းသမျှ ချောမွတ်နူးညံ့နေသည်။ ဖားဖားဝေသော ဆံတောက်ကြောင့် မျက်နှာလေးမှာ ပိုမိုနုပျိုနေ၏။

ဆံယဉ်ကျရာ နားသယ်လေးများမှာ စိမ်းရွှန်းနေသကဲ့သို့ ပါးပြင်နှင့် လည်ပင်းမှ မြကြောလေးများ စိမ်းလဲ့လဲ့ရှိနေ၏။

ဖွံ့ဖြိုးသော ခန္ဓာကိုယ်ပင်စည်ဝယ် ယောက်ျားတို့ ရင်ခုန်ဖွယ် အလှပန်းမှုန်တို့ စုံစုံငုံငုံ ဂုဏ်ဝင့်တင့်တယ် ဖူးပွင့်ကြွယ်နေပြီတည်း။

မြင့်ခိုင်သည် တည်ငြိမ်စွာပြုံးလျက် အေးချမ်းစွာ ဆိုသည်။

“သိကြရတာ ဝမ်းသာတယ် မမြခင် ... အစ်ကိုကြီးတို့မှာ ညီမ မရှိဘူး။ ညီမအရွယ်တွေ တွေ့ရင် အစ်ကိုကြီးတို့ ခင်မင်တတ်ပါတယ်”

မြခင်၏ မျက်တောင်ကော့များ ပွင့်လန်းလာသည်။ မြင့်ခိုင်အား တစ်ချက်စေ့စေ့ကြည့်၍ စကားပြန်သည်။

“ကျွန်မတို့မှာတော့ အစ်ကိုကြီးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... အစ်ကိုကြီး

မတွေ့ရတာ ခုနစ်နှစ်ရှိပါပြီ”

“ဟို ... ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ၊ မမြခင်တို့ အစ်ကိုကြီးက အခု ဘယ်မှာလဲ ...”

“ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ ...”

“ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက တပ်မတော်မှာ သုံးရစ်ဆာဂျင်ပေါ့ ကိုကြီး”

မြခင်သည် ပထမဆုံးအနေနှင့် မြင့်ခိုင်အား “ကိုကြီး”ဟူ၍ အခေါ်အဝေါ် သတ်မှတ်ပြောဆိုသည်။

“မမြခင်တို့ အစ်ကိုကြီးကို မတွေ့ရတာ ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ ဟုတ်လား ...”

မြခင်သည် ခေတ္တစဉ်းစားသည်။

“တွေ့တော့ တွေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏပါပဲ ကိုကြီးရယ်၊ ဦးလေးကိုစံပရဲ့သား ကိုသန်းထွတ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တပ်မတော်ထဲ ဝင်သွားကြတယ်၊ နောက် တပ်ရင်းငါးနဲ့ ရခိုင်ပြည်နယ်ဘက် ပါသွားပြီး မူဂျာဟစ်တွေကို နှိမ်နင်းရတယ်တဲ့၊ အင်းစိန်ကို ကေအင်ဒီအိုတွေ သိမ်းတော့ အစ်ကိုကြီးတို့ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီတုန်းက တစ်ခါ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ရတယ်”

မိန်းကလေးသည် သူ့အစ်ကိုကြီးကို အထူးသံယောဇဉ်ရှိဟန်တူ၏။

သူ့အစ်ကိုကြီး၏ ရာဇဝင်ကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောနေလေသည်။

“အင်းစိန်မှာ တိုက်ကြတော့ အစ်ကိုကြီးတို့ တပ်ခွဲတစ်ခုလုံး ကျဆုံးကျန်ကြတာ၊ အစ်ကိုကြီးသာ ကံသီလို့ မသေကျန်ရစ်တယ်၊ အင်းစိန်ကျပြီး [illegible]လယ်ကျွန်းတို့၊ ဘာတို့ ဆက်တက်ရတယ်၊ နောက် နှစ်နှစ်ကြာတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကိုသန်းထွတ်ကြီး တစ်ခေါက် ပြန်ပေါ်လာတယ်၊ ပြီးတော့

ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို ပြောင်းသွားကြတာပဲ၊ အခုထိ အစ်ကိုကြီးတို့ကို ပြန်မတွေ့ရသေးဘူး"

မြင့်ခိုင်သည် မြခင်အား ကရုဏာသက်သွားသည်။ လှခိုင်ကလည်း ဘာကို အတွေးနက်သည်မသိ ခေါင်းစိုက်လျက် ငြိမ်နေသည်။

"စာတွေဘာတွေတော့ ... ရတယ်မဟုတ်လား မြခင်"

"စာတော့ မှန်မှန်ရပါတယ် ကိုကြီး၊ ငွေလည်းရပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ခုထိ မိန်းမမယူသေးဘူး၊ ကျွန်မတို့ကို စာသင်တဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက သူတပ်က ထွက်တဲ့အချိန်ကျမှ၊ ကျွန်မကို ဘီအေအောင်ရမယ်တဲ့၊ အဲဒီကျမှ သူ မိန်းမယူမယ်တဲ့"

မြင့်ခိုင်ရင်၌ ဆို့သွားသည်။ တိုင်းပြည်၏ သားကောင်းသည် နှမ၏ မောင်ကောင်းလည်း ပီသလေစွတကား၊ အတန်ကြာမှ မြင့်ခိုင်သည်ပြုံးသည်၊ ဤအပြုံးမှာ မြခင်၏အစ်ကို ပြုံးမည့်အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

"မမြခင်ရဲ့ အစ်ကိုနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"ကိုသောင်းရွှေ၊ ဆာဂျင်သောင်းရွှေ"

"ဆာဂျင်သောင်းရွှေကို ကိုကြီး မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးဟာ ခြေလျင်တပ်ရင်း အမှတ်တစ်တပ်သားဟောင်းတစ်ဦးပါ၊ သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းငါးနဲ့ ကိုကြီးတို့ရဲ့ ခြေလျင်တပ်ရင်း အမှတ်တစ်ဟာ အင်းစိန်စစ်မျက်နှာမှာ 'မြေတစ်လက်မ ...အသက် တစ်သက်'နှုန်းနဲ့ အတူတွဲတိုက်ခဲ့ကြရတယ်၊ ဒီတော့ ငါ့ညီမနဲ့ ကိုကြီးတို့ဟာ ထင်တာထက် ဆွေမျိုးရင်းနီးနေတယ်၊ ကဲ ...နေကျပြီပြန်ပေတော့၊ ကိုကြီးတို့လည်းပြန်မယ်၊ ညီမတို့အိမ် ကိုကြီးလာလည်ဦးမယ်၊ ကိုကြီးတို့အိမ်လည်း လာလည်လှည့်ကြားလား"

မြခင်သည် မြင့်ခိုင်အား မျက်တောင်ကော့များ လှန်၍ တစ်ချက်

ကြည့်ပြန်သည် ထို့နောက် သန့်စင်စွာ တစ်ချက်ပြုံးပြ၍ လှခိုင်ဘက်သို့လည်း လှည့်၍နှုတ်ဆက်သည်။

"ကျွန်မပြန်ဦးမယ်၊ ကိုလှခိုင် ပြန်မယ်၊ နက်ဖြန်ကျောင်းမှာ စောင့်ကြဟာပေါ့"

မြခင်သည် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သမင်မငယ်၏ ပေါ့ပါးခြင်းဖြင့် ပခုံးမှာ၍ သချိုင်းကုန်းကြီးမှ ဆင်းလျက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ငြိမ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

နေမှာ ဝင်ခဲ့၍ ညနေရော်ရီ၌ သချိုင်းကုန်းကြီးမှာ လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ရှိနေ၏။

"ညီလေး ဘာငိုင်နေတာလဲ" မြင့်ခိုင်သည် စ၍ မေးသည်၊ ဤအခါကျမှ လှခိုင် လှုပ်ရှားလာ၏။

"သြော် ...မြခင်ပြောတာတွေဟာ အမေပြောခဲ့တာတွေနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခံစားလာခဲ့ရတာတွေနဲ့ တူလွန်းလို့ပါ"

"ဘယ်လို တူတာလဲ ညီလေး"

"ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က မြို့ကနေ ဂျပန်စာသင်ဖို့ဆိုပြီး အစ်ကိုကြီးကို ရန်ကုန်လွှတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား ... ၊ နောက်တော့ ...အစ်ကိုကြီး တပ်မတော်ထဲဝင် မူလတန်းက တစ်ဆင့် ဗိုလ်သင်တန်းတက်သွားတယ် ကြားရတယ်"

မြခင်ကဲ့သို့ပင် အစ်ကို့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလှသော လှခိုင်သည် အစ်ကို၏ ရာဇဝင်ကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောနေသည်။

"ဂျပန်ခေတ်နဲ့ တော်လှန်ရေး တစ်ခေတ်လုံး အစ်ကိုကြီးသတင်းကို မကြားခဲ့ရဘူး ... ၊ စစ်ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီး ပြန်လာတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ပြန်လာတော့ ပိန်ချုံးစုတ်ပြတ်နေတာမို့ အမေ ဆီးငိုတာ ကျွန်တော်မှတ်မိ

သေးတယ်”

လှခိုင်သည် လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ပြန်ပြောနေ၏။ ပြည့်လျှမ်းသောရင်မှာ မုန်တိုင်းဒဏ်ကိုဖြင့် မခံနိုင်တော့။

“လာကွယ် ပြန်ကြရအောင်၊ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့”

မြင့်ခိုင်က နေရာမှ စခွာသဖြင့် လှခိုင်သည် လိုက်ခဲ့သော်လည်း စကားကိုမူ မရပ်။

“အစ်ကိုကြီးပြန်ရောက်တော့ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက အဖေ့ကိုခေါ်ကြိမ်းတယ်။ အဖေက အရက်ကို ခွက်ဆင့်သောက်တယ်၊ အမေက ငိုတယ်၊ အမေငိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ငိုတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကိုတော့ အဖေကကော အမေကကော မဆူကြဘူး”

မြင့်ခိုင်သည် လမ်းလျှောက်ရင်း ခေါင်းကို နောက်လှန်ကာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ပင့်သက်ရှူသည်။ မြင်းပွဲအလုပ်ခွင်၌ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့ရသည်၊ ယခု သူ့ညီ၏စကားများကြောင့် သူ့စိတ်မှာ ပိုပင်ပန်းခဲ့ရသည်။

“လွတ်လပ်ရေးရတဲ့နှစ် အစ်ကိုကြီးက ကောလိပ်သွားတယ်၊ အဲဒီတော့ အင်စပက်တော်ကြီးက အစ်ကိုကြီးကို သမက်ဖမ်းချင်တော့ အဖေ့ကို မျက်နှာသာပေးတယ်။ အဖေက အရက်ပိုသောက်ပြတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကွန်မြူနစ်တွေရယ်၊ ရဲဘော်ဖြူတွေရယ်၊ တောခိုတပ်ရင်းတစ်ရယ်၊ ပြည်ခရိုင်ကိုသိမ်းကြတယ်၊ ဦးလေးခင်သား တင်မောင်မြတ်က ကောလိပ်ကနေ ပြန်လာပြီး ကွန်းဇော် လက်အောက်မှာ ခေတ္တရာတပ်ရင်း တပ်ခွဲမှူး ဖြစ်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ် ...မင်းအစ်ကိုက အရူးတဲ့”

သချိုင်းကုန်းစပ်၌ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ရပ်လိုက်ကြ၏။ လှခိုင်သည် ဘာကြောင့် ဤစကားများကို ပြန်ပြောနေရသနည်း။

“ခေါင်းမှာ အမောက်၊ လည်ပင်းရွှေခလောက်(ဆွဲကြိုး)ခါးမှာ ပျောက်(မသေနတ်) မယားဆံတောက်ဆိုပြီး တင်မောင်မြတ်တို့ ရဲဘော်ဖြူ [illegible] နိုင်ငံပိုင်ဆန်တွေနဲ့ ကျွန်းသစ်တွေ ထုခွဲပြီး ကြီးပွားလိုက်တာ”

“တင်မောင်မြတ်အဖေက ပြည်သူ့ရဲမင်းကြီး မယားငယ်သုံးယောက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့က ရွှေပန်းထိမ် ဦးစိန်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းပိုင် ပြည်သူ့ဗိုလ်သက်တပ်ဖွဲ့က ပန်းထိမ်လက်ထောက် မောင်မောင်လေးက တိုင်းမင်းကြီး ... ဟား ... ဟား”

လှခိုင်သည် နာနာကြည်းကြည်း ရယ်သည်။

“အဖေနဲ့ အစိုးရအမှုထမ်းတွေကိုတော့ တစ်လ ငွေသုံးဆယ်နဲ့ ဆန်တစ်အိတ်တဲ့၊ ဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဆယ့်လေးနှစ်သား ရှိသေးတယ် ပေါက်တယ်ဆိုတာ နားလည်ခဲ့တယ်။ တပ်ခွဲမှူးကြီး တင်မောင်မြတ်က ဒါကြောင့် အစ်ကို့ကို အရူးလို့ခေါ်တာ”

မြင့်ခိုင်သည် အံကိုကြိတ်လျက် ငြိမ်နေသည်။ သူ၏စကားရပ်များက သူ့အသည်းကို အပ်နှင့်ဆွသကဲ့သို့ ခံနေရ၏။

“အစ်ကို့သတင်းတွေက ရောက်လာတယ်၊ အစ်ကိုက အစိုးရရဲ့ မြေလျှင်တပ်ရင်း အမှတ်တစ်မှာ စစ်သားလေးအဖြစ် ပြန်ဝင်တိုက်ခိုက်နေသတဲ့၊ တင်မောင်မြတ်က ပြောတယ်၊ မင်းအစ်ကိုဟာ ငါ့ဆီကိုလာရင် ငါ့လိုပဲ အောက်ထစ် တပ်ခွဲမှူးတော့ ဖြစ်မှာပဲတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအစ်ကိုက ဖောက်ပြန်နေတဲ့ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ စစ်တပ်မှာ စစ်သားဝင်လုပ်နေတယ်တဲ့၊ အစ်ကိုဟာ အရူးတဲ့”

လှခိုင်သည် ရယ်ပြန်၏။ မြင့်ခိုင်မှာ ငြိမ်နေရသည်၊ သူ့ညီသည် တစ်ခါမျှ ဤသို့ မပေါက်ကွဲဘူး။

“သူပြောတာမှန်တယ်၊ အခု သူပဲ့က လက်နက်ချပြီး ကျွန်းအိမ်ကြီး

တွေ၊ နမတွေ၊ မအေတွေကို စိန်တစ်ဆင်စာစီ၊ မယားတစ်ယောက်ကို သုံးသောင်းကုန် တင်တောင်းပြီး ဒူးနှန့်နေနိုင်တယ်၊ အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော်တို့က သချိုင်းကုန်း ပလက်ဖောင်းမှာ၊ အဖေက ယစ်ထုပ်ကြီး"

မြင့်ခိုင်၏ခေါင်းမှာ မော်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ တင်းမာ၍ အမူအရာမှာ တောင့်တင်းနေသည်။

"တော်တော့ညီလေး၊ ဒီစကားတွေ မင်းငါ့ကို နောက်ထပ်မပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့တော့ ကြားလား"

မြင့်ခိုင်၏ မာကျောသောအသံကြောင့် လှခိုင်မှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ငါ့နိုင်ငံအတွက် ငါမှန်တယ်ထင်တာ လုပ်ခဲ့တာ၊ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ရိုက်မခိုင်းဘူး၊ ဓွတ်မတိုက်တွန်းဘူး၊ အခု သချိုင်းကုန်းဘေး နေရလို့လည်း ငါနောင်တမရဘူး၊ ငါယုံတာ ငါလုပ်ခဲ့တယ်၊ ငါလုပ်ခဲ့တာတွေကိုလည်း မှားတယ်လို့ မထင်ဘူး၊ မှန်တယ်လို့ ယုံတယ်၊ သေအထိယုံတယ်၊ သေအထိယုံမယ်၊ မင်းမှတ်ထား ကြားလား၊ သေအထိယုံမယ်၊ အေး … တို့မလိမ်နိုင်တာတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဒီမြေကြီး၊ မြန်မာ့မြေကြီး၊ ငါ့ကိုယ်ငါတော့ ခုအထိ မှန်တယ်ထင်တယ်၊ ငါလိုပဲ သူ့နည်းနဲ့သူ မှန်တယ်ထင်တဲ့လူတွေလည်း ရှိနေမှာပဲ၊ ဒါကို ငါဘာမှ မပြောချင်ဘူး၊ မှန်တယ်မှားတယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင်တွေက အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်ဘူး မှတ်ထား၊ ဒီမြေကြီးကသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးမှာ၊ ငါရင်လည်း မှားခဲ့ရင် ငါမဟုတ်တဲ့သူတို့ရင်လည်း မှားခဲ့ရင် တစ်နေ့မှာ သရော်သည့်နှယ် မြေကရယ်လိမ့်မယ် … ဒါပဲ၊ လာသွားမယ်"

မြင့်ခိုင်သည် လှခိုင်ထံမှ စကားပြန်မစောင့်ဘဲ သချိုင်းကုန်းကြီးထက်မှ သွက်သွက်ဆင်းလာသည်။

❑

၄

[illegible]နှင့် မွှန်မွှန်ထူထူဖြင့် ဆင်းလာခဲ့စဉ် သတိမပြုမိသော်လည်း [illegible]ရောက်မှ မြင့်ခိုင်သည် မျက်လုံးပြူးသွားမိလေသည်။

မိမိတို့အိမ်မှာ လျှပ်စစ်မီးရောင်တို့ဖြင့် ဝင်းဝင်းပြောင် ထိန်ထိန်ညီးနေ[illegible]သည်တကား။

လျှပ်စစ်မီးရောင်တို့ကို ကျောခိုင်း၍ ကိုဖိုးစိန်သည် သမီးဝက်မကို မျှရင်း သူတို့နောက်ဘက် နောက်ဖေးပေါက်ဝ၌ ရပ်နေ၏။

"ဟ… ကိုဖိုးစိန် ဘယ့်နှယ်ဖြစ်နေတာလဲ"

ကိုဖိုးစိန်သည် စကားမပြောဘဲ မျက်လုံးမှေးမှေးများ ပိတ်အောင် [illegible]ဟဲဟဲရယ်၍ ဝက်မကိုနမ်းလိုက်၊ မြင့်ခိုင်ကိုကြည့်လိုက် လုပ်နေလေသည်။

ကိုဖိုးစိန်သည် သူ့သမီးဝက်မကို အလွန်ချစ်သည်၊ ချစ်မည်ဆိုလည်း ချစ်ထိုက်ပါပေ၏။

ဝက်မသည် လေးလသမီးရှိပြီး ဗိုက်ထဲမှအသက်ပါ ပေါင်းလျှင် ဆယ့်သုံးလရှိပြီး ကိုဖိုးစိန်နှင့် မစွမ်ကြည် လူသိရှင်ကြား လင်မယားဖြစ်သည်မှာ ကိုးလသာရှိသေးသည်။ ဝက်မကို ကိုဖိုးစိန် ချစ်ထိုက်၏။

"ဟော့လူ… ခင်ဗျားသမီးကို နောက်မှနမ်းဗျာ… ကျွန်တော်မေးတာ

ခဲ့ဖြစ်မယ်ပါဦး၊ အိမ်မှာ လျှပ်စစ်မီးတွေဘာတွေနဲ့ ထိန်လှချည်လား”

စိတ်တိုတိုနှင့် မြင့်ခိုင်ကမေး၏။

ကိုဖိုးစိန်သည် မြင့်ခိုင်မေးသည်ကို အလွန်ပွဲကျဖွယ် ပြက်လုံးတစ်ရပ်ပမာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ထိုနောက် မြင့်ခိုင်မေးသည်ကို တိုက်ရိုက်မဖြေဘဲ သူ့သမီးကို ပြောဟန်ဆိုသည်။

“ဝက်မ... ဦးလေးကိုပြောလိုက်စမ်း... ဦးလေးက သဘာဝကို ဘယ်တော့မှ နားမလည်ဘူးရှင့်...လို့၊ လျှပ်စစ်နဲ့လောကနိဗ္ဗာန် တည်ဆောက်နေတဲ့ခေတ်မှာ ဝက်မတို့အိမ်လည်း လောကနိဗ္ဗာန်ပဲရှင့်လို့ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

မြင့်ခိုင်မှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်သွားသည်။ ကိုဖိုးစိန်မှာ စိတ်ဆိုးရခက်သော လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဝဝတုတ်တုတ်နှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ဝက်မကို ကိုဖိုးစိန်လက်မှ လှမ်းယူချီပွေ့လိုက်သည်။

“ကဲ... ဘုရားဒကာ... လာ... လိုက်ခဲ့၊ ခင်ဗျားဓာတ် ခင်ဗျားရှင်းလှည့်”

ဝက်မကိုချီ၍ မြင့်ခိုင်သည် ရှေ့မှဝင်ခဲ့၏။ တဟဲဟဲနှင့် ဘုရားဒကာသည် လှခိုင်နှင့်အတူ နောက်မှလိုက်ခဲ့လေသည်။

မီးဖိုချောင်မှ မီးတစ်ပွင့်နှင့် ဝင်းထိန်နေ၏၊ အဖေနှင့်အမေ့အိမ်ခန်း၌လည်း မီးတစ်ပွင့်၊ မြင့်ခိုင်၏ စားပွဲတည့်တည့်၌လည်း မီးတစ်ပွင့်။

တစ်အိမ်လုံး ဝင်းထိန်နေသည်။ ညနေက ဝင်လာစဉ် ဤသည်တို့အား သတိမပြုမိအောင် လျှမ်းသော မိမိမျက်လုံးများကို မြင့်ခိုင် အပြစ်တင်မိသည်၊ တစ်ဖက်ခန်းမှ ဘုရားဒါယကာနှင့် လေဘာတီခင်ညွန့်၊ ကောလိပ်စိန်တို့၏ အိမ်ဂေဟာ စင်တော်ကြီးမှာလည်း လျှပ်စစ်မီးရှိန် တထိန်ထိန်

[illegible]တည်း။

[illegible]စားပွဲ၌ အမေထိုင်သည်၊ သူတို့အားလုံး ထိုင်မိကြသောအခါ မြင့်ခိုင်က မေးသည်။

“ကဲ... လင်းစမ်းပါဦး”

“လင်းနေဖို့ လိုသေးသလား အာစရိရဲ့၊ တစ်အိမ်လုံး ထိန်နေပြီပဲ၊ [illegible] ဟဲ... မဟုတ်ဘူးလားအဒေါ်”

အမေသည် နှုတ်နှင့်မဖြေ၊ ကိုဖိုးစိန်နှင့်အတူ လိုက်ရယ်သည်။ လှခိုင်လည်း ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“နေပါဦး၊ ဆိုကြပါဦး၊ ကျွန်တော် မနက်ဆယ်နာရီကမှ ထွက်သွားတယ်၊ အခု မီးတွေဘာတွေနဲ့ မြန်လှချည်လား”

ကိုဖိုးစိန်သည် အရယ်ရပ်လိုက်သည်။

“မြန်ဆို... ချစ်သန်းကျေးဇူးပေါ့၊ ဒီကောင်တွေက ဒီနေရာကျတော့ [illegible]ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

မြင့်ခိုင်မှာ ရုတ်တရက် နားမလည်။

“ဘာဗျ၊ ချစ်သန်းကျေးဇူး ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းလေဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြမှာပေါ့”

“ဒီလို... ဟောဒီတစ်လျှောက်က အိမ်တွေ မီးလိုချင် ချစ်သန်းကို ပြောလိုက်ရုံပဲ၊ တစ်အိမ် တစ်လငါးကျပ်၊ နှစ်အိမ်ထောင် ပူးနေတဲ့အိမ်ဆို တစ်ဆယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့က ငါးကျပ်၊ ခင်ဗျားတို့က ငါးကျပ်၊ ရှင်းပြီလား”

“ဟင့်အင်း မရှင်းသေးဘူး”

“အာစရိက လည်မလိုနဲ့ အတော်အ,တယ်၊ ချစ်သန်းတို့အဖွဲ့ရုံးမှာ လျှပ်စစ် မိန်းဘုတ်ရှိတယ်၊ အဲဒီကနေ အိမ်တွေကို သွယ်ပြီးပေးတယ်၊

ချစ်သန်းကို ငါးကျပ်တစ်လ မှန်မှန်ပေးရုံပဲ၊ ကာဆင်တို့အိမ်၊ ဦးစစ်ကျန်အိမ်၊ မရွှေမိအိမ်၊ ကိုစံပအိမ် ကြာလှပြီရတာ၊ ကျွန်တော်သာ ဓာတ်ကြိုးဖိုးနဲ့ မီးသီးဖိုး မလွယ်သေးလို့ အခုခင်ဗျားတို့ဆီက ရတဲ့အိမ်လခနဲ့ ဆင်တာ... နေ့လယ်က လှခိုင်ရယ် ကျွန်တော်ရယ် ဖရေဇာလမ်းသွား လိုတာဝယ် ကောက်ဆင်လိုက်တာ နာရီပိုင်းအတွင်း ပြီးတာပဲ"

မြင့်ခိုင်သည် ခေါင်းခါသည်။

"အာစရိ ဘာခေါင်းခါတာလဲ"

"ဘာခေါင်းခါရမလဲ"

"ဒါဥပဒေနဲ့ မလွတ်ဘူး မီးခိုးတာပဲ"

"ဟဲ... ဟဲ... ကျုပ်တို့ ခိုးတာမှမဟုတ်ဘဲ ချစ်သန်းခိုးတာပဲဟာ ပြီးတော့၊ ချစ်သန်းခိုးတာကို ဘယ်လူမှ လာဖမ်းရဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား"

"နို့ သူတို့ရုံးက မီတာမဆုံ့ရင်ကန် မတက်ဘူးလား"

"မီတာမတက်အောင်လုပ်တာများ ခက်–ခက်လွန်းလို့ဗျာ"

ကောင်းကြပေ၏။ မြင့်ခိုင်မှာ ဘာကစ၍ စကားပြန်ကောက်ရမှန်း မသိ။

မြင့်ခိုင်သည် ငြိမ်နေစဉ် အမေကလည်း ကိုဖိုးစိန်ဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီပြောသည်။

"မောင်ဖိုးစိန်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲသားရဲ့၊ ကိုယ်ကခိုးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ငါးကျပ်တောင် ပေးထားရတာ၊ ပြီးတော့ အများလည်း ဒီလိုလုပ်နေတဲ့ဥစ္စာ"

မြင့်ခိုင်သည် အမေ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ အများလည်း ဒီလိုလုပ်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ အမေ့အတွက် ဤဆင်ခြေသည် ခိုင်လုံတရားဝင်လေဟန် တူသည်။

အမေ့အတွက်သာမက ဤဆင်ခြေမှာ ကိုဖိုးစိန်အတွက်ရော၊ မရွှေမိအတွက်ရော၊ ကိုစံပမည့်မြအတွက်ရော၊ ဦးစစ်ကျန်၊ မဝါနုအတွက်ရော၊ ကာဆင်နှင့် မောင့်ပါမက လှခိုင်အတွက်ရောပါ ခိုင်လုံတရားဝင်နေပုံရသည်။ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး၌ လက်တွေ့ကျင့်သုံးနေ ကြသော အခြေခံဥပဒေကြီး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေမည်။

မြင့်ခိုင်သည် အမေ့ကို အာခံ၍ ဖက်ပြိုင်မငြင်းတော့။ ကိုဖိုးစိန်နှင့် လှခိုင်ကိုသာ ယတိပြတ်ပြော၏။

"ကိုဖိုးစိန်နဲ့လှခိုင် မနက်ကျ ခင်ဗျားတို့ တပ်ထားတဲ့ မီးလုံးတွေနဲ့ မီးကြိုးတွေ ပြန်ဖြုတ်ပစ်၊ ကျွန်တော်မလိုချင်ဘူး"

"ဗျာ... ဘာပြောတယ်... "

"မီးလုံးတွေနဲ့ မီးကြိုးတွေ ပြန်ဖြုတ်ပစ်လို့ ပြောတာ... ခင်ဗျားအခန်းကဟာတွေ မဖြုတ်ချင်နေ ကျွန်တော်တို့အခန်းကဟာတွေ ဖြုတ်စမ်းပါ..."

"ဟာ... ဘာဖြစ်မလဲ အာစရိရဲ့"

"ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲသားရဲ့"

"ဘာလို့မဖြစ်ရမလဲ"

"ငွေငါးကျပ်နဲ့ မီးလေးပွင့် ထွန်းရတာ အင်မတန်သက်သာတာပဲ သားရယ်၊ အမေ့မျက်လုံးကလည်း မှုန်စပြုပြီ၊ မင်းအဖေကြီး မျက်လုံးတော့ ကြာမနေနဲ့၊ လင်းလင်းရှင်းရှင်းလေး ရှိပါစေ၊ ဖြုတ်မပစ်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့ ကိုင်း မင်းတို့ညီအစ်ကို စာကြည့်တဲ့ မီးအိမ်ကြီးက တစ်ညကို ရေနံဆီ တစ်ပုလင်းတောင်သောက်တဲ့ကောင်ကြီး၊ ဒီကောင်ကြီးကတင် တစ်လ ခုနစ်ကျပ်ခွဲ... "

"အမေရယ်... ဒါတွေကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ် ကိုဖိုးစိန်၊ ခင်ဗျားအဘိုးလေးမိန်းမ ညောင်တုန်းလမ်းက အဒေါ်ကြီး

မမလေးဆီ ကျွန်တော်လိုက်ပြောပေးမယ်၊ ငွေချေးပြီးတော့ မိတာဘောက်(စ) တပ်၊ ကိုယ်ပိုင်မီးသွယ်ဗျာ"

ကိုဖိုးစိန်သည် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါသည်။

"မဖြစ်ပါဘူးဗျာ... ခင်ဗျားက မျက်မွေးတစ်ဆုံးတင်ကြည့်တာ၊ ကျွန်တော်က အခြေအနေ သဘာဝအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဟပ်မိဆီလျော်အောင် လုပ်ထားတဲ့အလုပ်တစ်ခုဗျ... "

"ကိုဖိုးစိန်... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ... ၊ ကျုပ် နားမလည်ဘူး... "

မြင့်ခိုင်က တကယ်ပင် နားမလည်၍ မေးလိုက်သော်လည်း ကိုဖိုးစိန်က သူ့ကို တအံ့တသြ မော်ကြည့်သည်၊ မိမိစိတ်ရှည်ရှည် ရေရေ လည်လည် ရှင်းပြခြင်းကို မြင့်ခိုင်သည် ဘာကြောင့် နားမလည်ပါသနည်း။

"ဒီလိုလေဗျ၊ သူတို့က ဒီအလုပ် လုပ်စားနေတော့ ကျွန်တော်က ကိုယ့်မီတာ ကိုယ်တပ်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကိုယ့်မီတာ ကိုယ်တပ်တာ မပြောနဲ့ ခုနက ခင်ဗျားပြောသလို တပ်ပြီးသား ပြန်ဖြုတ်ရင်တောင်မှ သူတို့ ငြိုငြင်ကုန်မယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကတော့ ငြိုငြင်ဘာဖြစ်မလဲမေးမယ်၊ ခင်ဗျားအတွက်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့် အတွက်ကတော့ ဟိုလီနင် ပြောသလိုပဲ၊ တော်လှန်ရေးကို ကလေးကစားသလို မလုပ်ချင်ဘူး၊ အသေး အဖွဲ့နဲ့ ရန်သူကို စစ်မကျေညာချင်သေးဘူး..."

မြင့်ခိုင်က ငြိမ်နေသော်လည်း လှခိုင်သည် ကိုဖိုးစိန်အပြောကို သဘောကျ၍ တခိခိရယ်သည်။

"သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ချစ်သန်းတို့လား"

"အင်းလေ ဘယ်သူရှိဦးမလဲ"

ထိုစဉ် အမေသည် မြင့်ခိုင်မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သောစကားကို

ပင်ဆိုတာ။

"မောင်ချစ်သန်းတို့က မဆိုးရှာပါဘူး သားရယ်၊ နေ့လယ်က လာတာယ်၊ ရိုရိုသေသေပါပဲ၊ ဟောဟိုထောင့်မှာ ရေတိုင်ဆောက်ပေး လိုက်တဲ့၊ ဟာစ်အိမ်နှစ်ကျပ် ထည့်ဝင်ပါတဲ့၊ အမေတို့က လမ်းကိုဖြတ်ဖြတ်ပြီး ဟိုဘက် သွားသွား ခပ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရယ်ဆိုပြီး အမေသုံးကျပ် ပေးလိုက်တယ်၊ သြော်... ပြီးတော့လည်း လှခိုင် ဟိုလက်မှတ်ပြလိုက်စမ်း"

လှခိုင်သည် သတိရဟန်နှင့် အိတ်တွင်းမှ လက်မှတ်တစ်စောင်ကို လျှင်မြန်စွာ ထုတ်ပေးသည်။

"ဘာလက်မှတ်လဲ"

မြင့်ခိုင်သည် ဝက်မကို ချီထားလျက်နှင့်ပင် လက်မှတ်ကို လှမ်းယူ ရင်း မေးသည်။

"အဖွဲ့လက်မှတ်လေ၊ သူတို့အဖွဲ့ဝင်တဲ့ လက်မှတ်၊ ငါးကျပ် ပေးလိုက်ရတယ်၊ နှစ်စဉ်ကြေးအပြီးအပြတ်တဲ့"

မြင့်ခိုင်က လက်မှတ်ကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ ချစ်သန်းတို့ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ကြောင်း ပြေစာဖြစ်သည်။ ပြေစာ၌ အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ လက်မှတ်ပါသည်။

"အမေက အခု သူတို့အဖွဲ့ဝင်လိုက်ပြီပေါ့လေ"

"အေးလေ ဘာအပန်းကြီးတာမှတ်လို့"

ကောင်းလှပါ၏။ ချစ်သန်းတို့အဖွဲ့ကြီး၌ အမေကဲ့သို့ အပန်းမကြီး၍ ဝင်သူဘယ်နှစ်သိန်းရှိမှန်းမသိ။

မြင့်ခိုင်သည် သက်ပြင်းရှိုက်၍ ကိုဖိုးစိန်ဘက် လှည့်သည်။

"ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီမီးတွေကို တကယ်ဖြုတ်မပေးနိုင်ဘူးပေါ့

ဟုတ်လား”

“ဩော်… ကျွန်တော် စကားကုန်ပြောခဲ့ပါရောလား၊ နေဦး ကျွန်တော်အကြံရပြီ”

ကိုဖိုးစိန်သည် ခေတ္တစဉ်းစားသည်။

“ဒီလိုလုပ်၊ အာစရိက တရားမဝင်တဲ့ အလုပ် မလုပ်ချင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါကိုကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် တရားဝင်အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင် ခင်ဗျားက အိမ်ငှား… ”

“နို့ အခုတော့ကော ခင်ဗျားက အိမ်ရှင်၊ ကျွန်တော်က အိမ်ငှား မဟုတ်လို့လား”

“အင်းလေ ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုညကစပြီး ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်ငှားမယ်၊ အစကငှားတုန်းက တစ်လသုံးဆယ်နဲ့ မဟုတ်လား၊ မီးမပါဘူး၊ အခုမီးပါတယ်၊ ဒီတော့ နောက်လကစပြီး အိမ်လခ ကျွန်တော်မြှင့်လိုက်မယ်၊ သုံးဆယ့်ငါးကျပ်၊ ချစ်သန်းကိုလည်း ငါးကျပ်ပေးမနေနဲ့တော့၊ ချစ်သန်းဆီက မီးရတယ်-ဘာတယ် ဆိုတာလည်း မေ့ပစ်လိုက်၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မီးရှိတယ်၊ ဘယ်ကရသလဲ၊ ဘယ်လိုရသလဲ၊ ဒါက ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့် သဘော၊ ခင်ဗျားသုံးဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ ငှားနေတယ်ဒါပဲ”

စကားအဆုံး၌ ကိုဖိုးစိန်သည် ဉပဒေပျော့ကွက်တစ်ရပ်ကို နှိမ်နင်း၍ အမှုသည်ကို အောင်မြင်စွာ လွတ်လမ်းရှာပေးနိုင်စွမ်းရှိသော ဝတ်လုံတော်ရတစ်ဦး၏ ကျေနပ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ရယ်လိုက်လေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် ငိုင်ကျသွားသည်။ ဤတစ်ကွက်တွင်မူ ကိုဖိုးစိန်သည် “ပိုင်”သွား၏၊ အိမ်ငှားသည် အိမ်ရှင်၏သဘောကို မည်သို့ လွန်ဆန်နိုင်မည်နည်း။ မကျေနပ်လျှင် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားရုံသာရှိသည်။ မိမိအနေနှင့် အိမ်ပေါ်မှ မဆင်းနိုင်သေးပေ။

“ပိုင်ပါတယ် ဘုရားဒကာ… ခင်ဗျားအကြံအတိုင်းဆို ကျွန်တော် ဒီနည်းလေ့ကျင့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိပ်ပြာတော့ မသန့်ဘူး၊ အင်းလေ… မတတ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်အိမ်လခ သုံးဆယ့် ငါးကျပ် ပေးမယ်”

ကိုဖိုးစိန်က ကျေနပ်စွာ တဟဲ… ဟဲ… ဆက်ရယ်နေသည်။ မြင့်ခိုင်ကမူ မလွှဲသာ၍သာ အလျှော့ပေးလိုက်ရသော်လည်း စိတ်တွင်း၌ မကျေနပ်။

“နေပါဦး ကိုဖိုးစိန် ကျွန်တော်တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“နှစ်ခုမေးနိုင်ပါတယ်”

အမေနှင့်လှခိုင်က ရယ်ကြသည်။ မြင့်ခိုင်က မရယ်ဘဲ တည်တည်နှင့် နေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားအတိုင်း ပြောရရင် ဒီကောင်တွေဟာ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးနေတဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ ဒီမီးကိစ္စဟာ သူတို့ရဲ့ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးမှုတစ်ရပ်ပဲ၊ ဒါကိုဘာလို့ ခင်ဗျားက ကာယကံမြောက် ဝင်အားပေးနေတာလဲ”

ကိုဖိုးစိန်၏ စပ်ဖြည်းဖြည်းမျက်နှာမှာ တည်သွား၍ လူမှာလည်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

“သားကလည်း ဘာတွေရှောက်မေးနေတာလဲ”

အမေသည် ဝင်ဟန့်၏။

ကိုဖိုးစိန်က သက်ပြင်းရှူလိုက်သည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို နက်နက်နဲနဲပြောရန် စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ မျက်လွှာချ၍ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ထားသည်၊ လိမ်ထားသော ခြေနှစ်ဖက်ကို ဖြေ၍ ခြေဖဝါးချင်း [illegible] ရိုက်နေ၏။ ထိုနောက် ခေါင်းသည် ဆတ်ခနဲမော့လာ၏။

"ဒါတော့ ဒီလိုရှိတယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးမှုတစ်ရပ်ကို လက်တွေ့အားပေးနေရာကျတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် မငြင်းဘူး"

အခုအချိန်အထိ ဘေးမှငြိမ်နေသော လှခိုင်က...

"နို့... ဘာကိုငြင်းသလဲ"ဟု ဝင်မေးသည်။

ကိုဖိုးစိန်က လက်သီးကိုဆုပ်၍ ဒေါမာန်ပါပါနှင့် ရှင်းပြလေသည်။

"အဲဒါကို ပြောရခက်တယ်၊ တော်တော်ကို အပြောရခက်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုကို အပြောရခက်တယ်၊ ဒီမှာ မှားတာကို ရှောင်ဖို့ခက်သလို၊ မှန်တာကို လုပ်ဖို့ဆိုတာကလည်း အခါခပ်သိမ်း မလွယ်ဘူး၊ ရုပ်ဝတ္ထု ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေဆိုတာက ရှိသေးတယ်"

လာချေပြီ။

"ကျွန်တော့်ရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်ဝတ္ထု ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ ပေးအပ်ချက်အရ ဒီကောင်တွေနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်ဖို့ရာ ရာဇဝင်သဘောအရ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အရေးတော်ပုံအချိန်က မကျရောက်သေးဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ သူတို့လည်း အကျိုးရှိတယ် ကျွန်တော်လည်း အကျိုးရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို အခြေအနေအရ အပြန်အလှန် ပူးပေါင်းကူညီနေရာကျပေမဲ့ ဒါဟာ စပ်ကြား ကာလရဲ့ ယာယီ မဟာမိတ်သဘောပဲ၊ ရှင်းပြီလား"

လှခိုင်ရယ်နေခိုက် မြင့်ခိုင်သည် နေရာမှထ၏၊ သူသည် ဝက်မကို မြှောက်ချီကာ နမ်းရှုပ်ရင်းဆိုသည်။

"ဖေဖေကို ပြောလိုက်ဝက်မ၊ ဝက်မတို့ ကြီးလာတဲ့အချိန်မှာ ယာယီ မဟာမိတ်လို့ခေါ်တဲ့ ထာဝရရန်သူတွေ မရှိကြပါစေနဲ့လို့ ဟုတ်လား၊ ရုပ်ဝတ္ထု ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတို့၊ ရာဇဝင်ပေး ပဋိပက္ခတို့ဆိုတဲ့ စကားလုံး ကြီးကြီးတွေနဲ့ ရေးထားတဲ့ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်တွေလည်း မီးလောင် ပျက်စီး

ပြုကြပါစေလို့ ဟုတ်လား"

မြင့်ခိုင်သည် ဝက်မအား ကိုဖိုးစိန်ကို ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

"ကဲ... အမေ၊ ကျွန်တော် ဆာလာပြီ၊ ရေသွားချိုးဦးမယ်၊ အမေလည်း ပြန်လာချိန်နီးပြီ ထင်ပါရဲ့"

မြင့်ခိုင်သည် နေရာမှထကာ အဝတ်အစားလဲပြီး လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ရေကိုင်းသို့ မနေ့ညကကဲ့သို့ပင် ထွက်လာခဲ့ကာ ရေချိုးလေသည်။

မြင့်ခိုင် ရေချိုးပြီးသောအခါ မနေ့ညကကဲ့သို့ပင် အဖေနှင့် သူ့မိတ်ဆွေများ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

သို့သော် ယနေ့ညဉ့်မှု တစ်မှုထူးသည်။

"ပရိသတ် မျှော်ဆဲအခါ တတ်စွမ်းတဲ့ ဒီပညာ၊ အဆိုအက ဆန်းရှုပါ၊ ဆင်သောတ-ဆင်သောတ၊ စိန်ဝဇီရာ"

မြင့်ခိုင် ကောင်းကောင်းမှတ်မိသော အဖေ့အသံနှင့် အဖေဆိုလေ့ရှိသော ဘုရားဒါယကာ ဦးဖိုးစိန်ကြီး၏ သီချင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ရှေ့၌ ချစ်သန်း၊ ဗိုလ်တာ၊ ကာဆင်၊ သက်ဝေတို့က ဝေးလား ပါးဟော ဩသံပေး လက်ခုပ်တီးလျက် ပေါ်လာသည်။ သူတို့ရှေ့၌ မူးရူး ဒယီးဒယိုင် ကရင်း အဖေက ခေါ်ဆောင်နေသည်။

"ပုထိပ်တင်" လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှ ဆိုက္ကားဆရာတို့ကလည်း ဗုံခေါက်မှုတ်၊ လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးကြသည်။

အဖေ၏ဆိုက်ရောက်လာခြင်းမှာ ဖိုးစိန်၏ ဆိုက်ရောက်လာခြင်းတို့ မြိုင်ဆိုင်စည်ပင်လှချေသည်တကား။

"အများကြိုက်ရန်၊ အားစိုက်ရတာ၊ ဆင်သောတ... ဆင်သောတ၊ စိန်ဝဇီရာ"

အဖေဖိုးစိန်ကြီးသည် အားရပါးရ အသုံးတော်ခံနေရာမှ အမေ

ဒေါ်ကြင်ရုံကြီးအား တွေ့ရသဖြင့် အနုပညာဘရိတ်အုပ်သွားသည်။

"ဟဲ... ဟဲ... ငါ့ညီတို့ ငါ့တူတို့ ပြန်ကြတော့ ကြားလား၊ ဒီမှာ ငါ့သားတွေရှိတယ်၊ ပြန်ကြတော့ ကြားလား"

အဖေ့အသံမှာ အာရောလျှာရော လေးနေသည်။

ချစ်သန်းသည် မြင့်ခိုင်အနီးသို့ ကပ်လာသည်။

"ဆောရီးပဲ ကိုမြင့်ခိုင်၊ ကျွန်တော် နံပတ်ရှစ်လေး ဝင်သွားလို့ ဒီည နည်းနည်းများသွားကြတယ်... ဆောရီး... ဆောရီး"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော့်အဖေအကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်"

"ဩော်... ဒါထက် အခုခင်ဗျားတို့ မီးရပြီနော်၊ နောက် ငါးရက် အတွင်း ရေရဦးမယ်... ဒါ ကျုပ်လုပ်ပေးတာဗျ"

"ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ကိုချစ်သန်း"

"အို... မတင်နဲ့... မတင်နဲ့... ဒါက ကျွန်တော့်ဝတ္တရား၊ ကဲ- သွားမယ်၊ ဦးရေ... ကျွန်တော်ပြန်မယ်... မနက်ဖြန် တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

ချစ်သန်းတို့ ပြန်သွားသောအခါ ဆူဆူညံညံအသံကြောင့် ကိုဖိုးစိန် လည်း ကူးလာသည်။

အဖေသည် ကိုဖိုးစိန်အား တွေ့သောအခါ မှေးနေသော မျက်လုံး များကို ဖွင့်ကြည့်၍ ရယ်သည်။

"ဟော့... ဖိုးစိန်...၊ မင်းဖိုးစိန်သာဆိုတယ် ငါ့လိုဆိုတတ်ရဲ့လား"

ကိုဖိုးစိန် မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။

သူက အဖေ့အား ရိုးသားစွာ သဘောကျနေဟန်တူ၏။

"ဟာ... ဘယ်ရမလဲ ဦးကမှ ဖိုးစိန်အစစ်"

အဖေက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

"အေး [illegible]ါပေမဲ့ ငါက မင်းသမီးတစ်လက်တည်း ရှိတယ်ကွ [illegible]လား"

ကိုဖိုးစိန် ငြိမ်ကျသွား၏။

"ကိုထွန်းရွှေ ရှင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

အမေသည် အမေ ဝင်ဟန့်သဖြင့် ဆက်မပြောတော့ဘဲ သီချင်းသာ [illegible]သည်။

"လက်တစ်သစ် မကြွားပါဘူ၊ ဆယ့်တစ်နှစ်သားက မင်းသား [illegible]တာ"

"ကိုထွန်းရွှေ ရှင့်မှာ အရှက်မရှိဘူးလား"

"အရှက်... အရှက်ဆိုတာ ဘာလဲ"

ကိုဖိုးစိန်က ရယ်မိပြန်သည်။

"ရှင် မရှက်ပေမဲ့... ကျုပ်ရှက်တယ်၊ မြင့်ခိုင်... နင့်အဖေကို အိပ်ရာထဲ [illegible]သိပ်လိုက်တော့"

"ထမင်းစားပါဦးအမေ၊ ထမင်းသာသွားခူးပါ"

"ခူးဘူး၊ နင်တို့အဖေ နင်တို့ကျွေး"

အမေသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

မြင့်ခိုင်က သက်ပြင်းရှိုက်၍ လှခိုင်ဘက်လှည့်ကာ...။

"ကဲ... ညီလေး သွားခူးကွာ..." ဟု ဆိုသည်။

လှခိုင် ထွက်သွားသောအခါ မြင့်ခိုင်သည် ကိုဖိုးစိန် အကူအညီနှင့် [illegible]အား အိမ်ရှေ့ခန်းပေါ်သို့ တွဲယူတင်ထားနေရာချပေးသည်။

"မင့်အမေက အဖေ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီကွ လူလေး"

"အဖေကလည်း အမေစိတ်ဆိုးအောင် လုပ်တာကို"

"သူစိတ်ဆိုးတော့ သူပဲ ငရဲကြီးမှာကွ၊ ဒီမှာမှတ်ထား၊ ဟေ့ ဖိုးစိန်

လည်းမှတ်ထား"

အဖေသည် ဟဲပြန်၏။

"ဖက်ပေါ်ဆူးကျတော့လည်း ဖက်ပဲပေါက်တယ်၊ ဆူးပေါ်ဖက်ကျတော့လည်း ဖက်ပဲပေါက်တယ်"

ကိုဖိုးစိန်သည် အလွန်သဘောကျနေ၏။ သူသည် အဖေ၏အရည်အချင်းကို ယနေ့ညကျမှ ကောင်းကောင်းသိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

"နင်ဆိုတော့လည်း နင်ပဲ ငရဲကြီးတယ်၊ ငါဆိုတော့လည်း နင်ပဲ ငရဲကြီးတယ်၊ ကံဆိုးလှတဲ့ စိဉ္စမာရယ်၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့တာ မလိမ္မာတယ်"

"ဟား... ဟား... ဟား... ပွိုင့်... ပွိုင့်... ပွိုင့်... ဦးလေးက သိပ်ပွိုင့်ကျတယ်"

ဤသို့ အဖေနှင့်ကိုဖိုးစိန်တို့ အတိုင်အဖောက်ညီနေဆဲ လှခိုင်သည် ထမင်းပြင်ပြီးသွားသည်။

"ကဲ... လာအဖေ... ထ၊ ထမင်းစားမယ် ကိုဖိုးစိန်ရော"

"ကျွန်တော်ပြီးပြီ၊ စားကြ... စားကြ... သွားဦးမယ်"

ယနေ့ညစာကို သားအဖသုံးယောက်သာ စားကြရသည်။ အမေက ဝင်အိပ်နေချေပြီ။

ထမင်းဝင်ပြီးသွားသော် အဖေ့မှာ မျက်လုံးလည်း ပိတ်၍ ပါးစပ်ကလည်း ပိတ်သည်။

ထမင်းပွဲ သိမ်းပြီးသောအခါ အဖေ့ကို အိမ်ရှေ့ခန်း၌ အိပ်ရာပြင်သိပ်ရသည်။ လှခိုင်က အမေနှင့်သွားအိပ်သည်။

မီးများပိတ်ပြီး မြင့်ခိုင်သည် အိပ်ရာထက် ခြင်ထောင်ချလျက် ပက်လက်လှန်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ မိမိတို့အိမ်ဘက်မှ အဖေသောင်းကျန်းပြလိုက်၍လောမသိ ခြေရင်းအိမ်မှ ချစ်သန်းတို့ အသံမကြားရ။

[illegible]ကျွန်၏ ကူသံနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သူငယ်၏အသံတို့သာ [illegible] မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေသည်။

[illegible]နေ့လုံး ပင်ပန်းထား၍ မျက်လုံးများက အိပ်ချင်နေသော်လည်း [illegible] ညနေ၌ မြင်းပွဲအနီး ဆုံခဲ့ရသော ထားထံ ရောက်သွားသည်။

ကိုစော ပြောသကဲ့သို့ မိမိသည်ရက်စက်လွန်းကောင်း ရက်စက်ရ[illegible]မည်။

သို့သော် ယခုမိမိနေရသော အခြေအနေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထားသာ [illegible] ထင်ထင် တွေ့မြင်ကြုံသိရသော် ထားမျက်လုံးများ၌ ညနေတုန်းက [illegible] မျက်ရည်များ လည်လာနိုင်ဦးမည်လော မသိ၊ မသိ။

❑

၅

တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သဖြင့် စိုးမောင်၏ကားမှာ တစ်ဖက်ခန်းတွင် တစ်နေ့လုံး ရှိနေသောကြောင့် ထိုညဦး၌ မြင့်ခိုင် ကောင်းစွာအိပ်ရသည်။

သို့ရာတွင် နံနက်စောစော သုံးနာရီခန့်၌ မြင့်ခိုင် လန့်နိုးခဲ့မိသည်။

"ဘုန်း... ဒိုင်း... ဂျောင်း... ဂလွမ်း"

ဤအသံများသည် ကိုစံပတို့အိမ်ဘက်မှလာသည်။

"အမလေး အရပ်ကတို့ရဲ့ ကယ်ပါဦး၊ ကိုစံပ ကျွန်မကို သတ်နေ ပါပြီ"

မညိုမြ၏အသံနှင့်အတူ တဖုံးဖုံး...တအင်းအင်း အသံများ ပေါ်ထွက်နေ၏။

တဖုံးဖုံးအသံမှာ ရိုက်သံဖြစ်၍ တအင်းအင်းအသံမှာ ရိုက်သူ၏ အသက်ရှူသံဖြစ်ရမည်။

မြင့်ခိုင်သည် ထမည် ကြံသေး၏၊ သို့သော် မနေ့ညက အတင့်နှင့် ကာဆင်တို့ ရိုက်ကြသည်ကို သတိရမိသည်၊ သူ့စရိုက်နှင့်သူ ရိုက်နေကြဟန် တူသည်။

"သတ်ပါကိုစံပရဲ့ အဟီး၊ သတ်ပါ၊ သေအောင်မသတ်ရင်

မနက်ကျရင် ရှင့်ကို ဂါတ်တိုင်မယ်၊ ရှင့်အိမ်လည်းမနေဘူး၊ ဟီး... ဟီး"

ကိုစံပအသံမကြားရ၊ တဖုံးဖုံး တအင်းအင်း အသံသာ မှန်မှန် ပေါ်နေသည်။

ရိုက်သူက အရိုက်မပြတ်သကဲ့သို့ အောက်မှ ခုနစ်သံချီနှင့် အော်သူ ကလည်း အအော်မပျက်၊ ရပ်ကွက်ကလည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသော် ရိုက်သံရပ်သွားသည်။ အော်သံကသာ မရပ်။

"ရိုတာ ဖြုတ်ပေးရတာ များပါပြီရှင်၊ ရှင်လောင်းရင် မလောင်းနဲ့။ ယောက်ျားကများ တားဖူးလို့လဲ၊ သူတော်ကောင်းမယားကို နှိပ်စက်တာ ... ပေါင်း... ဟီး နှိပ်စက်နိုင်ပါစေ... ကိုဒေဝဒတ်ရေ။ နှိပ်စက်နိုင်ပါစေ ကျွန်မ ကျုပ်လိုမယားကို ရှင်ထမင်းထုပ်နဲ့ လှည့်ရှာ သိလား... ဟီး... ဟီး... "

နားထောင်နေသော မြင့်ခိုင်သည် မသနားမိဘဲ ရယ်ချင်မိ၏။

အတင့်နှင့် မညိုမြတို့မှာ ခုနစ်သံချီရာတွင် တူသော်လည်း ဟန်မှာ မူ ကွဲပြားသည်။

အတင့်က မအေနမ အဆဲလေးများပါသည်။

မညိုမြက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ငိုသည်။

မိမိတို့ကိုယ်ကို ဘွဲ့တပ်ပုံလေးများမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

အတင့်က သူ့ကိုသူ ကျေးဇူးရှင်မယားဟု မော်ဝင့်သည်။

မညိုမြက မိမိကိုယ် မိမိ သူတော်ကောင်းမယားဟု ချီးမွမ်းသည်။

ကျေးဇူးရှင်နှင့် သူတော်ကောင်းမယားတို့ကို ရိုက်ကြသူကာဆင်နှင့် ကိုစံပတို့မှာ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကျေးဇူးရှင် ကျေးဇူးစွပ်သူနှင့် သူတော်ကောင်း

ဂို ပြစ်မှားသော သူယုတ်မာများ ဖြစ်နေချိမ့်မည်။

မညိုမြသည် ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ဆက်ငိုနေသည်။

ငိုသံကို နားထောင်ရင်း မြင့်ခိုင်မှာ မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

မြင့်ခိုင် နိုးလာသောအခါ မိုးစင်စင်မလင်းသေးသော်လည်း လင်းရောင်များ အတော်ပေါ်နေပြီး မညိုမြ၏ငိုသံကို ဆက်ကြားရတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

မြင့်ခိုင်သည် အိပ်ရာမှထကာ သွားတိုက်၍ ရေတွင်း၌ ရေသွား ချိုးသည်။

အဝတ်လဲပြီးသည်အထိ မည်သူမျှ မနိုးကြသေး။

အိမ်အပြင်ထွက်၍ မြင့်ခိုင်သည် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်၏။

ဦးစစ်ကျန်မှာမူ နိုးနေချေပြီ။ အဘိုးကြီးသည် ရေနွေးကြမ်းထိုင် သောက်နေ၏။

"မောင်ရင် လာလေ… အကြမ်းသောက်လှည့်"

မြင့်ခိုင်ကိုမြင်သောအခါ ဦးစစ်ကျန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံ၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ဝင် သောက်လေသည်။

"စံပတို့ နှစ်ပါးသွားတာနဲ့ ငါတူ နိုးလာတယ်ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဦး"

"အေး… တို့အတွက်တော့ မဆန်းတော့ဘူးကွ၊ မြင်းပွဲပြီး နောက် တစ်နေ့ စံပတို့က ဒီလိုပဲ မှန်မှန်နှစ်ပါးသွားရမှ ကျေနပ်ကြတယ်"

"မညိုမြက တော်တော် ငိုနိုင်တယ်ဦး၊ သူငိုစက ကျွန်တော် ပြန်အိပ်ပျော်သွားတာ အခုပြန်နိုးတဲ့အထိ ငိုတုန်းပဲ"

ဦးစစ်ကျန်သည် သဘောကျ ရယ်မောသည်။

"[illegible]တာပေါ့ မပြောနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တိတ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူ့နည်းနဲ့သူ [illegible]၊ မယား… ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ… "

မြင့်ခိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုစံပကို တွေ့ရသည်၊ ကိုစံပ [illegible] ရေနံဆီပုံးကြီးနှစ်လုံးကို လက်တဘက်တစ်ချက်ဆွဲ၍ ရေတွင်း၌ [illegible]သည်။ အင်္ကျီဗလာဖြစ်၍ တုတ်ဖြိုးသမျှ အခေါက်ထူသော သူ၏ [illegible]ထက်ပိုင်း၌ ချွေးများက ရွှဲနေသည်။

"[illegible]ဘာလုပ်တာလဲဦး"

"မယားအငိုတိတ်အောင် လုပ်တာလေ"

"ခင်ဗျာ"

"စံပရိုက်ပြီးပြီဆိုရင် မယားကို ရေတစ်ပုံးပြီးတစ်ပုံး လောင်းချိုး [illegible]၊ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် သနပ်ခါး သွေးတော့တာပဲ၊ စံပသနပ်ခါး [illegible] မင်းမြင်ဖူးသလား… ဟား… ဟား… သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်၊ [illegible]တုံးကလည်း ရှေ့တိုးနောက်ငင်နဲ့ သူဗိုက်ရွဲကြီးကလည်း ရှေ့တိုး [illegible]နဲ့ ဟီး… ဟီး… အဟား… "

မြင့်ခိုင်မှာ အဘိုးကြီးအပြောကောင်း၍ လိုက်ရယ်မောမိလေသည်။

"သနပ်ခါးက ဘာလို့သွေးတာလဲ"

"ညိုမြလိမ်းဖို့လေ… မင်း သနပ်ခါးလိမ်းပြီး သွားကြည့်၊ လင်မယား [illegible] ကြည်နေတာပဲ"

မြင့်ခိုင်က ရယ်မောမိပြန်၏။

မြင့်ခိုင်သည် နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ဦးစစ်ကျန်နှင့်ထိုင်စကား [illegible]သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းတွင် အဘိုးကြီးနှင့် ရင်းနှီးခင်မင် [illegible]။

[illegible]ပြန်သောအခါ ကိုစံပတို့ အိမ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်မိလေ၏။

ဦးစစ်ကျန်ပြောသည်မှာ မှန်သည်။

သူတို့အိမ်ရှေ့ တံခါးပေါင်၌ ကိုစံပထိုင်နေသည်။ မျက်နှာ၌ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် မညိုမြက ကိုစံပခေါင်းမှ ဆံပင်ဖြူ နုတ်ပေးနေသည်။

သူတော်ကောင်းမယား မညိုမြ ကြွေးကြော်သည်မှာ မလွန်ဟု မြင့်ခိုင်သဘောပေါက်သွား၏။

* * *

ယနေ့နံနက် လှခိုင်ကျောင်းစတက်သည်။

မြင့်ခိုင်လည်း ၈ နာရီ၌ ကောလိပ်သို့ တက်ခဲ့၏။

မဟာမြိုင်လမ်းအထိ လမ်းလျှောက်ရသည်။ မဟာမြိုင်မှ စံရိပ်ငြိမ်ကို အင်းစိန်ကားစီးသည်။ စံရိပ်ငြိမ်မှ ကျောင်းအထိ ခြေကျင်လျှောက်ရပြန်သည်။

နံနက်အတန်းများ ပြီးသောအခါ မြင့်ခိုင်သည် ယောက်ျားလေးများ နေရာ စခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုအောင်သန်းနှင့် ဆုံရပြန်သည်။

ကိုစောမှာ သိပ္ပံယူသူဖြစ်၍ အချို့အတန်း၌ လွဲသည်မှတစ်ပါး အားလပ်ချိန် တူညီခဲ့သည်။

မြင့်ခိုင်ရော ကိုအောင်သန်းပါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နိုင်သူများ မဟုတ်၊ အိမ်မှ ဓာတ်ဘူးနှင့် ကော်ဖီထည့်ယူလာပြီး အတူသောက်လေ့ရှိသည်။

ယနေ့ ကိုအောင်သန်းက ရောက်နှင့်၍ ဆီးကြိုသည်။

"ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျား ထားနဲ့ တွေ့သေးလား"

"မနေ့ညနေက တွေ့ပါတယ်"

"မဟုတ်ဘူး... အခုမနက်ပြောတာ"

"ဟင့်အင်း"

"ထားက ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ မျက်နှာကလည်း မကောင်းဘူး"

မြင့်ခိုင် ဘာမှမပြော။

"မနက်က ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံမိလို့ မှာလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားကိုတွေ့ရင် [illegible]ပါတဲ့၊ ဒီညနေ ၂ ချက်ထိုးမှာ သူတို့ ဖိစစ်သီရေးတားနားက [illegible]နေပါတဲ့ဗျာ၊ ကလပ်(စ်)အပြီးမှာ ပြောစရာရှိလို့တဲ့"

မြင့်ခိုင်သည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။

"ခက်တယ် ကိုအောင်သန်း၊ ထားကိုကျွန်တော် မတွေ့နိုင်ဘူး... [illegible]ကို [illegible]တယ်၊ ထားဘယ်လိုခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည် [illegible]ပေမဲ့ ထားကို ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ မတွေ့[illegible]၊ ဒါကြောင့် တမင်ရှောင်နေတာ"

"ဒါနဲ့ မနေ့က တွေ့ခဲ့တယ်ဆို"

"မနေ့က မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ဆုံမိတာပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ [illegible] ပြင်းပွဲကအပြန်... "

မြင့်ခိုင်သည် စကားမဆက်၊ လူသာမန်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ရင်၌ [illegible]ရှိသည်။

ကိုစောက...

"ဒါတော့ ကိုမြင့်ခိုင် ခင်ဗျား ရက်စက်လွန်းတယ် ထင်တယ်"

ဟုသော စကားကို ပြန်လည် ကြားယောင်မိသည်။

မြင့်ခိုင် ငိုင်နေသဖြင့် ကိုအောင်သန်းက...

"ခင်ဗျားစကားကို ဆက်ပါဦးလေ"

ဟု သတိပေးသည်။

မြင့်ခိုင်သည် အခန်းပတ်လည်ကိုကြည့်သည်၊ ကျောင်းသားများ တစ်စတစ်စများလာသည်။

ဘောင်းဘီဝတ် ကပြားနှစ်ဦးကလည်း ပင်ပေါင်စတင်ရိုက်ကြသည်။ ပင်ပေါင်ဘောလုံးသည် ဘေး၌ ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသားများဆီ မကြာခဏ လွင့်လာဝင်မှန်သည်။

တစ်နေ့ကလည်း ကော်ဖီခွက်ကို ပင်ပေါင်ဘောလုံးဝင်မှန်၍ ကိုအောင်သန်းနှင့် ကပြားတစ်ယောက် ထိုးမည်ဖြစ်သေးသည်။ ထိုးမည်ဆိုသည်မှာ ကိုအောင်သန်းက ထိုးမည်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

"လာဗျာ... ကိုအောင်သန်း၊ ကျွန်တော်တို့ကန်စောင်းသွား အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်"

"ကောင်းသားပဲ၊ လာ... သွားကြမယ်"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ဘွဲ့နှင်းသဘင် အဆောက်အအုံကြီး အနီး ကန်စောင်းဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

အရိပ်ကောင်းသော သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ ကော်ဖီဘူးများဖွင့်၍ စားသောက်ကြသည်။ အနီးတစ်ဝိုက်၌ သစ်ပင်ရိပ်များတွင် ချစ်တေးကို စသီနေကြသလော... သမုဒယ နိဂုံးကို အဆုံးသတ်နေသည်လော မပြောနိုင်သည့် မောင်နှံအစုံစုံကို တွေ့ရသည်။

"နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့ထားက ချစ်နေကြတာလား"

အသားညိုညို ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ကိုအောင်သန်း၏ ကိုယ်ဟန်၌ ပျောင်းနွဲ့မှု မရှိ။

ထိုနည်းတူစွာပင် သူ့ပြောဟန် ဆိုဟန်၌ သွယ်ဝိုက်ပြေပြစ်မှုမရှိ၊

နေမှုသည် တွံတိုးမေးနေပြန်ပြီ။

မြင့်ခိုင်ကသာ ငွေ့ငွေ့ပြုံးသည်။

"ဒီအမေးကို ဖြေဖို့မလွယ်ဘူး ကိုအောင်သန်း...၊ ပထမအနေနဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ယူထားမှန်း မသိဘူး"

ကိုအောင်သန်းက ဘာကို သဘောကျသည်မသိ၊ အားရပါးရ ရယ်သည်၊ ထို့နောက် သူ့အိတ်တွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြသည်။

ဓာတ်ပုံရှင်မှာ မျက်တောင်ကော့ မျက်ခုံးကောင်းနှင့် ချောမော နုနယ်သော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

"ဒါ ဘယ်သူလဲ တော်တော်ကျက်သရေရှိတယ်"

"မခင်သန်းလေ..."

"ဗျာ..."

"မခင်သန်းဓာတ်ပုံကို သွားလေရာ အိတ်ထဲထည့် ယူလာကတည်းက ကျွန်တော့်နှမတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ရည်းစား...၊ ရှင်းပလား"

"ခင်ဗျား ဘာသဘောနဲ့ ဒီဓာတ်ပုံကိုပြတာလဲ"

"အင်းလေ... အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့...၊ ခင်ဗျား ခုနင်က ချစ်တယ် ဆိုတာကို အနက်ဖွင့်ခိုင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက အရှင်း ပဲ၊ မခင်သန်းကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်...၊ အများကြီးချစ်တယ် ဟီး... မခင်သန်းက ကျွန်တော့်ရည်းစား ခင်ဗျားနဲ့ထားကလည်း ဒီလိုပဲလား ဟင်"

မြင့်ခိုင်က ကိုအောင်သန်းနှင့်အတူ လိုက်လျောရယ်သည်။ သို့သော် သူ့ရယ်သံမှာ အသည်းနှလုံးမှ မလာ၊ ကိုအောင်သန်းကဲ့သို့ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ့်ချစ်သူဟု ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ပြော၍ အသည်းနှလုံးမှထွက်လာသော ရယ်သံမျိုး ရယ်ချင်ပါ၏၊ သူ့မှာမူ မရယ်နိုင်... ။

"ထားနဲ့ကျွန်တော် ဒီလိုချစ်မနေကြသေးပါဘူး"

"နို့... ဘယ်လိုချစ်နေကြတာလဲ"

မြင့်ခိုင်သည် ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ စဉ်းစားသည်၊ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ရှင်းပြသည်။

"သွေးသားလည်းမတော်စပ်ဘူး၊ ငယ်စဉ်က ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မိန်းမကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ယောကျ်ား ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်မှုမှာ သမုဒယ နယ်ချဲ့ချင်တဲ့ သံယောဇဉ် သဘောဟာပါနေတယ် ကိုအောင်သန်း၊ ဒီတော့... ထားနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အပြန်အလှန် ဒီ... သံယောဇဉ်သဘောမျိုးတော့ ရှိတယ်"

ကိုအောင်သန်းသည် နားမလည်ဟန်နှင့် ပါးစပ်ဖြဲလျက် မြင့်ခိုင်အား ကြည့်သည်။

ကိုအောင်သန်းနှင့် မြင့်ခိုင်မှာ ဘီ-အေတန်းရောက်ကြမှ ခင်မင်ခဲ့သူများဖြစ်သည်။ မူလက မြင့်ခိုင်သည် ဆရာဝန်ဘက်လိုက်သဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မသိကြ။

ထို့ကြောင့် မြင့်ခိုင်နှင့် ထား၏ဇာတ်လမ်းကို ကိုအောင်သန်းသည် ကိုစောကဲ့သို့ အသေးစိတ်မသိ။

"ထားက ချောသားပဲဗျ၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်...၊ ခင်ဗျား ကိုလည်း ခင်ဗျားပြောသလို သံယောဇဉ်ကြီးသားပဲ၊ ဒီတော့... သမုဒယ နယ်ချဲ့ချင်လဲ ချဲ့လိုက်ရောပေါ့ဗျာ"

မြင့်ခိုင်သည် ကိုအောင်သန်းအား လှည့်ကြည့်သည်၊ ကိုအောင်သန်းသည် မြင့်ခိုင်၏ မျက်လုံးများမှ ဆွေးမြေ့မှုနှင့် မျက်နှာမှာ လေးနက်ခြင်းကို တွေ့ရသဖြင့် ဆက်၍ မနောက်တော့။

"ဆောရီးပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက အတည်ပြောနေတာ၊ ကျွန်တော်

နေတက်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ ပြောပါဗျာ...၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာအခက်အခဲ ရှိသလဲ၊ ကျွန်တော်... ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပေးမယ်..."

မြင့်ခိုင်က ပြုံးသည်၊ သူငယ်ချင်း ကောင်းတို့၏ မေတ္တာစေတနာမှာ နွေးထွေးလှချေသည်။

"ကျေးဇူးပါပဲ ကိုအောင်သန်း၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်ပါမယ်၊ အဲ... ခင်ဗျား ကူညီရမှာကတော့ ခင်ဗျား... မျှော်လင့်ထားသလို ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်"

ကိုအောင်သန်းသည် သူ့စကားကို နားမလည်ဟန် မော့ကြည့်သည်။

"ခင်ဗျားဒါတွေကို နားလည်ဖို့က ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းကို အစက ပြန်ပြောရလိမ့်မယ်၊ ပြောမယ်ဆိုရင် အင်မတန် သနားစရာကောင်းတဲ့ ထားနဲ့ ထားရဲ့မိခင် အကြောင်းက စပြောရမှာပဲ"

"ထားနဲ့ ထားရဲ့မိခင်က ဘယ်လို သနားစရာ ကောင်းတာလဲ"

"ထားနဲ့ ထားမိခင် သနားစရာကောင်းတာက သူတို့ဟာ သိပ်ချမ်းသာလွန်းလို့ပဲ"

"ဗျာ... သိပ်ချမ်းသာတာနဲ့ သနားစရာ ကောင်းတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီစကားဆန်းတယ်လို့ ထင်မယ်၊ အမှန်က မဆန်းဘူး၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး ကိုဖိုးစိန် အသုံးနဲ့ ပြောရရင် အင်မတန်သဘာဝကျတယ်"

"ဘယ်လိုသဘာဝကျတာလဲ"

"ဒီလိုလေ ထားတို့ ချမ်းသာတာဟာ တော်ရုံတန်ရုံ ချမ်းသာတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်သိန်းတန် စိန်ဖူးဘုရားကိုလှူတာ သာမန်သူဌေးတစ်ယောက် မုန့်ဖိုးတောင်လှူသလို လွယ်လွယ်ကူကူ ရက်ရက်ရောရောပဲ၊ ဒီလောက်ဆိုရင်ဗျာ မှန်းမှန်းကြည့်နိုင်တယ်"

"ဘာလို့ သူတို့ ဒီလောက်ချမ်းသာရသလဲ"

"ထားတို့အမေဘက်က မိုးကုတ်ကျောက်တွင်းသူဌေး၊ ထားတို့အဖေက လက်ဖက်ခြောက် ရှမ်းသနပ်ဖက်ရိုးရာ ကုန်သည်..."

"ဩော်... ဩော်..."

"ထားရဲ့အဖေဟာ ရန်ကုန်မြို့ကို ခါးစောင်းတင်ထားတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေအနက် တစ်ယောက်၊ ထားရဲ့ ကြီးတော်ဆိုရင် တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး "မမကြီး စကားပြောနေတယ်"ဆိုရင် မင်းကြီးတွေ၊ အတွင်းဝန်တွေတောင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် တန်ခိုးကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး"

"နေဦး...နေဦး...၊ဒီအမျိုးသမီးကြီးအကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်...၊ သူ့နာမည်က"

"ထားပါလေ...၊ ခင်ဗျားသိရင် ပြီးတာပဲ၊ အဲဒီလိုထားရဲ့ အဖေနဲ့ ကြီးတော်ဟာ လူပေါ်လူဇော် လောကကြီးမှာ လူတစ်ယောက် မျက်ခုံးမွှေးပေါ် စကြိုလျှောက်နေပေမဲ့ ထားနဲ့သူ့အမေကိုတော့ ဆင်စွယ်နန်းတော်ပေါ် တင်ထားတယ်..."

"ဘာဗျ... ဘာနန်းတော်..."

"ဆင်စွယ်နန်းတော်၊ လောက လူ့ဘုံနဲ့ လွတ်ကင်းရာ စိတ်ကူးယဉ်ဘုံတစ်မျိုးကို တင်စားပြောတာ"

ကိုအောင်သန်းသည် နားလည်ဟန် ခေါင်းညိတ်၏။

"ဥပမာကို အောင်သန်း ဂျပန်ဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားကို ခုလိုပဲ ဆင်စွယ်နန်းတော်ပေါ်မှာ တစ်ချိန်က ထားခဲ့တယ်၊ မိဖုရားဟာ တရုတ်နဲ့ဂျပန်စစ်ကြီးဖြစ်နေတာတွေ၊ နောက်ဆုံး အရှေ့အာရှစစ်ပွဲကြီး ဖြစ်တာတောင် မသိစေရဘူး။ သူသိတဲ့လောကဆိုတာဟာ တင့်တယ်ပြေပြစ် သာယာမှုနဲ့

[illegible] လိုတာရ ကမ္ဘာတစ်ခုပဲ"

ကိုအောင်သန်းက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေသည်။

"ထားနဲ့ သူ့မိခင်ရဲ့ ကမ္ဘာဆိုတာဟာလည်း အဲဒီလိုကမ္ဘာလေး [illegible]၊ သူတို့နှစ်ဦး နားလည်ထားတဲ့ လူ့ဘဝရိုပ်မြုံဆိုတာဟာလည်း [illegible]ပြင်သူ့နှင့် စမ်းရေကြွန်ရိုပ်ပျံ၊ ပန်းဟောဝန့်ဗိမာန်'ပဲ ဖြစ်နေတယ်"

"သူဟိုက ဘာလို့ ထားနဲ့ ထားအမေကို ဒီလို ဆင်စွယ်နန်းတော်ပေါ် [illegible]ရသလဲ"

မြင့်နိုင်သည် ခေတ္တစဉ်းစား၏။

"ဒီလိုရှိတယ်လေ... ထားအဖေနဲ့ ထား ကြီးတော်ဟာ ရှုပ်ထွေး [illegible]မှု မှုမမှန်လေတဲ့ လောကမှာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျင်လည် [illegible]ပေမဲ့ သူတို့ တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသူတွေကိုတော့ မှုမမှန်တဲ့ လောကနဲ့ [illegible]ထားချင်ဟန်တူတယ်...၊ လူ့သဘာဝဆိုတာက ဆန်းသား [illegible]..."

ကိုအောင်သန်းသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေရာမှ ရုတ်တရက် [illegible]။

"အဲဒီ ဆင်စွယ်နန်းတော်ထဲ ခင်ဗျား ဘယ်လိုရောက်သွားသလဲ..."

"[illegible]... အဲဒီအကြောင်းကတော့ ရှည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား [illegible]စားလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့"

"ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားပါတယ်..."

"ဂျပန်တော်လှန်ရေးတုန်းက ထန်းတပင်နယ်မှာ ကျွန်တော်က [illegible] တပ်ခွဲမှူး အဆင့်နဲ့ တာဝန်ထမ်းရတယ်၊ ကျွန်တော့်နယ်တွင်း [illegible]လုံးရှိတယ်၊ အားလုံးကို သူဌေးတစ်ဦးတည်းက ပိုင်တယ်၊ [illegible] စရိုက်ရှေ့ကမှာ လက်ဝဲဓာတ်ပျက်တချို့က သွပ်မိုးအိမ်နဲ့နေသူ

မှန်သမျှ ခနေရှင်၊ စက်ပိုင်ဆိုရင် သွေးစုပ်ကောင်၊ အဲဒီအယူအဆတွေနဲ့ မသိနားမလည်တဲ့ ကျေးရွာလူထုကို ဆန်စက်တွေဖျက် သွပ်တွေကိုခွာရောင်းခိုင်းကြတယ်"

"ဒီတော့..."

"ကျွန်တော့်အမြင်က တစ်မျိုးပဲလေ"

"ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေး အင်အားစုတွေ ပြည်သူ့အာဏာရလို့ ဆန်စက်တွေတင်မက ဒီ့ထက်ကြီးကျယ်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ပြည်သူပိုင်အဖြစ် လုပ်ရေးက တစ်ကဏ္ဍ၊ သူဌေးပစ္စည်းမို့ ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ လက်ဝဲ အမည်ခံဥပဒေမဲ့ဝါဒက တစ်ကဏ္ဍ၊ လက်ရှိအခြေအနေအရ သူဌေးပဲပိုင်ပိုင် ဘယ်သူပဲပိုင်ပိုင် ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းရဲ့ ယန္တရားပစ္စည်းတွေကို မဖျက်ဆီး ပစ်ချင်ဘူး၊ ဆန်စပါးကို မှီခိုနေရတဲ့ မြန်မာ့စီးပွားရေးမှာ ဆန်စက်တွေဟာ ထုတ်လုပ်မှုအင်အားအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်နေတဲ့ အလုပ်သမားရဲ့ မိတ်ဆွေ ယန္တရားတွေပဲ၊ ဒီလောက်အရှည်မကြည့်ဘဲ ဈေးတွက်နဲ့ တွက်ရင်တော့ ဆန်စက်ကိုဖျက်ပြီး သွပ်ပြား ရောင်းစားကြရင် ခဏပန်း မြက်မြက်စားစရာ ခြောက်ပြားတစ်ပဲရမယ်၊ ဆန်စက်တည်မြဲရင် လူအများ အရှည်သဖြင့် အလုပ်ရမယ်"

"ဟာ...ဟုတ်တယ် နေ့စဉ် မှန်မှန် ရွှေဥပေးတဲ့ ဘဲပမာပေါ့..."

"ဟုတ်တယ် ဒီစေတနာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေဟာ ဆန်စက်တွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြတယ်၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရတယ် ဆိုတာက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး နိုင်ငံရေး ခြေထိုးမှုတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်ခဲ့ကြရတာ..."

"ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်..."

"သူဌေးက ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘော်ဒါတွေကို ငွေထောင်ချီပေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မယူခဲ့ဘူး၊ နောက်ဆုံး သူက စစ်ပြီးရင်လာခဲ့ပါ၊ အထွေထွေမန်နေဂျာ ရာထူးပေးမယ်လို့ ပြောကြပါတယ်၊ ကျွန်တော် မသွားခဲ့ဘူး..."

"ဟုတ်ပြီ... အဲဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ထားတို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ..."

"ဒါကို ပြောမလို့ပါပဲ ကိုအောင်သန်း၊ စစ်ပြီးလို့ ကျွန်တော်ကောလိပ်ပြန်တက်တဲ့အခါမှာ ဒီသူဌေးကို ပြန်တွေ့ရတယ်၊ သူက ထားရဲ့အဖေညီ၊ ကျွန်တော်တို့ မြေလတ်စကားနဲ့ ခေါ်ရင် ထားရဲ့ ဘထွေးလေး"

"ဩော်..."

"သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထားတို့ရဲ့ ဆင်စွယ်နန်းတော်ထဲ ကျွန်တော်ရောက်သွားခဲ့ရတယ်။ ထားနဲ့ ကျွန်တော် စတွေ့ချိန်မှာ ထားဟာ ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ထားနဲ့ကျွန်တော့်ကို သံယောဇဉ်ခိုင်မြဲစေတာကတော့ ထားရဲ့တစ်ဦးတည်းသောအဖော်ဖြစ်တဲ့ ညှိခန်းဆောင်က စန္ဒရားကြီးပဲ။ စန္ဒရားကြီးဟာ ထားရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောအဖော်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ သူ့အဖေက ထားကို ရိုးရိုးကွန်ဗင့် ကျောင်းတောင် ထားတာမဟုတ်ဘူး။ ရွာကို သူဌေးတွေစုပြီး ထောင်ထားတဲ့ မျက်နှာဖြူဆရာမတွေ သင်တဲ့ မစ်ရှင်ဂတ် ကျောင်းမှာပဲ ထားတယ်။ အဲဒီကျောင်းက စန္ဒရားသင်ပေးတော့ ထားဟာ မြန်မာသီချင်းတစ်ပုဒ်မှ မရဘူး။ ကျွန်တော်က တယောထိုးတတ်တယ်။ ထားကို ဗမာသီချင်းကြီးတွေ သင်ပေးပြီး ထားဆီက ကမ္ဘာ့ဂီတပညာရပ်နဲ့ စနစ်တွေကို ကျွန်တော်က ပြန်သင်ယူတယ်"

"ခင်ဗျားတို့ အဖြစ်က တယ်ပြီး ကြည်နူးစရာကောင်းသားပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကြည်နူးစရာတွေကြောင့် သံယောဇဉ်ကြီးက ပိုခိုင်ရတယ်"

မြင့်ခိုင်သည် ရေပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

"အဖေနဲ့ကြီးတော်က ခင်ဗျားအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ"

"ဆင်စွယ်နန်းတော်ထဲ ဝင်ခွင့်ပေးကတည်းက သူတို့ရဲ့သဘောထားကို သိနိုင်ပြီ။ သူဌေးသားလူလည်တွေကို ခေါင်းခေါက် ရွေးနိုင်တဲ့သူတို့က ကျွန်တော့်ဘဝကိုမှ သဘောကျကြတယ်။ ချမ်းသာခြင်း ဂုဏ်တွေဟာသူတို့ဆီမှာ အပြည့်အဝရှိတော့ ဒါတွေကို နောက်ထပ် မလိုချင်ဘူး။ သူတို့လိုချင်တာက တစ်မျိုးပဲ"

"ဘယ်လို တစ်မျိုးလဲ"

"သူတို့က သစ္စာရှိတဲ့ ဆင်စွယ်နန်းတော်စောင့်တစ်ယောက်သာ လိုချင်ကြတယ်"

"ဘာရယ်... ဆင်စွယ် နန်းတော်စောင့်"

"ဟုတ်တယ်...ထားအရွယ်ရောက်ရင် သူတို့က ကျွန်တော်နဲ့ ပေးစားချင်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီဂရီရှိဖို့ မလိုဘူး၊ ဂုဏ်တွေရှိဖို့ မလိုဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောမယ် အလုပ်လုပ်ဖို့တောင် မလိုဘူး သူတို့ဆောက်ပေးထားတဲ့ ဆင်စွယ်ပင်တိုင်နန်းက ထားသခင်ကို သူတို့မျက်လုံးတွေ မှိတ်ချိန်အထိ ရာသက်ပန် စောင့်ရှောက်သွားမယ့် အစောင့်ကောင်းတစ်ယောက် အဖြစ်သာ ကျွန်တော့်ကို လိုချင်တယ်"

ကိုအောင်သန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး မှတ်ချက်ချ၏။

"ဒါတော့ဗျာ လင်ရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်မယားတော့ ကိုယ့်အသက်နဲ့လဲပြီး စောင့်ရှောက်မှာပေါ့"

မြင့်ခိုင်က ခေါင်းခါသည်။ သူ့သိသမျှကို လူယုံကြည် နားလည်အောင် မည်သို့ပြောရမည်မသိ။

"မဟုတ်ဘူး ကိုအောင်သန်း၊ ဒီလို သာမန်စောင့်ရှောက်နည်းမျိုး မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလဲ"

"မှန်တယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ရှင်းရမလဲမသိဘူး၊ ကောင်းပြီ [illegible] တစ်နေ့မှာ ထားက မဟာဂီတထဲက 'နှစ်ကိုယ်သစ္စာ' ပတ်ပျိုး[illegible]ကို တက်ပေးဖို့ ပူဆာတယ်။ ကျွန်တော်က အသွားအတူတူဖြစ်ပြီး [illegible]လေးနက်တဲ့ 'နံ့သာနီတောင်' ပတ်ပျိုးကို တက်ပေးတယ်"

"အဲဒါတွေ ဘာတွေလဲ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျ"

ဂီတနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် လေတောင် ဟုတ်တိပတ်တိ မချွန်တတ်[illegible] ကိုအောင်သန်းက ရိုးသားစွာပင် ဝန်ခံမေးလေသည်။

"သီချင်းတွေပေါ့ဗျာ 'ပဟိုရ်မြွက်သံ'၊ 'နှစ်ကိုယ်သစ္စာ'၊ 'နံ့သာနီ[illegible]'ကို့ဟာ စာသားကွဲပြီး တေးသွားတူတဲ့ သီချင်းသုံးပုဒ်ပေါ့။ ဂီတ[illegible]သူတိုင်း သိပါတယ်။ 'ပဟိုရ်မြွက်သံ'က ရာသီနဲ့အလွမ်းဘွဲ့၊ 'နှစ်ကိုယ်သစ္စာ'က မေတ္တာဘွဲ့၊ 'နံ့သာနီတောင်'က နိဗ္ဗိန္ဒတရားဘွဲ့"

"သြော်... သြော်... ရှင်းပါပြီ"

"နံ့သာနီတောင် ကမ္ဘာတည်အောင် ဖန်ဆိုးလဲဝတ်ကြောင် ကေ[illegible] ပယ်လို့ ရှာန်နှင့်နီး ပုတီးလက်တွင်ဆောင်၊ ခရီးမဂ္ဂင်ဖောင်တဲ့... [illegible]က ဒီအတိုင်းလာတယ်"

"ဟာ... အင်မတန်လေးနက်တဲ့ သီချင်းပဲ ဆက်စမ်းပါဦး"

"ဟုတ်တယ် လေးနက်တယ်၊ ထားက ဒီသီချင်းကို သိပ်ကြိုက်တယ် [illegible] သူနားမလည်နိုင်တာ ရှိနေတယ်"

"ဘာလဲ စာသားအဓိပ္ပာယ်ကိုလား"

"မဟုတ်ဘူး...ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ထားအတွက် လောက[illegible] တင့်တယ် ပြေပြစ်သာယာမှုနဲ့ပြီးတဲ့ လိုတရ ကမ္ဘာတစ်ခုပဲ။ [illegible] ချစ်မက်ဖွယ် လူ့လောကကို စွန့်ပြီး ဘာကြောင့် လူတွေဟာ

ဖန်ရည်ဆိုးတဲ့သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းပြီး ဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်၊ ဆံပင်ကိုပယ်လှီးပြီး တောကြီးတောင်ကြီးထဲ တစ်ကိုယ်တည်း အဖော်မမှီး သွားချင်ရသလဲ၊ ဒါကို ထားနားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလည်း မေးခွန်းတွေဟာ ဝေဿန္တရာပျို့မှာ သိင်္ဂည်းမင်းကြီးက ဝေဿန္တရာနဲ့အတူ တောဆီလိုက်မယ့် မဒ္ဒီဒေဝီကို တားတဲ့ စကားသဘောတွေ ဝင်နေတယ်”

ကိုအောင်သန်းသည် မြင့်ခိုင်အား မော့ကြည့်သည်။ သူနားလည်ထားသော မြင့်ခိုင်မှာ မြင့်မြင့်ခိုင်ခိုင်နှင့် စိတ်ဓာတ်မာကျောသူတည်း။ ယခု အဘယ့်ကြောင့် ကဗျာစာတွေကို ကိုးကားပြောဆိုနေသနည်း။

မြင့်ခိုင်ကသာ ဆက်ပြောသည်။

“သိင်္ဂည်းမင်းကြီးက မဒ္ဒီကို ဆိုတယ်… ‘တောလယ် မြိုင်ချာ၊ ဝင်္ကပါသို့၊ ညက်ပြာနွဲ့ချေ၊ မလိုက်လေနှင့်၊ သားရေနုနယ်၊ ရွယ်လည်းပျိုမျစ်၊ ပန်းပွင့်သစ်တို့၊ မညစ်မညျိုး နန်းသူဖွယ်ရာ၊ နံ့သာပျံ့မွှေး၊ ကိုယ်နှင့်ဝေးလျက်၊ ပြုကြေးတင်လွှ၊ မကြိုက်လေနှင့်၊ စိမ်းရွှေညိုလွင်၊ ဖြူစင်ခြယ်သန်း၊ သွယ်သွယ်ဆန်းသား၊ ဆေးစွန်းပြောက်စုံ၊ ကောဇ္ဇုမ္ဗရစ်ခါမဖြစ်တည့်၊ အသစ်စဲစဲ၊ ဝတ်ပြီးရဲမှ၊ နပဲပိတောက်၊ သစ်ခေါက်ဆွတ်ဖျန်း၊ ဖန်ရည်စွန်းသား၊ သင်္ကန်းလျှော်တေ၊ မကြိုက်လေနှင့်…’တဲ့…ထားအတွက်မှာလည်း ဒီသီချင်းကို သင်ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်… ကောဇ္ဇုမ္ဗရစ်ခါမဖြစ်တွေကို စွန့်ပြီး နပဲပိတောက် သစ်ခေါက်ဆွတ်ဖျန်း ဖန်ရည်စွန်းတဲ့ သင်္ကန်းလျှော်တေ ကို လူတွေက ဘာကြောင့် မက်ရသလဲ ဒီမေးခွန်းကို မေးတယ်…”

“အား… ဟုတ်သားပဲ မေးစရာပဲ”

“ဒီတော့ ခရီးမဂ္ဂင်ဖောင်ဆိုတဲ့ ရှစ်ပါးသော မဂ္ဂင်တရားတွေကို ကျွန်တော် ရှင်းပြမိတယ်၊ တစ်ခါ မဂ္ဂသစ္စာနဲ့စပ်ယှဉ်ပြီး ဒုက္ခနဲ့ သမုဒယ

[illegible]ကို ကျွန်တော်က ဆက်ရှင်းပြမိတယ်…၊ အဲဒီညက ထားဟာ [illegible] အိပ်ရာထဲမှာ ငိုနေခဲ့တယ်တဲ့…”

“ဗျာ… ဘာကြောင့်”

“ချစ်သူနဲ့လည်းကွဲရ၊ မချစ်သူနဲ့လည်း ပေါင်းရ၊ ဇာတိဇရာအစရှိတဲ့ [illegible] နာခြင်း၊ သေခြင်း ဒုက္ခတွေနဲ့ ယှဉ်တွဲပါလာတဲ့ ဆယ့်တစ်ပါးသော [illegible]ကြောင်း တရားဟောမိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြောင့်”

ကိုအောင်သန်းက မျက်လုံးပြူး၍ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“နောက်တစ်နေ့မှာ ထားအဖေက ကျွန်တော့်ကိုပထမဆုံး ကန့်ကွက် [illegible]၊ သူ့သမီးကို ဒီလိုဒုက္ခသောကတွေအကြောင်း မပြောပါနဲ့တဲ့…”

“ဗျာ… ဒါက မြန်မာတိုင်း ကြားဖူးတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မြန်မာတိုင်းဟာ ဆင်စွယ်နန်းတော်ပေါ်မှာ မနေဘူး…၊ [illegible]လေ… ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထားအဖေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ [illegible] စကားများခဲ့ရတယ်၊ သူက သူ့သမီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် [illegible]လို့ဆိုတယ်၊ ကျွန်တော့်စကားတွေ တရားတွေကြောင့် သူ့သမီး [illegible]ကျရတာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဟာ… ဒီအဘိုးကြီးက မဟုတ်တာဘဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်တာဘဲ၊ ဘယ်အထိ မဟုတ်လဲ သိလား၊ [illegible] တစ်သက်တစ်ခါ ကျွန်တော်မယုံနိုင်တဲ့ စကားတစ်ခုကိုကြားခဲ့ [illegible]”

“[illegible]လို…”

“[illegible] လူသေတာနဲ့ မသာချတာ မမြင်ဖူးဘူးတဲ့…”

“ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေတုန်း အဘိုးကြီးက [illegible]”

"သေခြင်း အိုခြင်း နာခြင်းတွေကို အမှတ်မထင် သူ့ဘာသာသူ တွေ့ရင် တွေ့ပါစေတဲ့"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က 'အနိစ္စလက္ခဏာ၊ ရုပ်တရား နာမ်တရား နှစ်ဖြာ၊ အိုနာ သေမည် အတည် မကျပါ၊ သခၤါရဟာ တင်ကာလ မကြာ ငါးဖြာဂတိမှာ၊ လေးဘုံအပါယ်ရေဲစာ' စသည်ဖြင့် တရားဟောဖို့ မလိုပါတဲ့၊ သူ့သမီး မယ်သီလရှင် ဝတ်ဖို့ သူမွေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့..."

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ"

"အဲဒီနေ့ သူတို့အိမ်က ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့ချိန်မှာ ရယ်ရမလား ငိုရမလား ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငိုနေတဲ့ထားအတွက်တော့ ကလေးအငိုတိတ်အောင် မုန့်မုန့် အရိပ်အယောင်တော့ ပြခဲ့မိပါတယ်"

မြင့်ခိုင်သည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ဝန်ခံသည်။ ထို့နောက် စကားကို တက်၏။

"ဒီတုန်း အထွေထွေသောင်းကျန်းမှုကြီး ပေါ်လာတယ်၊ ကျွန်တော်က တပ်မတော်ပြန်ဝင်ပြီး စစ်သားလုပ်ခဲ့တယ်၊ ထားတို့နဲ့လည်း မတွေ့နိုင်ဘဲရှိခဲ့ တယ်၊ အင်းဖန်၊ ဘောလယ်၊ သံတောင်တွေ သိမ်းပြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်တက်ခဲ့တယ်၊ ဒီတော့မှ ထားနဲ့ပြန်တွေ့ခဲ့တယ်"

မြင့်ခိုင်၏အသံ၌ နာကြည်းမှုပေါ်လာသည်။

"ထားဟာ ဒီအချိန်မှာ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ၊ ထားက ကွန်ဗင့်ကျောင်း တက်ပြီး လူ့လောကကိုလည်း ဝင်တွေ့နေပြီ၊ ခက်တာက လူ့လောကနဲ့ တွေ့လေ ကျွန်တော့်စကားတွေကို သူ အမှတ်ရလေပဲ၊ အမှန်မြင်လေပဲ"

"သူ့မိဘတွေကကော"

"သူ့မိဘတွေက ကျွန်တော့်ကို အရင်ကလောက် လိုက်လိုက်လှဲလှဲ မရှိတော့ဘူး၊ ပိုဆိုးတာက ကျွန်တော်ဟာ ဆရာဝန်ဘက်ကို ဆက်မလိုက်နိုင်

[illegible]၊ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ မြန်မြန် [illegible] မြန်မြန်အလုပ်ရမှ ဖြစ်ရမယ့်အခြေမှာ ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့်ကျွန်တော် [illegible] ပြောင်းခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါကို ထားတို့မိဘက သိပ်မကြိုက်ဘူး"

"နေပါဦး... သူတို့ကမကြိုက်လို့ သူတို့က ခင်ဗျားစာသင်ခကို [illegible]နေလို့လား"

"မပေးဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်ရင်ပေးမယ်၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ [illegible] ဈေးခေတ် အိုင်စီအက်(စ်)သမားတွေလို ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော် [illegible] ရမယ်၊ သူ့မိဘအမြင်မှာ သူ့သမီးစိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ဆင်စွယ် [illegible] မပျက်ရေးပဲရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော့်အတွက်က ကျွန်တော့် အဖေအို၊ အမေအို၊ ညီ ညီမတွေ ပြဿနာက ရှိနေသေးတယ်၊ [illegible] လှခိုင်ကိုသာသိတယ်၊ ကျွန်တော့်ညီအငယ်ဆုံး မောင်အောင်ဖေနဲ့ [illegible]ခင်မေတို့ကို မသိသေးဘူး"

"သူတို့က ဘယ်မှာလဲ"

"ပြည်မှာ ကျွန်တော့်အစ်မက ကျောင်းထားပေးနေတယ်၊ အစ်မနဲ့ [illegible]ကလည်း ချောင်လည်ကြတာ မဟုတ်ဘူး"

"အင်း..."

"ဒီလိုနဲ့ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်း ထား ကောလိပ်ရောက်လာတယ်၊ [illegible] ကျွန်တော့်သံယောဇဉ်ကတော့ ကြာလေ ခိုင်လေလို ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ [illegible] ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် မမုန်းနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် [illegible] မရဘူး"

"ခင်ဗျားမှာ မုန်းစရာ ဘာရှိလို့လဲ"

"ကျွန်တော့်မှာ ထား မုန်းထိုက်တဲ့အကြောင်းလို့ ဆိုစရာသတင်းတွေ [illegible]၊ ဘာတွေဆိုတာ ကျွန်တော်မပြောချင်ဘူး"

မြင့်ခိုင်သည် ခေတ္တ ငြိမ်သွားပြန်သည်၊ ကိုအောင်သန်းက မေးသည်။

"နေပါဦး၊ စောစောက ကျွန်တော်ကူညီနိုင်တာရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒါဘာလဲ"

မြင့်ခိုင်က အံကြိတ်လိုက်သည်။

"ဒီနေ့ညနေ ထားကိုကျွန်တော် မတွေ့နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ စကားပြန်ပေးပါ"

"ဟာ... ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ"

"ခင်ဗျားမကူညီနိုင်ရင် ကျွန်တော် ဇွတ်မတိုက်တွန်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ထားကို မတွေ့နိုင်ဘူး...၊ ပြီးတော့... ဒီညနေ နှစ်ချက်မှာ ကျားကျောင်းမှာ ကျွန်တော်... စာသွားပြစရာရှိသေးတယ်"

"ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ကျွန်တော်သွားပြောပေးပါ့မယ်၊ အဲ... ဘာပြောရမလဲ"

"ကျွန်တော် ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ မတွေ့နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါလို့...၊ ပြီးတော့... ထားက ကျွန်တော် မြင်းပွဲသွားတဲ့ကိစ္စ မေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ဘာမှမရှင်းပါနဲ့"

"ဟာ... ခင်ဗျား အလုပ်သွားလုပ်တာပဲဟာ"

"ဒါတွေကို ထားမသိဘူး၊ ထားသိတာက ကျွန်တော် မြင်းပွဲသွားတယ်၊ ဒါပဲ...ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကူညီချင်ရင် ကျွန်တော်... အလုပ်လုပ်တာတွေ ဘာမှမပြောနဲ့"

ကိုအောင်သန်းသည် ခေတ္တ ငိုင်ကျသွား၏၊ ထို့နောက်မှ ဆိုသည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရက်စက်လွန်းတယ်ထင်တယ်"

မြင့်ခိုင်သည် နေရာမှထ၏။

"ကိုအောင်သန်း တစ်ခါတလေ သိပ်ချစ်ရင် သိပ်ရက်စက်ရမယ်...၊ ကျွန်တော်ဘာကြောင့် ထားကိုရက်စက်ရသလဲ... သိလား"

ကိုအောင်သန်းကမဖြေ၊ နေရာမှသာထသည်၊ သစ်ပင်ရိပ်မှ ခွာခဲ့ပြန်၍ မြင့်ခိုင်ကဆိုသည်။

"ကျွန်တော်ထားကို ရက်စက်ရမယ်၊ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်ကြီးတွေ့ ကျင်လည်နေရတဲ့ တောလယ်မြိုင်ချာ၊ ဝက်ပါသို့၊ ညက်ပြာနွဲ့ချော၊ လိုက်လေနှင့်၊ ဒါပဲ...ညက်ပြာနွဲ့ချော၊ မလိုက်လေနှင့်၊ ထားမလိုက်လေနှင့်"

❑

၆

မြင့်ခိုင်သည် ထား သူ့ကို မျှော်နေမည့်အချိန်၌ ကမာရွတ် ကျားကျောင်း၌ စာပြနေသည်။

မြင့်ခိုင်ကိုင်ရသော အတန်းမှာ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက အင်္ဂလိပ် သဒ္ဒါနှင့် စာစီစာကုံးကိုင်ရသည်၊ မြင့်ခိုင်က ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ကို သင်ရသည်။

ယနေ့သင်ရသည်မှာ ဒေါက်တာထင်အောင်၏ မြန်မာ့ရိုးရာ ပုံပြင်များမှ 'သက်တံ့'ခေါ် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

ရှင်မွေ့နွမ်း၊ မင်းနန္ဒာ၊ ငမိုးရိပ်ဤသုံးဦး၏ မေတ္တာခိုင်လျက် ကံယိုင်လေသော ကြေကွဲဖွယ် ပုံပြင်တည်း။

သင်တန်းအဆုံး၌ ဂလဲဒစ်(စ်)ညိုခေါ် ကရင်တပည့်မလေးက မေးခွန်းထုတ်သည်။

"ဆရာ…မင်းနန္ဒာဟာ မိကျောင်းကြီးစီးပြီး မြစ်ကြီးကူးသွားတာ ယုတ္တိရှိပါသလား"

အဖြေရမလွယ်သော မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်၏။

မြင့်ခိုင်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ…မေးခွန်းကို ပြန်ထုတ်သည်။

"က[illegible]ပုံပြင်တွေထဲက ဥပမာရွှေယုန်မင်းက လူစကားပြောတာတွေ၊ [illegible] လူ့စကားနားလည်တာတွေ အဲဒါတွေကကော ယုတ္တိရှိသလား [illegible](စ်)"

"ဟင့်အင်း…"

"မှန်တယ်…။ ပုံဆိုတာပုံပဲဖြစ်လို့ ပုံပမာ ယုံစရာတွေ ပါရတာပဲ။ [illegible] ဇာတ်ကောင်မျိုးဟာ လူ့လောကမှာ ရှိချင်မှရှိမယ်။ ဒါဟာ [illegible]မဟုတ်ဘူး။ အဓိကမှတ်ယူရမှာက ဒီဇာတ်ကောင်တွေ ကိုယ်စားပြု [illegible]ချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဥပမာ…ငမိုးရိပ်အဖြစ်က စေတနာဖြူလျက် [illegible]သလို ဖြစ်ရတဲ့ လောကမှာ ကြုံတတ်တဲ့ အသည်းနာဖွယ် [illegible]မျိုး"

မောင်ကိုကြီးခေါ် တပည့်တစ်ယောက်ကမူ…။

"မင်းနန္ဒာကကောဆရာ"ဟု မေးသည်။

"မင်းနန္ဒာနဲ့ ရှင်မွေ့နွမ်းတို့က မင်းတို့လို လုလင်တွေ လုံမတွေ [illegible] အထူးသင်ခန်းစာပေးတယ်"

"ဘယ်လိုလဲဆရာ…"

"ဆရာ့တပည့်တွေ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရကို ကြားဖူးကြတယ် [illegible]လား"

"ကြားဖူးပါတယ်"

"ဒွိဘာဝတွင် နမလက်လျှော့ နေလေတော့လို့ဆိုတဲ့ ရှင်မဟာ [illegible]ရဲ့ 'ချစ်ထုံးဖြေ'ကဗျာကိုကော ကြားဖူးကြသလား…"

တပည့်များက မကြားဖူးသေးကြ…။

"[illegible]…အဲဒီကဗျာမှာ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရက သူ့အသက်အရွယ် [illegible] လူငယ်ဘာဝ ဦးနှောက်ကိုမသုံးဘဲ အသည်းနှလုံးရဲ့

နိုင်းစေရာနောက် ကောက်ကောက်ပါလိုက်ခဲ့မိတာကို ဝန်ခံပြီး ဆုံးမတယ်၊ သန်းခေါင် မဟူ၊ သန်းလွဲမခန့်၊ ကြောက်ရွံ့ရမှန်းမသိ ဘေးအန္တရာယ်ကို မတွေးမဆ ချစ်သူ ဝဏ္ဏပဘာဆီ စွန့်စားသွားခဲ့မိတာတွေကို ဖွဲ့စပ်ထားတယ်၊ မင်းနန္ဒာနဲ့ ရှင်မွေ့နွမ်းဟာ ဒီလိုပဲ အသည်းနှလုံးရဲ့ စေခိုင်းရာနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့မိကြတဲ့ လူငယ်နှစ်ဦးပဲ၊ သူတို့ရဲ့ကြမ္မာဟာ ဘယ်လိုဆိုးလာခဲ့သလဲ၊ သင်ခန်းစာကို တပည့်တို့ မြင်ကြရဲ့လား"

"မြင်ပါတယ်ဆရာ"

"ဒါဖြင့် မင်းနန္ဒာ မိကျောင်းစီး မြစ်ကူးတာကို မင်းတို့ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြသလဲ"

ခေတ္တအားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။

မောင်အေးကိုဆိုသူက ပထမဆုံး သဘောပေါက်ကာ ထဖြေလေသည်။

"ရေလမ်းခရီးဆိုတာ ဘေးအန္တရာယ်များလှပါတယ်၊ မိကျောင်းဆိုတာဟာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသားစားရေသတ္တဝါတစ်ဦးပါ၊ လူငယ်များဟာလည်း ဆရာပြောသလို အသည်းနှလုံးက စေခိုင်းပြီဆိုရင် ဘေးအန္တရာယ်ကို ဘေးအန္တရာယ်မမြင်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကို ကြောက်မက်ဖွယ် မတွက်ဘဲ မျက်ကန်းသဖွယ် ပြုမူနေပါတယ်၊ ဒီအခါမှာမင်းနန္ဒာနဲ့ ရှင်မွေ့နွမ်းလိုပဲ အကျိုးနဲ့ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဆရာ"

"မှန်တယ်၊ ငါ့တပည့် သိပ်မှန်တယ်၊ မင်းတို့အားလုံးဟာလည်း လူ့လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်လာတဲ့အခါမှာ မင်းနန္ဒာလို ဘေးအန္တရာယ်ကြီးတဲ့ ရေလမ်းခရီးကို မိကျောင်းစီး မကူးမိကြစေနဲ့"

ကိုကြီးက မေးစရာရှိသေးဟန်ဖြင့် လက်ညှိုးထောင်ပြလေသည်။

"မေးလေ မောင်ကိုကြီး"

"ကျွန်တော်က မြစ်ကြီးကို တစ်မျိုးမြင်တယ်"

"ဘယ်လိုမြင်သလဲ"

"မြစ်ဆိုတာ ပိုင်းခြားထားတဲ့အရာတစ်ခုပဲ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် [illegible]မြင်သဘောပေါ့ဆရာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီပုံပြင်က မကူးအပ် [illegible] ခြားနားခြင်းကို စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နဲ့ ကျူးကျော်သူတွေဟာ [illegible]အိပ်မက်ထဲမှာ မပါတဲ့ ဒုက္ခတွေကို တွေ့တတ်တယ်၊ ကျွန်တော် [illegible] သင်ခန်းစာရတယ်"

မြင့်နိုင်သည် မောင်ကိုကြီးအား ကျေနပ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ [illegible]သည် တပည့်တို့၏ အရည်အသွေးကို အစဉ်စောင့်ကြည့်နေ[illegible]။

ယနေ့ မောင်အေးကိုနှင့် မောင်ကိုကြီးက လေးနက်သော သူတို့၏ [illegible]ကလေးများကို မှန်ကန်စွာ တင်ပြကြသည်၊ မြင့်နိုင်အနေနှင့် ဝမ်းသာ[illegible]။

"ဒါလည်း မှန်တာပဲတပည့်၊ ဖြစ်နိုင်တာကို မကြိုးစားဘဲ မဖြစ်နိုင် [illegible] ယှမ်းသူတွေဟာ ဒီလောကမှာ ဆုံးရှုံးမှုကို တွေ့ရတတ်တယ်"

မြင့်နိုင် စကားအဆုံး၌ ယခုတိုင် ဆိတ်ငြိမ်နေကြသော တပည့်မ [illegible]ကြသည့် မကြင်စိန်၊ မြမြကြိုင်တို့က တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး [illegible] ပြီး မကြင်စိန်က စတင်မေးသည်။

"မနက်က ဆရာပြောသွားတဲ့ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရဲ့ 'ဒီဘဝတွင်၊ [illegible]၊ နေလေတော့' ဟုဆိုတဲ့ စကားဟာ အင်မတန် လေးနက်ပုံ [illegible]၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ကိုယ်တော်ကြီးဟာ မိန်းမသားတွေကို [illegible]သွားမယ်လို့တော့ ကျွန်မ မယူဆပါဘူး၊ ဆရာရှင်းပြပေးပါ"

"[illegible]ကြင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဘုရားအစရှိတဲ့ ပညာရှိ သူတော်

ကောင်းတွေဟာ မိန်းမသားတွေကို ဘယ်တော့မှ မနှိပ်နယ်မရှုတ်ချဘူး၊ ဘုရားရှင်ဟာ ရဟန်းများကို မိန်းမသားတွေကို မာတုဂါမလို့ ခေါ်ခိုင်းတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က မိခင်ဂိုဏ်းဝင်များလို့ရတယ်၊ ကမ္ဘာလောကမှာ မိခင်ထက် မြင့်မြတ်ဖြူစင်သူဟာ မရှိဘူး”

မကြင်စိန်သည် မြမြကြိုင်ကို ကြည့်သည်၊ မြမြကြိုင်က ဆက်မေးသည်။

“ဒီဘဝတွင် နှမလက် လျှော့နေလေတော့ဟု ဆိုတဲ့ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရဲ့ စကားအားကိုးနဲ့ တချို့ ယောကျ်ားလေးတွေဟာ မှားမှားယွင်းယွင်း အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူမှာ ကျွန်မစိုးရိမ်နေပါတယ်ဆရာ၊ ‘ဤလူ့ဘောင်တွင် အမောင်လက်လျှော့နေလေတော့’ဟုဆိုတာမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ယောကျ်ားလေးများဘက်မှ မကျေနပ်သံ သောသောညံညံ ထွက်လာသည်။ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောကျ်ားဆိုသူ သတ္တဝါများမှာ တစ်ခါတစ်ရံ နံငယ်ပိုင်းမျှ မဝတ်သည့် ကလေးတစ်ယောက်လောက်မျှသဘောထားမကြီးနိုင်ကြတကား။

“အကြိုင် ပြောတာလည်း မှန်ပြန်ပါပြီပဲ၊ မြင့်မြတ်ရဲရင့်ခြင်းဆိုတာ မိန်းမအတွက်ပဲ…၊ ယောကျ်ားအတွက်ပဲလို့ သတ်မှတ်မှုမရှိဘူး။ ဥပမာ–တပည့်များ သင်ဖူးတဲ့ သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်မှာ ဒုကူလက ပါရိကာကို ဒီဘဝတွင် နှမလက်လျှော့နေလေတော့လို့ ပြောခဲ့သလို ပါရိကာဟာလည်း ဒုကူလကို ဤလူ့ဘောင်တွင် အမောင်လက်လျှော့နေလေတော့လို့ ပြောခဲ့တာပဲ၊ ဟုတ်ကဲ့လားဟေ့”

တပည့်များ မငြင်းကြ။

“အေး… ကမ္ဘာ့ပညာရှိ အသီးသီးကရော၊ ဘုရားအစရှိတဲ့

ပွ[illegible]ကျောင်း အသီးသီးကကော မိန်းများကို မနှိပ်နယ် မရှုတ်ချခဲ့ပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် ဆရာတို့ တပည့်တို့လို တိုးတက်မှုကိုရှာနေတဲ့ နိုင်ငံငယ်လေးတွေမှာ ပြည်သူပြည်သားအချင်းချင်း ယောကျ်ားနဲ့မိန်းမတွေဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မနှိမ်အပ်ဘူး၊ အတူတူ ချီတက်ရေးပဲရှိတယ်”

မြင့်ခိုင်၏အသံမှာ အထူးလေးနက်လာသည်။

“ခြွင်းချက်တစ်ရပ်တော့ ဆက်ပြောမယ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ယောကျ်ားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြူစင်မှန်ကန်သော ဘဝယုံကြည်မှုတစ်ရပ်တော့ ရှိအပ်တယ်၊ အဲဒီယုံကြည်မှုအတွက် ကြိုးပမ်းရေးမှာ အစောင့်အရှောက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် နှလုံးသားရဲ့ စေခိုင်းရာ အလိုမလိုက်ဘဲ ယောကျ်ားဟာ နှမလက်လျှော့နေလေတော့လို့ ပြောရဲအပ်သလို မိန်းမကလည်း အမောင်လက်လျှော့နေလေတော့လို့ ပြောဝံ့ရမယ်…၊ အေး…အဲဒီလို မပြောခင် ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ရဲ့ မြင့်မြတ်မှန်ကန်ဖြူစင်မှုကိုလဲ ပြန်ဆန်းစစ်ကြဦး၊ အထူးသဖြင့် ယောကျ်ားလေးတွေကို သတိပေးချင်တယ်၊ အခုခေတ် စာရေးဆရာ အပေါစားတချို့ မိကျောင်းမျက်ရည်ကျသလို မိန်းမဆိုတာ အရက်လောက်မှ သစ္စာကင်းပျက်ယုတ္တိမဲ့တဲ့ ခြောက်ပြားတန် အဘိဓမ္မာတွေကို အမှိုက်ပုံးထဲက အပုပ်အသိုးလို ရှောင်ကြဉ်ကြ၊ ဒါပဲ…”

မြင့်ခိုင်သည် ဤသို့ မှတ်ချက်ချ၍ အကြိုတက္ကသိုလ်ဝင်တန်းသို့ ပြောင်းကာ ဆက်သင်ကြားသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်မှာ ကျောင်းတစ်ဖက် တက်နေရသေးသဖြင့် မြင့်ခိုင်သည် ကျူးကျောင်း၌ နေ့စဉ်စာလာမပြနိုင်…။

မိမိကျောင်းအားချိန်နှင့် ကိုက်ညီအောင် အချိန်စာရင်းကို ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဆွဲပေးထားသဖြင့် တစ်နေ့တည်း အတန်းများများ ယူရသည်။

ညနေစောင်း၌ အင်းစိန်ကားစီး၍ ပြန်ခဲ့သည်၊ ခါတိုင်း၌ ကျူး

ကျောင်းမှာ ဘူတာနှင့်နီးသဖြင့် ရထားနှင့် ပြန်မြဲဖြစ်သော်လည်း ယနေ့၌ ဆရာကြီးထံမှ လခရခဲ့သဖြင့် ဝယ်စရာတစ်ခု ရှိနေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် မြေနီကုန်း၌ ဆင်း၍ 'ဘောဂဗလ'အရက်ဆိုင်သို့ ဝင် ထရော်ဖီတံဆိပ် ဘရန်ဒီအရက်ပုလင်း အကြီးတစ်လုံးဝယ်သည်။

ငွေရှင်းပေးပြီး သတင်းစာစက္ကူနှင့် ပတ်ထားသော အရက်ပုလင်းကို ယူ၍ ဆိုင်ပြင်ပြန်ထွက်မည်အလုပ်၌ တစ်စုံတစ်ဦးက နှုတ်ဆက်သည်။

"ဟာ... ဆရာကိုမြင့်ခိုင်"

နှုတ်ဆက်သူမှာ ထားတို့အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာ ကိုမြတ်သာဖြစ်နေသည်။ မြင့်ခိုင်မှာ တုန်လှုပ်သွား၍ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။

"ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါဆရာ၊ ထားတို့မပါပါဘူး"

ထိုအခါမှ မြင့်ခိုင်သည် စိတ်အေးသွား၍ ပြန်နှုတ်ဆက်၏။

'ဩော်– ကိုမြတ်သာ ဘယ်ကလမ်းကြုံလာလဲ"

"ကားနည်းနည်း ပြင်စရာရှိလို့ ရှိန်စက်မှုလက်မှုမှာ ခဏလာပြတာ၊ ဟော့– ထောင်ကဲ တစ်စိတ်ကွ၊ ဩော်–ဒါထက် ဆရာရော သောက်ပါဦးလား"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုမြတ်သာ၊ ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးတယ်"

ကိုမြတ်သာသည် မြင့်ခိုင်၏လက်တွင်းမှ ပုလင်းဆီတစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီဆရာ၊ နောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုမြတ်သာ နောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

မြင့်ခိုင်သည် ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်၊ စိတ်တွင်း၌ ရှက်သယောင် ယူကျုံးမရသယောင်လည်း ဖြစ်မိသည်။

သို့သော် အဘယ်လျှင် မိမိတတ်နိုင်တော့အံ့နည်း။

ဖြစ်စေသည့်မှုမှာ အကောင်းချည်း ဖြစ်သည်၊ မိမိအတွက်တော့ အကောင်းချည်းပင်ဖြစ်သည်။

မြင့်ခိုင်သည် ကိုမြတ်သာ နောက်ယောင်ခံမလိုက်နိုင်စေရန် မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

စိတ်တွင်း၌လည်း ညနေက တပည့်များကို သတိရမိလေ၏။

သည်ဘဝတွင် နှမလက်လျှော့ နေလေတော့ဟု၊ ထားအနေနှင့် ပြီးမှ နောင်ဘဝတွင် အမောင်လက်လျှော့ နေလေတော့ဟု ပြောနိုင်ခဲ့လျှင် [illegible] ပိုမိုကောင်းလေစွတကား။

❑

၇

မြင့်ခိုင် အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်၌ လမ်းတစ်ဖက်ရေတိုင်တွင် အဖေ ဖိုးစိန်ကြီးနှင့် အမေသည် သစ်ဆန်းသော နှစ်ပါးသွား ကကြိုးတစ်မျိုးကို ဖော်နေကြသည်။

ချစ်သန်း၊ ကိုဖိုးစိန်နှင့် သိန်းဆောင်တို့မှာ ရှေ့ဆုံးအတူးတန်းမှ တဟားဟား ပွဲကျနေ၏။ လမ်းမပေါ်မှ…မြင်းလှည်းဆရာ ခရီးသွားတို့ ကလည်း ဖြတ်သန်းသွားခိုက် ဩဘာပေးကြသည်။

အဖေ့ရောဂါမှာ ရေအလွန်ကြောက်သည်။ အမေကလည်း အဖေ့ကို တစ်နေ့ ရေနှစ်ကြိမ်မချိုးလျှင် မကျေနပ်။

ဤသို့ဖြင့် ရေတိုင်၌ နှစ်ပါးသွားဇာတ်ပေါ်ခဲ့သည်။

အမေက အဖေ့ကို ဇွတ်ရေလောင်းပေးသည်။ ခေါင်းမှရေများ ကျလာချိန်၌ အဖေသည် ရေမွန်းသော ကလေးငယ်သဖွယ် ရှူးရှူးဝါးဝါး အော်သည်။

ဆပ်ပြာတွန်းနေစဉ် ကြေးတွန်းစဉ် အားလပ်ချိန်ကလေး၌ အဖေက ပရိသတ်ကို လေပြေထိုးသည်။

"ကြည့်ကြ…ကြည့်ကြ ပရိသတ်တို့ရေ၊ လင်ကိုရေချိုးပေးနေတော့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုတဲ့ အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒ္ဒီ၊ သမ္မုလလို့ မထင်ကြနဲ့"

"နို့…ဘယ်လိုထင်ရမလဲဦးရဲ့"

ချစ်သန်းက လက်သုံးတော်ကြီးပမာ ဝင်ထောက်ပေးလေသည်။

"လင်းအမေအားမိပြီး နမိုးနီးယားတို့၊ တိုက်ဖွိုက်တို့နဲ့ မြန်မြန်သေရင် နောက်ပေင်မြန်မြန်ရအောင် ကြိုးစားနေတာ"

ပရိသတ်များက ပွဲကျရယ်ကြသည်၊ အမေသည် ရှက်ရမ်း… ရမ်း၍…

"ကိုကွန်းရွှေ… ရှင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

ပြောရင်း ဆိုရင်းကပင် အဖေ့ကျောကို လက်ဝါးနှင့် တီးသည်။

"အဲ…အဲ…မြင်ကြပြီမဟုတ်လား၊ စေတနာတွေ၊ စေတနာတွေ၊ ငါ့ကျေးဇူးရှစ်လို့ ကျီစားတာ၊ ဝါးဝါး ဖူးဖူး အမလေးမွန်းတယ်ကွ၊ ခေါင်းကို ရေမလောင်းပါနဲ့"

အဖေသည် လေပြေထိုးမဆုံးမီ အမေက ခေါင်းကို ရေလောင်းသဖြင့် အော်မြည် ဖြစ်သည်။

ယိုစဉ် လူအပြည့်တင်လာသော မြင်းလှည်းကို ခေတ္တဆိုက်၍ ကာဆင်ကလည်း ဝင်လာအားပေးသည်။

"အဒေါ်ရယ် ငယ်ထိပ်ရေမလောင်းပါနဲ့၊ ကလေးနှာစေးပါဦးမယ်"

"အား…ဟော့ကောင်ကာဆင် ဟောဒီမြာကြီး မင်းလှည်းနဲ့ တင်ခေါ် သွားစမ်းကွာ"

အမေ၏ဒေါသမှာ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲ၍လာတော့သည်။

"ကျုပ်ကိုဘာလို့ တင်ရမှာလဲ၊ ရှင့်နမကို အတင်ခိုင်းပါလား"

"ဟာ…မယားမို့လို့တင်ခိုင်းတာပေါ့၊ နမတော့ မထိနဲ့…မဟုတ်ဘူး ကွာ ကာဆင်"

ကာဆင်သည် တစ်ချီးတည်းဂုတ်သည်။

ချစ်သန်းတို့အဖွဲ့က ပွဲကျရယ်မောခိုက် အမေသည် အဖေ့ကျောကို ဖြောတီးသည်။

မြင့်ခိုင်သည် သက်ပြင်းရှိုက်၍ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

အရက်ပုလင်းကိုလည်း အဖေမမြင်နိုင်သည့်နေရာ၌ ဝှက်ရသေး၏။

မကြာမီ အမေနှင့်အဖေ ပြန်ရောက်လာကြလေတော့သည်။

"သား...နင့်အဖေ မဟုတ်တာတွေ ပြောတာ ကြားရဲ့လားဟင်၊ နောက်ကို...နင့်အဖေ နင်ချိုးပေး၊ ငါမချိုးပေးတော့ဘူး"

"ကောင်းပါပြီ အမေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ညီလေးလှခိုင် ချိုးပေးပါ့မယ်၊ ဪ...အမေ၊ ကျွန်တော်ဒီနေ့ လခရခဲ့တယ်...၊ ဒီမှာ..."

မြင့်ခိုင်သည် ကျားကျောင်းမှ တစ်လလျှင် တစ်ရာ့ငါးဆယ်ရလေသည်။ အရက်ပုလင်းဖိုးနုတ်၍ ကျန်သမျှကို အမေ့လက်အပ်သည်။

အမေသည် သား၏လုပ်စာကို မြင်သော် ဒေါသပျောက်၍ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ အမူအရာပေါ်သည်။

"မင်းအဖေ့ ပင်စင်လခတွေကော ဘယ်တော့ကျမလဲ မသိဘူး"

"ကျွန်တော်...အေဂျီရုံကို လိုက်ပေးပါ့မယ်...၊ အမေမပူပါနဲ့..."

အမေသည် အိမ်တွင်းမှ စွပ်ကျယ်နှင့် ပုဆိုးအသစ်တစ်ထည် ထုတ်ခဲ့၍ အဖေ့ကိုပေးသည်။

မြင့်ခိုင်က စွပ်ကျယ်ကို အဖေ့ကိုယ်၌ ဝတ်ပေး၍ လုံကွင်းကို ခေါင်းမှစွပ်ချပေး၏။

"ဟဲ...ဟဲ...ငါ့သားလခထုတ်လာတယ် ဆိုတော့ အဖေ့ဖို့ တစ်ခွက်တစ်ဖလားဖိုး"

မြင့်ခိုင်ရင်၌ မကောင် လှ၊ ယခင် အဖေအလုပ်လုပ်နိုင်စဉ်က လခထုတ်ပြီဆိုလျှင် ဝီစကီလေးတွေ့ထွေနှင့် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာတတ်သည်။

အမေ့လက်၌ သားသမီးတို့အတွက် ထမင်းကြော်၊ ခေါက်ဆွဲကြော် ထုပ်များလည်း ပါပြီဖြစ်သည်။

"အဖေ့ဖို့ ဘရန်ဒီ အကောင်းစားတစ်လုံး ဝယ်လာခဲ့တယ် အဖေ၊" ဟုပြောပြီး "အဖေ အိမ်ထဲမှာပဲသောက်ရမယ်"

"ဟော...ဘရန်ဒီ၊ သာစုကွယ်... သာစု၊ ဘယ်မှာလဲ...၊ သောက်မယ်လေ"

"ပြီးတော့ ပေးမယ်လေ၊ ရော့...အဖေ ဟောဒီမှာ စီးကရက်တစ်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား သတင်းစာဖတ်ရင်ဖတ်ဦး...၊ ခြောက်နာရီခွဲတော့ အဖေပြန်ခဲ့ ကျွန်တော်ပေးမယ်"

"အေး...အေး၊ ငါ့သားက လိမ္မာတယ်၊ ခြောက်နာရီခွဲတော့ အဖေပြန်ခဲ့မယ်"

အဖေသည် စီးကရက်ဘူးကိုယူ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်သွားသည်။

လှခိုင်ကိုမတွေ့ရ၊ ရေချိုးရန် ဆပ်ပြာခွက်ဝင်ယူရင်း အမေ့ကို မေးကြည့်မိသည်၊ အမေ့ဖြေသံမှာ မကျေနပ်ဟန် အသွင်ပါနေ၏။

"မင်းညီ ဟိုပန်းပဲဖိုမှာ ဟိုကလေးမလေးက အင်္ဂလိပ်စာညံ့လို့ ဆိုလား သူက သွားပြပေးနေသတဲ့"

"နေပါစေလေ၊ ကလေးချင်း စာတိုင်ပင်ကြည့်တာ ဖြစ်မှာပေါ့"

"အင်း...စာတိုင်ပင်ကြည့်ရင် အကောင်းသားပေါ့၊ စောစောက မယ်ဒလင်သံ ကြားရသေးတယ်...၊ တော်တော်ကြာမှ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ မင်းညီကို မင်းကြည့် သတိပေးထားဦး..."

မြင့်ခိုင်မှာ ခေတ္တငိုင်သွား၏၊ သို့သော်...အမေ့ကို ဘာမျှပြန်မပြော။

မြင့်ခိုင်သည် ရေမိုးချိုးပြီးသည်အထိ စိတ်မှာ အတန်လှုပ်ရှားနေသည်၊

ပ…လည်း မကြည့်ချင်…၊ ထမင်းစားရန်လည်း စောသေးသဖြင့် စိတ်ပြေ လက်ပျောက် တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်နေပေသည်။

အိမ်ရှိ မီးလုံး မီးပွင့်များကိုမြင်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသည်။

မြင့်ခိုင်သည် သေတ္တာတွင်းမှ ရေဒီယို အဟောင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူသည်။

ထို့နောက် ပလိုင်ယာ၊ ဝက်အူလှည့်၊ မာ(လ်)တီမီတာ စသည်တို့နှင့် ရေဒီယိုပျက်ကို စပြင်သည်။

ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် စိတ်ဝင်စားနေခိုက် ရှေ့မှ ခြေသံများ ကြား ရသည်။

မြင့်ခိုင် မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လှခိုင်နှင့်အတူ ဝင်းဝါသော ဆံတောက်ဖားဖားနှင့် မြခင်ကို တွေ့ရ၏။

မြခင်အနီး၌ မြခင်နှင့် ဆင်ဆင် ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးမ တစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မြသွင်ပင် ဖြစ်ရမည်။

"သြော်… လာကြပြော့ ထိုင်"

သို့သော် ကလေးမများကမထိုင်…။

"နေပါစေကိုကြီး ကျွန်မတို့ခဏပါပဲ၊ ထမင်းစားကြတော့မလို့၊ ကိုကြီးကို မြသွင်လည်း ပြချင်လို့"

မြသွင်က မြခင်ထက် မျက်နှာပိုသွယ်သည်။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးများမှာ သွက်ဟန်ပေါ်၍ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းများမှာ ကလေးစိတ်မကုန်သေးသူပီပီ ရဲရင့်တောက်ပသည်။ ဆံပင်မှာ မြခင်လို ဆံတောက်မဟုတ် နောက်ထုံး အမောက်နှင့်ဖြစ်သည်။

မြင့်ခိုင်သည် မြသွင်၏ သွက်လက်ထက်မြက်မှုကို သဘောကျ၍ ရယ်မောသည်။

မြခင်ကသာ…

"လုပ်ပြီ… ဟောဒီကောင်မလေးဟာ လူကြီးကို မရိုမသေ"ဟု ဆာန်၏။

"ကိုကြီးကို မရိုမသေလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အမှန်ကိုပြောတာပဲ။ နို့…မမပဲ နင်ကငါ့အစ်မ, နင်က ငါ့အစ်မနဲ့ ဘာလို့ ခဏခဏပြောသလဲ"

မြခင်က ငြိမ်နေရသည်၊ မြသွင်က ရွှင်ပြုံးစွာ မြင့်ခိုင်အား တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်၍…

"ကိုကြီးက ရေဒီယိုပြင်တတ်သလား"ဟု မေးသည်။

"အေး… ပြင်တတ်တယ်ကွယ်"

"ကိုကြီးတို့ကောလိပ်က သင်ပေးသလား"

"မဟုတ်ပါဘူး…၊ ကိုကြီးဘာသာ စာဖတ်ပြီး သင်ထားတာပါ"

"စာဖတ်ပြီး ရေဒီယိုပြင်လို့ရတယ်"

"စာတတ်ရင် ဘာမဆို သင်လို့ရတယ်…၊ မြသွင်တို့လည်း ကြိုးစားပေါ့"

"စာတော့ ကြိုးစားပါတယ်၊ ရေဒီယိုတွေ ဘာတွေတော့ မပြင်တတ် ချင်ပါဘူး"

"နို့- ဘာတတ်ချင်သလဲ…"

မြသွင်သည် ချစ်ရာပြုံး၍ မြင့်ခိုင်အား လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

"အသွင်တော့ စောစောက အစ်ကိုခိုင် မယ်ဒလင် တီးပြတာ ကြိုက်သဘောကျတယ်…၊ မယ်ဒလင် တီးတတ်ချင်တယ်၊ အစ်ကို လှခိုင် အသွင်ကို သင်ပေးမလား…"

လှခိုင်က "အစ်ကိုကြီးက ပိုတတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးသင်ခိုင်း ပါလား…"ဟု ဆိုသည်။

"မင်းပဲ သင်ပေးလိုက်ပါကွယ်၊ အစ်ကိုကြီးက မတီးတာ မမှတ်တာ ကြာပြီပဲ..."

"ကဲ... ဒါပဲနော်၊ အစ်ကိုလှခိုင် သင်ပေးရမယ် ဟုတ်လား"

"အေးပါဟယ်၊ သင်ပေးပါမယ်..."

"သင်ပေးဆို နက်ဖြန်က စသင်ပေးရမယ်နော်"

"မြန်လှချည်လားအသွင်ရယ်၊ ငါက မြခင်ကိုလည်း အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးနေရသေးတယ်"

"အို... မမကို ကိုကြီးက အင်္ဂလိပ်စာပြပေးစေပေါ့"

"ကြည့်စမ်းနော် မိအသွင်...၊ ဟိုလူ့ခိုင်း ဒီလူ့ခိုင်းနဲ့ အားမနာခြင်း သုံးပါး..."

"အို... အားတော့ နာတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တတ်ချင်တာကို...၊ မဟုတ်ဘူးလားကိုကြီး"

မြင့်ခိုင်သည် မြသွင်၏ သွက်လက်ချက်ချာမှုကို အထူးသဘောကျသွားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်...။

"ဟုတ်ပါဗျ၊ ဟုတ်ပါ့ သင်ပေးပါ့မယ်၊ စာသင်ချင်ရင် မမြခင်တင်မကဘူး အသွင်ရော လှခိုင်ရော အားလုံးကို သင်ပေးပါ့မယ်"

"ကဲ...ပြီးတာပဲမဟုတ်လား၊ လာမမ ပြန်မယ်၊ မေမေ ထမင်းချူနေပြီ၊ ကိုကြီး အသွင်တို့ပြန်ဦးမယ်"

မြခင်သည် မျက်တောင်ကော့များကို တစ်ချက်လှမ်း၍ မြင့်ခိုင်အား ကြည့်ကာ အေးချမ်းသောအပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။

"ပြန်မယ်ကိုကြီး"

ညီအစ်မနှစ်ဦး ပြန်သွားသောအခါ လှခိုင်သည် အိမ်တွင်းသို့ဝင်သွားသည်။ မြင့်ခိုင်က ရေဒီယိုဆက်ပြင်နေစဉ် ဦးစစ်ကျန် ပေါ်လာ၏။

"ဪ... လာ၊ ဦးထိုင်ပါ"

ဦးစစ်ကျန်သည် ရေဒီယိုကိုကြည့်သည်။

"မနေ့က သမီးပြောလို့ ငါ့တူက ရေဒီယို ပြင်တတ်တာကိုနော..."

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ပြင်လည်း ပြင်တတ်ပါတယ်၊ အသစ်လည်း ဆင်တတ်ပါတယ်၊ အသံလည်း လွှင့်တတ်ပါတယ်"

"ငါ့တူက တကယ်ပြောတာလား"

"တကယ်ပါဦး"

အဖိုးကြီးသည် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ "ခဏနေဦးနော်"ဟု ဆိုကာ ကိုစံပတို့အိမ်ဘက် ထွက်သွားသည်။ မကြာမီပြန်လာသောအခါ ကိုစံပ ပါလာ၏။

"ဟာ... နိပ်သဟေ့..."

ကိုစံပက သူ့မေးကို လက်ဖဝါးနှင့် အားရပါးရပွတ်ရင်း အရင်းမရှိ အပွားမရှိဆို၏၊ သူတို့နှစ်ဦးကို မြင့်ခိုင်နားမလည်။

သူတို့နှစ်ဦးကမူ ခွေးခြေနှစ်လုံးပေါ် အားရပါးရထိုင်၍ တစ်ယောက်တလဲ အားရပါးရပင် မေးကြတော့၏။

"ရေဒီယိုက အပျက်လား အကောင်းလား"

"အပျက်ပါ"

"အခု ငါ့တူပြင်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမလား"

"ဟုတ်ကဲ့...လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ထည့်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမယ်"

"ကောင်းသွားမယ်ဆိုတာက အသံတွေဘာတွေ ထွက်လာမှာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် သီချင်းတွေဘာတွေပါ ဖမ်းမိနိုင်တာပေါ့"

"ဘာပစ္စည်းတွေ ထည့်ရမလဲ"

"ဒါကတော့ ဘာပျက်တယ်ဆိုတာ သိမှပါ"

"အခု ဘာပျက်နေသလဲ"

မြင့်ခိုင်သည် အဘိုးကြီးနှစ်ဦးအား ကြည့်မိပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးကမူ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြင့်ခိုင်သည် လုပ်လက်စများကိုချကာ သူတို့နှစ်ဦးကို ပြန်မေးတော့သည်။

"ဦးတို့က ရေဒီယိုပညာကို ဝါသနာပါသလား"

"ဟာ ဝါသနာပါတာပေါ့၊ ဟော့ကောင် စံပ၊ ပြောလိုက်စမ်း ပြောပြလိုက်စမ်း"

ကိုစံပက အားရပါးရ ပြောပြန်တော့သည်။

"ဒီလိုကွ မောင်ဟိုဒင်းရေ၊ ဦးလေးတို့က စက်ကလေးတွေ တွေ့ရင်၊ ဘီးကလေးတွေ လည်နေတာတွေ့ရင် မီးကလေးတွေ ပွင့်နေတာတွေ့ရင်၊ ခွေးသွားစိတ်ကလေးတွေ၊ ခလုတ်ကလေးတွေ၊ ဓာတ်ကြိုးရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်လေးတွေ၊ စပလိန်ကလေးတွေတွေ့ရင် အင်မတန် ကလိချင်တာ... သိလား၊ အကလိကောင်းလို့ကွာ တစ်ခါက... ဟီး... ဟီး"

ဦးစစ်ကျန်ကလည်း 'ဟီး... ဟီး'ဟု ဝင်ရယ်ပြီး...

"ပြောလိုက်စမ်းပါ စံပရာ... ပြောလိုက်စမ်းပါ"ဟု ထပ်မံတိုက်တွန်းလေသည်။

"ဒီလိုကွ... မောင်ဟိုဒင်းရ သိလား"

"ကျွန်တော့်နာမည် မြင့်ခိုင်ပါ"

"အေး... မောင်မြင့်ခိုင်သိလား"

"ဦးလေးတို့ကို ဟိုအိမ်ရှေ့ ဝပ်ရှော့ကသာလေး မတောက်တခေါက်သင်ပေးတာနဲ့ သိလား၊ မင်း ဟိုမှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် ရောင်စုံဓာတ်လုံးသေးသေးပြွတ်ပြွတ်ကလေးတွေ တွေ့ဖူးလား၊ အေး...အဲဒါအပျက်တစ်ခုကို

...ကိုနှစ်ယောက်ပြင်ပြီးနောက်၊ နောက်...ဘုရားရောင်ခြည်တော်လွှတ်တာတွေ ...တွေပါထွင်ပြီး တစ်မြန်မနှစ် သီတင်းကျွတ်တုန်းက ကလိလိုက်ကြတာ ...ပါးပါး... ဓာတ်လိုက်လို့ တို့နှစ်ယောက်သားလေ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နဲ့ ...နောက်...သတိမေ့သွားကြတာ ဟီး...ဟီး...တို့လုံချည်ထဲ အီအီးတွေရော ...ရှူးတွေရော...သိလား...မီးသတ်က ဆေးရုံကြီးအပို့မြန်လို့ နို့မို့ရင်ဖြင့် ...ကို့သေတယ်ကွသိလား"

မြင့်ခိုင်သည် ကိုစံပပြောသည်ကို သဘောကျသမျှ ကရုဏာလည်း ...သက်ဝင်သွားသည်။

"ဦးတို့က ဒါတွေဘာလို့ ကလိချင်ရတာလဲ"

"ဟ...ဘာမဆို ကလိပေးမှ တတ်တာကွ၊ တတ်မှ ထွင်လို့ရတယ်၊ ကိုစစ်ကျန် ပြောလိုက်စမ်းပါဦး၊ ပြောပြလိုက်စမ်းပါဦး"

"ဒီလိုရှိတယ်ကွ ငါ့တူရ၊ လူဆိုတာ ထွင်ရတယ်၊ မထွင်တာက နွားပဲ၊ ကြည့်လေ...အစက ဦးလေးတို့ ဘာစားလဲ၊ ဆန်ပဲ မဟုတ်လား...၊အခု ပေါင်မုန့်လည်း တစ်ခါတလေ စားတယ်...၊ လက်ဖက်ရည်အချိုလည်း သောက် တယ်...၊ ခေါက်ဆွဲလည်းစားတယ်...ပလာတာလည်းစားတယ်၊ ဒီနွားက အစတည်းကမြက်စားတယ်၊ အခုလည်း မြက်စားတယ်၊ နောင်လည်း မြက်စားဦးမယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က ဒေါက်တာလွန်းတင်က ဆေးကုကုလားထိုင် လာလုပ်ခိုင်း တယ်လေ"

"တော်ပြီ...တော်ပြီ...ကိုစစ်ကျန်...သူက ဘီအေပညာရှိ ဒီလောက်ဆို နားလည်တယ်...ဒီတော့...မင်းဦးလေးတို့ကို ဒီဟာသင်ပေးမလား"

"ဘယ်ဟာပါလဲဦးလေး"

အဘိုးကြီးနှစ်ဦးလုံး၏ လက်များက ရေဒီယိုနှင့် မာ(လ်)တီမီတာပေါ်သို့ ပြိုင်တူညွှန်ပြကြသည်။

"ဒီဟာတွေ အကုန်လုံး"

မြင့်ခိုင်သည် လူကြီးနှစ်ဦး၏ စိတ်ထက်သန်မှုကို မငြင်းဆန်သာတော့။

"ကောင်းပါပြီလေ... ဦးတို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်တော် သင်ပေးပါမယ်"

"သင်ဆို အခုစသင်ပေးကွာ"

ထိုစဉ် မညီမြနှင့် မဝါနုတို့၏ အသံများ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပေါ်လာကြသည်။

"ကိုစံပရေ... ထမင်းခူးပြီးပြီ"

"ကိုစစ်ကျွန်... ထမင်းခူးပြီးပြီ"

ကိုစံပနှင့် ဦးစစ်ကျွန်တို့ကလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဖြေကြသည်။

"စားနှင့်ပော့ ညီမြရေ"

"စားနှင့်ပော့ ဝါနုရေ"

"ဦးတို့ သွားထမင်းသုံးဆောင်ကြပါဦးလား"

"ဟာ...ထမင်းဆိုတာ အချိန်မရွေးစားလို့ ရပါတယ်၊ ပညာဆိုတာ အချိန်ရွှေ့လို့ မကောင်းဘူး၊ လုပ်ပါကွာ နည်းနည်းအစလေးဖြစ်ဖြစ်"

"အေးပါကွာ...မင်းဟိုဒင်း ဥပမာ ရေဒီယိုပျက်ရင် ဘယ်ကစ,စမ်းမလဲ"

မြင့်ခိုင်အနေနှင့် ဤမျှ စိတ်ထက်သန်သော တပည့်များကို မတွေ့ဘူး။

ထို့ကြောင့် သင်တန်းကို စရတော့သည်။

"ကဲ... ဒါဖြင့် ဒီနေ့တော့ နားယဉ်လာရုံ အကြမ်းဖျင်းမှတ်ထား ဟုတ်လား၊ ရေဒီယိုတစ်လုံး ပျက်နေရင်... အဲ... အသံမလာရင် ဖြူး(စ်) သို့မဟုတ် ဓာတ်အားပင်ရင်း ဝိုင်ယာတွေ ပြတ်နေသလားကြည့်... ဟုတ်လား"

"အား... ဖြူးစ်၊ ဒါတွေ တို့နားလည်တယ်၊ ဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်"

"အဲ... မီးတွေတော့လင်းရင် နည်းနည်းပိုခက်လာတယ်၊ ရေဒီယိုတစ်ခုမှာ အဓိက အပိုင်းနှစ်ပိုင်းပါတယ်၊ တစ်ပိုင်းကို အသံချဲ့စက်ပိုင်း၊ တစ်ပိုင်းက ရေဒီယိုလှိုင်းပိုင်းခေါ်တယ်"

"အင်းအင်း၊ မှတ်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေဒီယိုလှိုင်းပိုင်းဆိုတာဘာလဲ..."

"ဒါကို အကြာကြီး ရှင်းပြရမယ်၊ ဒီတော့ အခုနားယဉ်အောင်ပဲ မှတ်သွား... "

"ဟုတ်ပါပြီ၊ စံပက သိပ်စကားမပြောနဲ့ကွာ"

"ဒီတော့ ဒီနှစ်ပိုင်းအနက် ဘယ်အပိုင်းက ပျက်နေသလဲဆိုတာ အရင်စုံစမ်းရမယ်၊ ပထမ အသံချဲ့စက်ပိုင်းကို စစ်ဆေးကြည့်မယ်... "

"ဘယ်လိုကြည့်မလဲ... "

"ဥပမာ- အခုကျွန်တော် ရေဒီယိုကိုကြည့်၊ မီးတွေအကုန်လာတယ်နော်...၊ အသံမထွက်ဘူး၊ ဟောဒီ ကျောဘက်မှာ အပေါက်နှစ်ပေါက်တွေ့လား၊ အဲဒါကို ပစ်(စ)အပ်(ပ်)လို့ခေါ်တယ်... "

"ဘယ်လို... ဘယ်လို ပြစ်အပ် ဟုတ်လား၊ ဟေ့စံပ"

"တောက်တီးတောက်တဲ့ ပစ်စအပ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကြားသလို မှတ်ထားကြပါ၊ အဲဒါကို လက်နဲ့ တို့ကြည့်၊ ကဲ... အခုဦးတို့ တစ်ယောက်ယောက်တို့ ကြည့်ပါ... "

"ဟေ့ကောင် စံပ တို့လကွာ"

"ခင်ဗျားနီးပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကြည့်လေ"

နှစ်ဦးလုံးမှာ ဓာတ်လိုက်ခံရဖူးသူများဖြစ်၍ မတို့ကြ။

"ဦးတို့မတို့ရဲကြဘူးထင်တယ်၊ ကဲ- ကျွန်တော်တို့ပြမယ်"

မြင့်ခိုင်တို့ပြရာ ရေဒီယိုမှာ ဂျိုးဂျိုးဂျစ်ဂျစ်အသံများ ထွက်လာသည်။ ဤအခါကျမှ အဘိုးကြီးနှစ်ဦးက လိုက်တို့ကြည့်သည်၊ အသံများထွက်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ဦးစစ်ကျန်နှင့် ကိုစံပသည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး နားမလည်သယောင် ကြည့်ကြသည်၊ ထိုနောက်မှ ပြိုင်တူမေးကြည့်သည်။

"ဘယ်ကအသံတွေလဲ…"

"အခုလိုအသံမြည်ရင် အသံချဲ့စက်ပိုင်းက ပျက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အသံမြည်ရတဲ့အကြောင်းက ဦးတို့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တွေထဲမှာ ခြောက်ဆယ်ဆိုင်ကယ်ရှိတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်ရှိတယ်၊ အဲဒါက ဝင်သွားလို့ပဲ"

"ဒီထဲကို အဲဒီဓာတ်တွေ ဘယ်ကရောက်နေတာလဲ"

"အခုကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဆင်ထားတဲ့ လျှပ်စစ်က ခြောက်ဆယ်ဆိုင်ကယ်ရှိတယ်၊ အဲဒါကျနော်တို့ ကိုယ်ထဲလည်း ဝင်နေတယ်…"

"မြတ်စွာဘုရား၊ ဘာလို့ တို့မသေကုန်သလဲ"

"သေတတ်တဲ့ လျှပ်စစ်နည်းက တစ်မျိုးလေ၊ အခုဝင်နေပုံက တစ်မျိုး"

အဘိုးကြီးနှစ်ဦး ခေါင်းကုတ်ကြသည်။ အတန်ကြာမှ ကိုစံပက အကြံပေးသည်။

"ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ တို့ကို လျှပ်စစ်ဓာတ်အကြောင်း အရင်သင်ပေးပါလား"

"ဟုတ်တယ်… ဟုတ်တယ်"

မြင့်ခိုင်ကပြုံးသည်။

"ကျွန်တော်လည်း တမင်သဘောပေါက်အောင် ဆွဲခေါ်လာတာပါ၊ ပျော်တယ်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်ရဲ့ အခြေခံကို ဦးတို့အရင် သိရမယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် အဏုမြူအကြောင်းက စပြောမယ်၊ အဲဒါတော့ ရေးမှတ်သွားကြ"

မြင့်ခိုင်က စာတစ်ရွက်စီနှင့် ခဲတံနှစ်ချောင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

'အဏုမြူဆိုတာ ဗုန်းလုပ်တာ မဟုတ်လားကွ"

"အဏုမြူက ရတဲ့အားကို ဗုန်းလုပ်လို့လည်းရတယ်၊ သတ္တဝါတွေ အကျိုးအတွက်လည်း အသုံးချလို့ရတယ်"

"စံပ… သိပ်မမေးနဲ့ကွာ"

"အင်းပါ… မောင်… မောင်မြင့်ခိုင် ဆက်ပါဦး"

"သက်ရှိသက်မဲ့အရာဝတ္ထုတိုင်းဟာ အဏုမြူလေးတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်"

"ဟာ… ဒါလောက်တော့… တို့နားလည်တယ်ဟေ့… ဟုတ်ဘူးလား… စံပ"

"ကိုစစ်ကျန်က သိပ်စကားမပြောနဲ့လေ"

ဤတစ်ချိတွင် ဦးစစ်ကျန်မှာ ထိသွား၍ ငြိမ်သွားသည်။ မြင့်ခိုင်က သာ ဆက်သည်။

"သစ်သားတို့၊ ပလတ်စတစ်တို့ဆိုတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်မလိုက်တဲ့ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ အဏုမြူဖွဲ့စည်းပုံကတစ်မျိုး၊ သံတို့ကြေးတို့လို လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်တဲ့ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ အဏုမြူဖွဲ့စည်းပုံက တစ်မျိုး"

"ဟုတ်ပြီ… ဟုတ်ပြီ"

"လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်တဲ့ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ အဏုမြူအကြောင်းက စပြောမယ်၊ အဏုမြူမှန်ရင် အလယ်ဗဟိုမှာ ရှိနေတဲ့ နျူကလီးယတ်(စ်) ဆိုတာ ရှိတယ်၊ သူ့ထဲမှာ ပရိုတွန်၊ နျူထရွန်ဆိုတာရှိတယ်။ ပရိုတွန်

ဆိုတာက လျှပ်စစ်အဖိုဓာတ်၊ ស្ស៊ូထရွှန်ဆိုတာက အဖိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အမလည်းမဟုတ်ဘူး... ၊ အဲဒီ ဇျူကလီးယတ်(စ်)ကို ပတ်လယ်ပြီး ပြင်ပမှာ အီလက်ထရွန်ဆိုတာတွေက ဝိုင်းရံနေတယ်၊ သူတို့က အမဓာတ်... ရှင်း ပြီလား’

ဦးစစ်ကျန်သည် ဘာကိုသဘောကျသည်မသိ၊ အော်ရယ်လေသည်။

“ဦး ဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့ကွ... ဟီး... ဟီး...၊ အထဲက ဇျူကလီးယား ဟုတ်လား၊ နာမည်ကိုကလည်း အသည်းယားစရာ ဟီး... ဟီး၊ အဲဒီ အဘိုးကြီးက မင်းတုန်းမင်းကြီးပေါ့ကွာ။ ဘေးကဝိုင်းနေတာတွေ ဘာ-အား-အား... အီလက်ထရ်... ဟုတ်လား အမတွေလေ၊ သင်းတို့ မိဖုရားတွေပေါ့ ဟုတ်လား- ဟား... ဟား... သဘာဝကျတယ်နော”

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအဖိုဓာတ်- အမဓာတ်တွေဟာ အချင်းချင်း ဆွဲငင်ထားတဲ့ အားသဘောရှိနေတယ်”

“ဟား... ....ဒါက သဘာဝကျသေးတယ် မဟုတ်ဘူးလား စံပ...”

မြင့်ခိုင်သည် သင်တန်းကို ရယ်မောရင်းပင် ရပ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ... ဒီည ဒီလောက်နဲ့ပဲ မှတ်ထားဦး”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်ပြီ”

“ကျန်တာတွေ မမှတ်မိရင်နေ ဦးတို့ အီလက်ထရွန်၊ ဇျူထရွန်၊ ပရိုတွန် အဲဒီသုံးခုကို မှတ်မိရင်”

“စိတ်ချပါကွာ...သဘောတွေတော့ အခုကတည်းက ပေါက်သွားပြီ၊ မင်းနာမည်တွေကသာ ကျက်ရဦးမှာ၊ အေး... ကျေးဇူးပဲ တို့သွားမယ်”

❑

၈

ကိုးကြီးနှစ်ဦး ပြန်သွားသော် မြင့်ခိုင်သည် ရေဒီယိုကို ဆက်မပြင်တော့ဘဲ စ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းလိုက်သည်။

ဘုရားစင်အောက်မှ နာရီသည် ခြောက်နာရီခွဲတိတိ၌ ပြနေ၏။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် အဖေက ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟဲ...ဟဲ...လူကလေး ခြောက်နာရီခွဲတိတိ၊ အဖေက ဒီကိစ္စမျိုးကျ င်မတန် အချိန်လေးစားတယ်”

အဖေက သူ့သဘာဝအတိုင်း ပြောင်စပြုံနေသော ငယ်ထိပ်ကို က်ဝါးဖြင့်ပွတ်ရင်း ပြုံးပြုံးချိုချိုဆိုသည်။

“ကောင်းပါပြီအဖေ၊ လာ... ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်နောက်ဖေးကို က်ခဲ့ပါ”

မြင့်ခိုင်သည် ရှေ့ဆောင်၍ အိမ်နောက်ဖေးသို့ အဖေ့ကို ခေါ် သည်။

အမေက ဟင်းအိုးများနွှေး၍ လုခိုင်က ထမင်းစားရန်အတွက် န်များကို ရေသုတ်နေသည်။

"အမေ...အဖေ့ဖို့ အမြည်းတစ်ခုပေးပါ၊ လှခိုင်...အမေ့ကို ပန်းကန်စောက်တစ်ခု ပေးလိုက်ပါ၊ အဖေ ခဏနေဦးနော်"

မြင့်ခိုင်သည် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကိုယူ၍ အခန်းတွင်းဝင်ခဲ့သည်၊ ဖန်ခွက်တွင်းသို့ ဘရန်ဒီလက်နှစ်လုံးထည့်၍ ရေလက်တစ်လုံးနှင့်ရော၏။

မြင့်ခိုင်သည် အဖေ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီးသိထားသည်။

အဖေ့မိတ်ဆွေ ဦးမောင်လေးတို့က အဖေ့ကို နာမည်ပျက်ရုံ အရက်သောက်တတ်သူဟု ဆိုကြသည်။

အဖေသည် အရက်ကိုကြိုက်သော်လည်း အဖေ့သွေးသားများသည် အရက်နှင့် တည့်ဟန်မတူ၊ အရက်လက်တစ်လုံးဝင်ရုံနှင့် အဖေသည် ကောင်းကောင်း မူးတတ်သည်။

အဖေ့အတွက် ရေချိန်ဆိုသည်မှာ ရှိဟန်မတူ၊ နည်းနည်းဝင်လျှင်လည်း များများမူးသည်၊ များများဝင်လျှင်လည်း များများမူးသည်။

ခက်သည်မှာ အဖေသည် များများရနိုင်လျှင် များများသောက်ချင်၏၊ မလွှဲသာ၍ နည်းနည်းရလျှင်လည်း များများပင် မူးနိုင်၏။

မြင့်ခိုင်က ဤသူသိချက်ကို ယနေ့မှစ၍ အသုံးချရပေတော့မည်။

မြင့်ခိုင်သည် ပယင်းရည်လဲ့နေသော ဖန်ခွက်ကို အဖေ့လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်သောအခါ အဖေ့မျက်လုံးများမှာလည်း ဝင်းဝင်းလက်လာသည်။

"ဘရန်ဒီ...အား...မွှေးလိုက်တာ၊ အဖေမသောက်ရတာကြာပြီ"

အဖေသည် ဘရန်ဒီကို မသောက်သေးဘဲ နမ်းရှုကြည့်နေသည်။

မြင့်ခိုင်၏ရင်မှာ ဆို့ရပြန်ပါ၏၊ မြင့်ခိုင်ငယ်စဉ်က အဖေသည် တစ်ပုလင်းကိုးကျပ် ပေးရသော ဂျော်နီဝါကားကို မှန်မှန်သောက်တတ်သည်။

ဂျော်နီဝါကားနှင့် စတင်ပျက်ခဲ့သော အဖေသည် နောက်ဆုံး၌

ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးပြီးရော ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ရေအဆမတန်ရောထားသည့် ကရတ်ဘုံဆိုင်အဖြူရည်ကို နေ့စဉ် မှီဝဲနေရသောအဖေသည် ယခု ဘရန်ဒီကို အမြတ်တနိုးနှင့် ရှုနမ်းကြည့်နေသည်။

အဖေသည် ဘရန်ဒီကို တစ်စုပ်စုပ်ယူပြီး ကြက်သီးထ မျက်စိမှိတ်ရှုံ့မဲ့လိုက်၏။

"အမလေး... ကောင်းလိုက်တာသားရယ်"

ဤသို့ ချီးမွမ်းလိုက်ပြီး အဖေက ပန်းကန်စောက်ထဲမှ ကြက်မြစ်ကြက်သဲနှင့် ကြော်ထားသော ပဲတောင့်ရှည် ဟင်းကို မြည်းလိုက်၏။

ဟင်းအိုးနွှေးပြီးသော အမေသည် ထုံးစံအတိုင်း မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် အပြင်ခန်းထွက်သွားသည်၊ လှခိုင်လည်း နောက်မှလိုက်သွားသည်။

ကျူထရံတစ်ချပ်သာ အမြင့်ရှိသော ခြားနားထားသည့် အကာတစ်ဖက် မီးဖိုချောင်မှ ကိုဖိုးစိန်၏ ဦးခေါင်းက ပြူ၍ဝင်လာသည်။

"ဟာ... ဦးက ဒီကနေ့ ဗိုလ်ဆန်ဆန်နဲ့ အိမ်တွင်းမှာ နက်နေတာကိုး"

"အေးဟေ့... ဘုရားဒကာလာဟေ့"

အဖေနှင့်မြင့်ခိုင်သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ် ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်၊ ကိုဖိုးစိန်ကလည်း တစ်ဖက်ခန်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့် ကျူထရံကို အသာခွကျော်၍ ကိုဖိုးစိန်ကူးရောက်လာသည်။

"ဦးက တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်သောက်နေတာကိုး၊ ကျွန်တော်တို့ကိုတောင် မဖိတ်ဘူး"

"အေးကွ၊ မဖိတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါက ငါ့သားလခနဲ့ကွ သိလား"

ကိုဖိုးစိန်သည် တဟဲဟဲ ရယ်သည်၊ ထိုနောက် မြင့်ခိုင်ဘက် လှည့်သည်။

"ဒါကောင်းတယ် အာစရိ"

"ဘယ်ဟာလဲ... ဘရန်ဒီလား"

"မဟုတ်ဘူးလေ...၊ အိမ်မှာတင် ဦးကိုတိုက်တာ၊ ဒါမှ ဟိုကောင်တွေနဲ့ ရောရော ရောရောနဲ့ မပျက်စီးမှာ"

မြင့်ခိုင်ကပြုံးသည်။

"ကျွန်တော်ဒီမှာတင် အဖေ့ကို ထည့်တိုက်တာက ဟိုကောင်တွေနဲ့ မရောစေချင်တာထက် ပိုလေးနက်တဲ့ စေတနာပါတယ်၊ အဖေ့ကို ဒီတရုတ်တွေချက်တဲ့ အရက်မတိုက်ချင်လို့"

ကိုဖိုးစိန်သည် မျက်လုံးမပွင့်အောင် ရယ်ပြန်သည်။

"အာစရိက အရက်ဖြူ မတိုက်ချင်ဘူး၊ ဘရန်ဒီမှ ဟုတ်လား..."

"ဟုတ်တယ်..."

"ဟဲ... ဟဲ... အဖေ့ကို အရက်ကောင်း တိုက်တဲ့စေတနာတော့ ချီးမွမ်းသဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အာစရိရဲ့ ပညာတတ်လူတန်းစားရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုဉာဉ်ကလေးကိုတော့ ဝေဖန်ချင်တယ်..."

ကိုဖိုးစိန်မှာလည်း ထုံးစံအတိုင်း ရေချိန်ကိုက်ပြီးမှန်း သိသာသည်။

"ဝေဖန်ပါလေ..."

"အရက်ဆိုတာ အတူတူပေါ့ဗျာ...၊ ဘရန်ဒီလည်းမူးတယ်၊ အရက်ဖြူလည်းမူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ဘရန်ဒီနဲ့အရက်ဖြူကို ခွဲခြားတာ၊ ဘာသဘောလဲ၊ ဘရန်ဒီက သူဋ္ဌေးတွေသောက်တယ်၊ ဂုဏ်ရှိတယ်၊ အရက်ဖြူက ပစ္စည်းမဲ့တွေသောက်တယ်၊ ဂုဏ်နိမ့်တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားအဖေကို ဂုဏ်ရှိတဲ့အရက် သောက်စေချင်တယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လား"

မြင့်ခိုင်သည် ဒေါသမထွက်စဖူး ထွက်သွားသည်။ မိမိကြိုးစား၍ စာတတ်ခဲ့ရသည်ကို ကိုဖိုးစိန် စော်ကားနေသလား။

"နေပါဦး ကိုဖိုးစိန်၊ ခင်ဗျားက ပညာတတ်မှုနဲ့ ဓနရှင်ဝါဒ၊ အသိဉာဏ်နည်းမှုနဲ့ ပစ္စည်းမဲ့မှုကို တန်းတူ သရုပ်ခွဲနေသလား၊ ဒီလိုဆိုရင် လီနင်နဲ့ ကား(လ်)မတ်ကို ခင်ဗျားကိုးကွယ်မနေနဲ့၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ ပညာတတ်လူတန်းစားမှ ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတယ်၊ အိန်ဂျယ်ဆိုတာက ပညာတတ်ရုံမကဘူး၊ စက်မှုဓနရှင်သိလား..."

ကိုဖိုးစိန်က မော်ကြည့်သည်။

"ကျုပ်ကို ဓနရှင် မပြောနဲ့၊ သူဋ္ဌေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်၊ အဲဒါကို ဂုဏ်ယူတယ် ကိုဖိုးစိန်၊ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး၊ အများကြီးဂုဏ်ယူတယ်"

"နေပါဦး၊ အာစရိကလည်း ဒေါသချည်းပဲ"

"ခင်ဗျားက ဒေါသထွက်အောင် လုပ်တာကို၊ ကျုပ်အဖေ ကျုပ် စဉ်းစားဉာဏ်နဲ့ ဘရန်ဒီတိုက်တာ ခင်ဗျားကဘာလို့ စော်ကားရသလဲ"

"စော်ကားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သဘာဝပြောပြတာ"

ကိုဖိုးစိန်သည် လေပြေနှင့် သူသုံးနေကျစကားကို ဆိုသည်၊ ကြားနေကျ စကားကြောင့် မြင့်ခိုင်မှာ ရင်းနှီးမှု သတိရ၍ ဒေါသပြေသွားသည်။

"ဒီမှာ ကိုဖိုးစိန်... အရက်ဆိုရင် ဘယ်အရက်မှ မကောင်းဘူး၊ ဘရန်ဒီလည်း မကောင်းဘူး၊ ချက်အရက်လည်း မကောင်းဘူး ဒါကို ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အထူးပြောဖို့မလိုဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အာစရိက အရက်မပြောနဲ့ ဆေးလိပ်တောင် မသောက်ဘူး၊ ဒါကိုကျွန်တော်သိပါတယ်"

"အင်း သိရင်ပြီးရော၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဒါပေမဲ့ အာစရိ စကားကိုရှင်းဦး"

"ဘာရှင်းရမှာလဲ"

"ခင်ဗျားအဖေကို ဘာပြုလို့ ဘရန်ဒီမှတိုက်သလဲ"

မြင့်နိုင်သည် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

ထိုစဉ် အဖေက ဝင်နှောက်သည်။

"နေပါဦး ဘုရားဒကာရဲ့ ငါ့သားက ငါ့ ဘရန်ဒီတိုက်တာ မင်းက ဝေဖန်နေတော့ မင်းကငါ့ကို ချက်အရက်တိုက်မှာလား"

ကိုဖိုးစိန်က မဖြေ၊ ရယ်နေသည်။ မြင့်နိုင်က ဆက်ရှင်းပြသည်။

"ဒီလို ကိုဖိုးစိန်၊ ခင်ဗျားတို့က မူးရင်အရက်လို့ သိထားတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်"

"ဟာ... ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ... ဒါတော့ ကျွန်တော်နားထောင်ချင်ပါတယ်"

"ခင်ဗျားတို့က မူးရင် အရက်လို့ မှတ်ထားတယ်၊ အဲဒါကတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မူးတာချင်းတူတာမို့ အရက်ချင်းတူတယ်လို့ ဆိုတာက မှားတယ်"

အဖေသည် ဘရန်ဒီစုပ်နေရာမှ...

"အေး... အေး... ပြော၊ ပြောလိုက်စမ်းပါ သားရာ..."ဟု ဝင်ထောက်၏။

"မူးတာချင်းတူပေမဲ့ ဓာတုဗေဒသိပ္ပံပညာက အရက်သုံးစား ခွဲခြားတယ်။ ပထမတစ်စားက အက်သ်(လ်)အယ်(လ်)ကိုဟောခေါ်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် 'ကောက်ပဲသီးနှံအရက်'လို့ ခေါ်တယ်။ ဒုတိယတစ်စားက မက်သဲ(လ်)အယ်ကိုဟော၊ တစ်နည်းအားဖြင့် 'သစ်သားအရက်'လို့ ခေါ်တယ်။ တတိယအစားကတော့ အင်မဲ(လ်)အယ်(လ်)ကိုဟော၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ 'လောင်စာအရက်'လို့ ခေါ်သင့်တယ် ထင်တယ်၊ ဒါကတော့

အဓိကအရက်သုံးမျိုးပဲ၊ တခြားအရက်မျိုးတွေလည်း ရှိသေးတယ်..."

"ဟာ...အာစရိက သူရာ သျှတ္တရဖွင့်ဆိုနေတာကိုး...လုပ်စမ်းပါဦး ဆက်စမ်းပါ"

"အဲဒီ အရက်သုံးမျိုးအနက် ကောက်ပဲသီးနှံအရက်ကလွဲလို့ကျန်တာတွေဟာ အဆိပ်တွေ၊ လူကို သေစေနိုင်တယ်၊ ရူးစေနိုင်တယ်။ ချည့်စေနိုင်တယ်။ ပန်းသေစေနိုင်တယ်။ ရှင်းရဲ့လား"

"သိပ်ရှင်း... အားကြီးရှင်း"

"ဒါပေမဲ့ လူသောက်ဖို့ အရက်ချက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီအရက်သုံးမျိုးစလုံးဟာ အတူတကွ ယှဉ်ပြိုင်ရောစွက်လာတယ်။ ဒီလိုပြောကြရအောင်ဗျာ၊ ကောက်ပဲသီးနှံဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်သစ်သားအသီးအရွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုပ်သိုးအချဉ်ပေါက်လာရင် အရက်ထွက်လာတယ်...ခုနင်က ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ လောင်စာအရက်ဆိုတာကို ရေနံ၊ ရေနံဆီ၊ ဓာတ်ဆီ၊ အဲဒါတွေထဲမှာ တွေ့နိုင်တယ်၊ မီးတောက်အရက်နဲ့ ဓာတ်ဆီသဘော တူတာ ခင်ဗျား တွေ့ဖူးမယ်၊ ရေနံဆီဆိုတာကလည်း ကမ္ဘာဦးအစက မြေမှာဖုံးနှစ်ခဲ့ရတဲ့ သစ်ပင်သစ်သားတွေဆီက ရတာပဲ"

"ဆိုပါဦး"

"ခုနင်က စကားကို ပြန်ကောက်ရမယ်...၊ လူသောက်ဖို့အရက်ကို ချက်တဲ့အခါမှာ အရက်သုံးမျိုးစလုံး ယှဉ်ပြိုင်ရောစွက်ထွက်လာတာပဲ။ ဒီအခါမှာ အဆိပ်ဖြစ်တဲ့ သစ်သားအရက် လောင်စာအရက်ကို ခွဲထုတ်ပစ်ရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် စချက်ကတည်းက သစ်သားအရက်၊ လောင်စာအရက်တွေ ထွက်စေမယ့် ပစ္စည်းမျိုးကို ရှောင်ရမယ်"

"ဒါကို သဘောပေါက်ပြီ"

"တရုတ်ချက်တဲ့အရက်၊ တောက မီးတောက် အရက်တွေထဲမှာ

အဲဒီလို ဓာတုဗေဒ သိပ္ပံပညာမတတ်တော့ အဆိပ်တွေရာခိုင်နှုန်း အများကြီး ပါတယ်၊ နေပါဦးကိုဖိုးစိန် ခင်ဗျားတစ်ခါက ပြောဖူးတယ် တရုတ်ဘုံဆိုင်က အရက်ချက်ရင် ဘာတွေထည့်သလဲ"

"အား ဓာတ်ပြားကွဲတွေ ဓာတ်ကြိုးခွေတွေထည့်တယ်"

"ဟုတ်ပြီ သဘာဝအတိုင်း ပါလာတဲ့ အဆိပ်အရက်ကို မထုတ် တတ်တဲ့အပြင် ပိုပြင်းအောင် အဆိပ်တွေ တမင်ထည့်မွှေးကြသေးတယ်။ မီးမွှေး အရက်ပြန်နဲ့ ဓာတ်ဆီ ရောမပေးတာ ကံကောင်းသေးတယ်"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အဆိပ်တွေ သောက်နေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"တာပေါ့မဟုတ်ဘူး၊ သောက်ကိုနေတယ်"

"နို့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘရန်ဒီတွေကကော"

"ဘရန်ဒီလို အရက်ကောင်းကောင်းချက်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေမှာ တာဝန်ခံ ဓာတုဗေဒပညာရှင်တွေရှိတယ်။ ဓာတ်ခွဲမှုကိစ္စတွေ လုပ်ရလို့ အကုန်အကျလဲ ပိုများတယ်။ ဒါကြောင့် ဈေးလည်းပိုကြီးတယ်။ အခွန်ကလည်း ကြီးတာကိုး"

"နို့ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဈေးကြီးကောင်းမသောက်နိုင်သူတွေက ဘာလုပ်ရမလဲ"

"အကောင်းဆုံးက အရက်မသောက်ကြနဲ့"

"ဟာ… အာစရိက မတရားသဖြင့်"

"မှန်တယ်၊ မတရားသဖြင့်၊ မတရားတာက ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူး။ ဝန်ကြီးဆိုတဲ့အကောင်တွေ၊ သူတို့ကတော့ အကောင်းဆုံး စကော့ဝီစကီ သောက်နေကြတယ်။ ဆင်းရဲသားတွေကိုတော့ ဘုံဆိုင် အဆိပ်အရက်တွေ ပေးနေကြတယ်။ လူကြားကောင်းအောင်တော့ ငါးပါးသီလ လုံခြုံရေး တရားတော့ ဟောပေးကြတယ်လေ"

"ဟဲ… ဟဲ… အဲဒါတော့ မှန်သဗျို့"

"လူတိုင်း ငါးပါးသီလလုံကြရင်တော့ သိပ်ကောင်းသပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက လက်တွေ့မဖြစ်နိုင်တာ၊ လက်တွေ့သဘောကတော့ ဒီဘုံဆိုင်တွေ ပိတ်ပစ်ရမယ်။ အရက်လုပ်ငန်းကို ပြည်သူပိုင်လုပ်ပြီး ဓာတုဗေဒနည်းနဲ့ အဆိပ်ကင်းတဲ့ အရက်မျိုးတွေ သောက်တတ်သူ ဆင်းရဲသားတွေ သောက်နိုင် အောင် လုပ်ပေးရမယ်"

"ဒါဖြင့် အစိုးရက ဦးစီးပြီး အရက်ကောင်းကောင်း ဈေးပေါပေါနဲ့ သောက်နိုင်အောင် လုပ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား"

မြင့်ခိုင်သည် ဝင်သွားသည်၊ သူ့စေတနာကို မည်သို့ အတိအကျ ပြောပြရမည်မစွမ်း၊ အတန်ကြာမှ စဉ်းစားပြောသည်။

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် စောစောက ပြောခဲ့သလို ခင်ဗျားတို့ အရက်အရှင်းမသောက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒီလိုရှိတယ်၊ မကောင်းမြစ်တား ကောင်းရာညွှန်လတ် ဆိုတာဟာ မိဘသဖွယ်ဖြစ်တဲ့ အစိုးရမှာ တာဝန် ရှိတယ်၊ အရက်ရဲ့ ဆိုးရွားမှုကို တဖက်က ပညာပေးရမယ် တစ်ဖက်က အစိုးရမပြောနဲ့ ဘုရားတောင် ဆုံးမလို့မရတဲ့ ပုထုဇဉ်တွေ အတွက် မိုက်မဲကြပေမဲ့ တတ်နိုင်သမျှ 'ဘေးနည်း'အောင် ဆောင်ရွက်ပေး ရမယ်၊ ဒါက လက်တွေ့ဆန်တဲ့နည်းပဲ"

"နေဦး… နေဦး၊ ခုနင်က အာစရိက လူကိုဘေးဥပဒ်မဖြစ်တဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံ အရက်အကြောင်း ပြောသွားတယ်၊ အဲဒီအရက်မျိုး စစ်စစ်ကို သောက်နေရင်ကော ပြီးသလား"

"မပြီးဘူး ဘေးဥပဒ်နည်းတယ်ဆိုတာက နှိုင်းယှဉ်ပြောဆိုတာ၊ ရှိတော့ရှိတာပဲ၊ ကြီးတာနဲ့ ငယ်တာပဲရှိတယ်၊ တန်ဆေး၊ လွန်ဘေးစကား ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘေးကင်းတယ်ဆိုတဲ့ အရက်ကိုလည်း အလွန်အကျွံ

လုပ်လာရင် ဘေးရှိတာပဲ၊ အရက်မှမဟုတ်ဘူး၊ လွန်လာရင် ဆားရော၊ သကြားရော၊ အဆီရောအားလုံး ဒုက္ခပေးတတ်တယ်၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ်၊ အသက်သခင်လို့ ခေါ်နေတဲ့ ဆန်ဟာလည်း ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ဘုရားဟော တရားဟောပြောရလိမ့်မယ် ကိုဖိုးစိန်"

"ပြောပါလေ ခင်ဗျားက ဂေါတမ ဗုဒ္ဓမပါရင် စကားပြောလို့ မဖြစ်ဘူး"

"မှန်တယ်၊ 'သိသူ'မည်တဲ့၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမမပါရင် ကျွန်တော် စကားမပြောတတ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးအရက်ဟာ ဓာတုဗေဒ အန္တရာယ်တွေ ကင်းကောင်းကင်းမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ္တဗေဒ ... အန္တရာယ်ဟာ အမေရိကန် ဗော်ဗွန်းအရက်၊ ဗြိတိသျှ စကော့အရက်၊ ပြင်သစ် ရှန့်ပိန်အရက်၊ အီတလီမာတီနီအရက်၊ ရုရှဗော့ဒကာအရက်၊ ယူဂိုစလပ် ဆီးတော်အရက်၊ ဂျာမဏီ ဘီယာအရက်၊ ကမ္ဘာ့ထိပ်သီးအရက်တကာ့ ဘုရင်တွေမှာ အမြဲ တွယ်ကပ်ပါရှိနေတယ်၊ အဲဒီအရက်တကာမှာ ကပ်ငြိပါနေတဲ့ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပြဆိုတဲ့ စိတ္တဗေဒဘေးအန္တရာယ်ကို ခင်ဗျားသိလား ကိုဖိုးစိန် ..."

"ဟင့်အင်း ... မသိဘူး"

"ဗုဒ္ဓရှင်တော်က အရက်ကို မသောက်ဖို့ ငါးပါးသီလမှာ တားမြစ်တော်မူရာမှာ အလွန်သဘာဝကျစွာ တားမြစ်တော်မူတယ်။ ချစ်သားတို့ အရက်တို့မည်သည် 'မေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း'တဲ့ အရက်သာ သောက် အိုင်ဆင်ဟောင်ဝါးကြီးကော၊ ကရုရှက်ကြီးရော တခြား ဘာကောင် ကြီးတွေရော မအိပ်ခင် သတိလစ်ပြီး မသေခင်မေ့တဲ့ စိတ္တဇ အသုဘကြီးတွေ ပဲ မှတ်ထား ..."

မြင့်ခိုင်သည် စိတ်ရှိသမျှပြောချလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် အဖေသည် မျက်တောင်စင်း၍ အိပ်မပျော်သည့်

ိုင်အောင် ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်၏ အထွတ်အထိပ်ရောက်နေချေပြီ။

ကိုဖိုးစိန်က အဖေ့ကိုကြည့်သည်။ အဖေက ဤအခါကျမှ မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်သည်။

"ပြောပါလေ ... ဆက်ပြောပါ သား၊ အဖေနားထောင်နေတယ် ... အား ... အဖေ့ကို နည်းနည်းထပ်ပေးပါဦးသား"

မြင့်ခိုင်သည် အဖေ့ထံမှ ပြောင်နေပြီဖြစ်သော ဖန်ခွက်ကို ယူ၍ အတွင်းခန်းဝင်ခဲ့သည်။ ဘရန်ဒီလက်တစ်လုံးထည့်၍ ရေလက်နှစ်လုံး ရောသည်။ ထိုနောက် ပြန်ထွက်လာ၍ အဖေ့လက်တွင်း ထည့်သည်။ ကိုဖိုးစိန်သည် သူတို့သားအဖကို နားမလည်သယောင် ကြည့်နေသည်။

အဖေသည် အရက်ကို စုပ်သောက်၍ စကားဆိုသည်။ အဖေ့အာမှာ လေးနေ၍ စကားလုံးများက ကြဲသည်။

"ဖိုးစိန် ... သားကပြောတယ်၊ အရက်ဆိုတာ မေ့လျော့ခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းတဲ့"

ကိုဖိုးစိန်သည် ပြုံးရွှင်စွာကြည့်သည်၊ အဖေ့ပညာစွမ်းတို့ လာ တော့မည်။

"မဟုတ်ဘူးလားဦးရဲ့"

"ဟုတ်တယ် ... မဟုတ်ဘူး ..."

"ဟာ ... ဦးကလည်း ..."

အဖေသည် အရက်ကို စုပ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဒီမှာသား ... အဖေပြောပြဖူးတဲ့ဇာတ်ကို မှတ်မိလား"

"ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ် အဖေ"

"ဟော့ကောင်ဖိုးစိန် မှတ်ထား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဦး"

"ဒေဝဒတ်အလောင်းဟာ တစ်ခါက ယစ်ထုပ် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်တယ် တဲ့ကွ...အဲ...တစ်ခါမှာ မူးမူးနဲ့ စားနေကျအသားမရတာနဲ့ ဘုရားလောင်း သားတော် လသားလေးကို ပေါင်ဖြိုသတ်ပြီး စားတော်ကဲကို ချက်ခိုင်းပြီး စားသတဲ့ ကျွတ်... ကျွတ်..."

အဖေသည် စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောနေသည်။ ဤပုံပြင်ကို အဖေမူးတိုင်း ပြောပြလေ့ရှိသဖြင့် မြင့်ခိုင် ကြားနေကျဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်ထိခိုက်မိသည်။

"ငါကတော့ ဘယ်လောက် မူးမူး... ငါ့သားတွေကို မသတ်ဘူး သိလား၊ ငါ့သားကို ဘီအေအောင်အောင် ငါချက်အရက်သောက်ပြီး ချင်ပေါင်ရွက်စား ကျောင်းထားတယ်၊ သားဒါကိုသိတယ်"

"ကျွန်တော်သိပါတယ်အဖေ..."

"အခု ငါ့သားလခရတယ်၊ အဖေ့ကို ဘရန်ဒီတိုက်တယ်၊ ဟော့ကောင် ဖိုးစိန်... မင်းကို ငါ ခွဲမတိုက်နိုင်ဘူး..."

အဖေက ဖောက်ပြန်လာသဖြင့် ကိုဖိုးစိန်ကရယ်သည်။

"ဦးကလည်း တရားတွေသိရက်နဲ့ ဘာလို့ မိုက်နေရတာလဲ"

အဖေမျက်လုံးများ ပြူလာပြန်သည်။

"ဟော့ကောင်ဖိုးစိန် မင်းငါ့ကို မိုက်တယ်ပြောတယ်"

"မဟုတ်... မဟုတ်ဘူးလေ..."

အဖေက ရယ်သည်။

"ဟဲ...ဟဲ...မင်းပြောတာ မှန်သကွ၊ ငါမိုက်နေတယ် ဘာတဲ့... အဲ... အဲ"

အဖေက စပေပြီ။

"ဖိုးစိန်မှတ်ထား...သိရက်နဲ့ ဝိပါက်ကြမ္မာထင်ရဲ့ ဟဲဟဲ ဟဲဟဲ...

ဟော့ကောင်ဖိုးစိန် ဒါ ဦးပုညစပ်တာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦး..."

"သိရက်နဲ့လေ ဝိပါက်ကြမ္မာထင်ရဲ့ အဲ...ဟာ ငါစာတွေ မေ့သွားပြီ"

"နို့ ဦးပဲ မမေ့ဘူးဆို"

"ဟာ... မေ့တဲ့အခါလည်း မေ့မှာပေါ့"

ကိုဖိုးစိန် ရယ်ပြန်သည်။ အဖေက နောက်တစ်ကျိုက်မော့၍ ဆက်သည်။

"ငါက ကျန်တာမေ့တာ ရတနာသုံးပါးတော့ မမေ့ဘူး... ၊ အဟမ်း...ရတ္တိ ဒိဝ မပျက်ပါ၊ ဒသအင်္ဂုလိတင်လျက်ပါ၊ ဒါက ဖိုးစိန်ကြီး ဆိုသွားတာဟေ့... ဘုရားဒကာ မင်းဒီစကား နားလည်လား"

"ဟင့်အင်း"

"ရတ္တိ ဆိုတာကည၊ ဒိဝ ဆိုတာက နေ့၊ အဇ္ဇရတ္တိ၊ ဤညဉ့်ကာလ ခါသမယပတ်လုံး။ အဇ္ဇဒိဝသံ ဤနေ့ကာလ ခါသမယပတ်လုံးလို့ မောရသုတ်တော် နိဿျမှာဆိုတယ်"

"အလို့... ဦးက ဒီလိုတော့ အဖြောင့်သား"

အဖေသည် သွက်လက်ထကြွလာ၏။

'ဒသ ဆိုတာကတစ်ဆယ်၊ ဒသဂီရိ ခေါင်းဆယ်လုံး၊ အင်္ဂုလိ ဆိုတာက လက်ချောင်းတွေ၊ အင်္ဂုလိမာလ မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား ဖိုးစိန်"

"ကြားဖူးပါတယ်"

"ဟော့...သား...ဖိုးစိန်ကြီးက မင်းသားသာ ဆိုတယ် အင်မတန် ဓာတတ်သကွဲ့...သိလား...၊ ရတ္တိ ဒိဝ မပျက်ပါ။ ဒသအင်္ဂုလိတင်လျက်ပါ၊ ညနေ့ မပျက် ဆယ်ချောင်းသောလက်နဲ့ ဦးတင်လျက်ပါ၊ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်

ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖိုးစိန်ကြီးကဆိုတယ်၊ စိန္တိတံ ကြံစည်တာ သဘင်သည် တိုင်း မယှဉ်နိုင်ပါတဲ့... "

"ဟာ...ဟာ...ပွိုင့်...ပွိုင့်...ဦးက သိပ်ပွိုင့်ကျတာ၊ လုပ်ပါ ဆက်စမ်းပါဦး"

ကိုဖိုးစိန်က မြှောက်ပေးသည် မြှောက်လာသော အဖေက 'ဘက်ကန်' သည်။

"ဟော့ကောင်... ဖိုးစိန် မင်းမယားတွေ မင်းချစ်လား"

"ဟာ... ဦးကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

"ဟဲ... ဟဲ... သဘာဝတွေ ပြောနေတာလေ"

ကိုဖိုးစိန်ပါးစပ်ကြီး ပြဲသွားသည်၊ အဖေသည် သူထင်သည်ထက် 'ပွိုင့်ကျ'နေ၏။

"ဒီလိုကွာ ဖိုးစိန် ကိုယ့်မယားတော့ ကိုယ်ချစ်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ချစ်ပုံချစ်နည်းက ရှိသေးတယ်၊ မာတာ ဘဂိနိ အမိနှမအသွင်"

အဖေသည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ဟန် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ထလိုက်မှ ယိုင်သွား၍ ညာခြေ၏ဆွဲမှုပေါ်သကဲ့သို့ ညာမျက်လုံး၏ မေးမှုမှာ သိသာလာသည်။

အရက်မူးလျှင် ကျဲခိုးပေါ်သည်။

အဖေသည် သူခံစားရသမျှကို ဖော်ထုတ်ပေပြီ။

အဖေသည် အရက်ရှိန်နှင့် ရင်ကွဲမှုအရှိန် ပြိုင်တူလှုံ့ဆော်သဖြင့် အနုပညာ ပိုမိုပြောင်မြောက်လာသည်။

"စာတရားကိုယ် ဥပဒေသဘောတွေနဲ့ (အမယ်မင်း...) မြန်မာတွေလို ထုချေလို့ မပြောတတ်ပါဘူး၊ ငါ မပြောတတ်ပါဘူးကွာ...၊ငါတို့ကတော့ အရိုင်း...ငါတို့က အရိုင်း"

မြင့်ခိုင်သည် အဖေ့ကို တွဲထူကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။ အဖေက ဖန်ခွက်အတွင်းမှ အရက်ကို တစ်ကျိုက်မော့ကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။

"အာစရိ ခင်ဗျားအဖေကို ဘာလို့ အရက်တွေ သောက်ခွင့်ပေးနေရသလဲ"

မြင့်ခိုင်သည် ကိုဖိုးစိန်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်ဝဲနေ၏။

"ကျွန်တော့်အဖေကို အရက်မတိုက်ချင်ဘူး၊ အဲဒါထက် အဖေအရက်ဖြတ်ရင် အရက်ဖြတ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အသက်ပါမပြတ်တဲ့ ဆေးပေးနိုင်တဲ့သမားတော်ကို ကျွန်တော်တွေ့ချင်တယ်၊ တွေ့ရင် ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံပါ့မယ်"

ကိုဖိုးစိန်သည် မြင့်ခိုင်ကို နားမလည်သယောင် မော့ကြည့်ပြန်သည်။

ထိုအခိုက် ဤအချိန် ဤကာလ၌ မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သော အသံတစ်သံကို မြင့်ခိုင်ကြားလိုက်ရသည်။

"စန်းလစကြာ၊ ထက်အာကာတွင်း၊ ယုက်ဖြာ ထိန်လင်း၊ စိန်အဆင်းသို့၊ နှိမ်နင်းပယ်ခွာ၊ အဝိဇ္ဇာကို၊ စိတ်မြွာချေမှုန်း၊ ပုံတင်ချုန်းမျှ၊ ရွှေဘုန်းစိုက်ထူ၊ ပွင့်တော်မူသည်၊ ပြိုင်သူဖက်ကင်း၊ တရားမင်း၏၊ မယွင်းသည်းချာ၊ ဖြစ်တုန်ပါသည်၊ ကြေညာထက်အောက်၊ လျှမ်းလျှမ်းတောက်မျှ"

မိန်းမတစ်ဦး၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ရွတ်ဆိုလိုက်သော ဓမ္မတေးသံဖြစ်သည်။

မြင့်ခိုင်က ကိုဖိုးစိန်ကို မေးခွန်းမေးဟန် ကြည့်သည်။.

"မရွှေမိအသံလေ"

"ဗျာ... မရွှေမိ"

"ဟုတ်တယ် ခြေရင်းအိမ်က မရွှေမိ ပုပ္ပားက ပြန်ရောက်လာပြီ၊

မေအုတို့ သက်ဝေတို့လည်းပြေးပြီ”

“ကောင်းသားပဲ... ခါတိုင်း အယုတ္တ အနတ္တတွေ ကြားနေရတာ ထက်စာရင် ခုလို ဘုရားရှိခိုးသံက သာယာသေးတယ်”

“ဟဲ... ဟဲ... အာစရိက ရွှေမိအကြောင်း မသိသေးလို့ပြောတာ၊ မရွှေမိက ဘုရားရှိခိုး ဩကာသတောင် အလွတ်ရတာမဟုတ်ဘူး။ အခုက ရှေ့မှာ စာအုပ်ဖွင့်ပြီး အိမ်နီးပါးနီး ရှိသေအောင် ခုနစ်သံချီနေတာ၊ ခင်ဗျား အိမ်သာဘက်လှည့်ပြီး သူ့ထရံနားကပ်ပြီး ချောင်းကြည့်ပါလား၊ စာအုပ်ရှေ့ ချဖတ်အော်နေတာ တော်တော်ကြာ သူ့ဂိုဏ်းအုပ် ဆရာတော် ဘိုးတော်ကြီး တွေကို မေတ္တာပို့သံပါ ကြားလိမ့်မယ်”

မြင့်ခိုင်သည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

မရွှေမိ၏ အသံသည်သာ ဆက်ပေါ်လာ၏။

‘အမြိုက်တနင့်၊ ဓမ္မလောကီ၊ မကူးမိဒ္ဓ၊ ကူးပြီးသည့်နောက်၊ တစ်ခုမြောက်သို့၊ မရောက်ကြမိ၊ ပဥ္စသီဖြင့်၊ တည်ကြည်စိတ်ပြောင်း၊ အနေကောင်းမှ, မကောင်းသူပယ်, ကောင်းသူကယ်မည်၊ သိဖွယ်ငါတို့ မှတ်စိမ့်သောဝ်၊ ဩကာသ ဩကာသ”

ကိုဖိုးစိန်က နေရာမှထသည်။

“ကဲ... အာစရိ ထမင်းစားကြဦး၊ သောကြာဆို ရောက်လာလျှင် ထူးပေလိမ့်၊ မရွှေမိ ရောက်လာရင် တကယ်ထူးရပါစိမ့်မယ်’

ကိုဖိုးစိန်က ပဟေဠိကို တစ်ပိုင်းတစ်စသာလျှင် ဖော်ပြပြီး ပြန် သွားသည်။

မြင့်ခိုင်သည် အိမ်ရှေ့ထွက်၍ အမေနှင့် လှခိုင်ကို ခေါ်လျက် ထမင်း ပွဲ ပြင်သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး၍ ထုံးစံအတိုင်း အမေက ဘုရားရှိခိုးသည်၊

အဖေက အိပ်သည်၊ လှခိုင် မယ်ဒလင်ပိုက်၍ ထွက်သွားသည်။

ခြေရင်းအိမ်မှ မရွှေမိက မေတ္တာပို့သည်။

“ရသေ့ရှစ်သောင်းဆရာအပေါင်း သူတော်ကောင်း ဗားမဲ့ဆရာ တော်၊ ဗားတမော့ဆရာတော်၊ ကိုယ်တော်ဓမ္မပါလ ဓမ္မစေတီ၊ ပေါက္ကံပြည်၊ အဇ္ဇဂေါဏ၊ အမရပူရ ဘိုးဘိုးအောင်၊ အောင်မင်းခေါင်, မယ်ဥတောင် သခင်မ, မင်းကလေး, မင်းကြီးတစီးရှင်, မြင်းဖြူရှင်, ရေငန်သခင်ဦးရှင်ကြီး၊ ရှင်မထီး၊ ရှင်... အရိဒ္ဒက၊ အဘဝဏ်ကုတ္တ စိုးရသခင်၊ အိမ်ကြီးရှင် မဟာဂီရိ၊ နတ်မိနဲ၊ ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်၊ ကိုးနယ်စိုးယို့၊ ကိုးမြို့သခင်၊ ပုခန်းထွတ်တင် အရှင်ကိုကြီးကျော်... ”

မရွှေမိသည် ရသေ့ရှစ်သောင်း ဆရာအပေါင်းနှင့် သောင်းပြောင်း ထွေလာ စာဠ်ပါသမျှ နတ်မိစ္ဆာ တစ်ကောင်မျှ မကျန်အောင် မေတ္တာဘုံးဘော လအော ပို့နေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် စားပွဲခုံထိုင်သည်။

‘ရမ်ဆေးမြူးယား’၏ ‘ဗြိတိသျှစနေသဟာယရာဇဝင်’ ဒုတိယတွဲကို ထုတ်ယူသည်။

မရွှေမိ၏ မေတ္တာပို့သံရပ်သွားသည်။

လှခိုင်၏ မယ်ဒလင်သံပေါ်လာသည်၊ ဦးစစ်ကျန်၏ တူထုသံ မကြားရ။

လှခိုင်က ဆိုတီး တီးနေသည်၊ သီချင်းမှာ မိမိကိုယ်တိုင် တက်ပေး ခဲ့သော ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း၏ အရဏ်သီချင်းဖြစ်သည်။

“ဆည်ဆာလဲ့မှိန်... ရောင်ခြည်နံနက်... ချိန်အရုဏ်ဝယ်... လှုံချင်ပါရဲ့ ပပဝင်း... ချစ်နေမင်းထွက်ပြူပြန်လုတယ်... ”

လှခိုင်သည် အဆိုကို ရေနံ့သာ စိုးလှိုင်ဆီမှလည်း ပညာရထား

သဖြင့် အရှုအရှိက် အရပ်အနား ထိမိပိရိ သပ်ရပ်သာယာသည်။

မြင့်ခိုင်သည် စာမဖတ်ဖြစ်ဘဲ သီချင်းသံကို နားထောင်နေမိသည်။

ကိုစောညိန်းကို အောက်မေ့သည်၊ ကိုစိုးလှိုင်ကို လွမ်းမိသည်။ မိမိ စွန့်ပစ်ခဲ့သော ဂီတကိုလည်း ပြန်တမ်းတမိ၏။ မြင့်ခိုင်စိတ်မျောနေခိုက် လှခိုင်၏ သီချင်းသည် အဆုံးပိုင်းဆီ တိုင်လာ၏။

"ကြည်ညို... မြတ်နိုးသူမယ်... ဆွမ်းတော်ကို တင်ချင်ပါရဲ့... အနန်းပြိုင်ယှဉ် ကြင်သူမယ်နဲ့ သာယာတဲ့ လင်းအရဏ်ဝယ်...ဟူမသွေနေ့စဉ် ဖူးကာ ကူးခပ်လို့လာ သံသာဆုံးတိုင်ဖွယ်..."

'မြေလပ်သူ'အတွက် လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ကိုစောညိန်း သီဆိုစပ်ခဲ့သော သီချင်းကိုမှ လှခိုင်သည် ယနေ့ည တီးဆို၍နေသည်။

"ရွှေစည်းခုံစေတီဝယ်...ဤမြေမှသည်...မျှော်မှန်းရည်၍ လက်ချိုးအုပ်မိုး ဘယ်ဘယ်ခါရှိခိုးရမယ်...ရည်ရွယ်ကြံအောက်မေ့ကာ ဆုတောင်း၍သာ နေပါပြီမေရယ်"

ကိုစောညိန်းသည် ဆယ့်တစ်ပါးသော မီးတို့နှင့် ပြည့်ရာလောက ဤမြေမှသည် ငြိမ်းချမ်းရာသန္တိသုခနယ်ဆီ မှန်းရော်ခဲ့သည်။

မြင့်ခိုင်အတွက် ဤမျှ စိတ်ကူးမယဉ်နိုင်။

သချိုင်းကုန်းကို ဝိုင်းတည်ရှိနေသော ဤမြေမှသည်... ဤမြေမှသည်။

မိမိလည်း ဤမြေမှအဘယ် မြေဆီသွားရမည် မြင့်ခိုင်မသိ၊ ဤမြေမှသည်... မျှော်တမ်းရည်သော် ဟစ်နေ့အချိန်ဆီ၌ ရောက်လေရမည့် သာယာသော လူ့ဘောင်ကိုမှ စိတ်ကူးမယဉ်တယဉ်နှင့် ခန့်မှန်းလွမ်းမိသည်။

မြင့်ခိုင်သည် အတွေးကိုဖြတ်၍ စာအုပ်ထဲ၌သာ အာရုံစိုက်လိုက်သည်။

သို့သော်... ဗြိတိသျှ ဓနသဟာယ ရာဇဝင်၌ သူမျှော်မှန်းရာ လောကနိဗ္ဗာန်၏ အစွန်းအစကိုမတွေ့... ။

မတွေ့... ။

❑

၉

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မြင့်ခိုင်သည် လက်တွေ့စိတ်ပညာသင်တန်းတွင် ကိုအောင်သန်းကို တွေ့ရသည်။

"ခင်ဗျားမနေ့က ထားကို သွားတွေ့သေးလား"

"သူငယ်ချင်းကသွားတွေ့ပါ ဆိုတော့ သွားတွေ့ရတာပေါ့"

"ထားက ဘာပြောလဲ"

"ထားပြောတာတွေတော့ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှတ်မိတာကတော့ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်မှ သူ့ကို ရက်စက်သူတဲ့... "

မြင့်ခိုင် ငိုင်သွားသည်။ ထားဘက်ကကြည့်လျှင် မိမိသည် ရက်စက်သူ၊ အလွန်ရက်စက်သူ မှန်သည်။

ကိုအောင်သန်းကသာ ဆက်ပြောသည်။

"မေးတာတွေက အစုံပဲ...၊ ခင်ဗျားဟာ မြင်းလောင်းသလားတဲ့..."

."ခင်ဗျားဘာဖြေလိုက်လဲ"

"ဘာပြော ရမှာလဲ...၊ ခင်ဗျားက တားမြစ်ထားတော့ ကျွန်တော် အင်းလည်းမလှုပ် အဲလည်းမလှုပ် ငြိမ်နေရတာပေါ့၊ ဒီတော့ ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံရာကျသွားတာပေါ့"

မြင့်ခိုင်က အံကြိတ်၍ ခေါင်းညိတ်ရင်း...

"ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... "

ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

"ဘာကောင်းတာလဲဗျ"

"အားလုံးကောင်းတာကို ဆိုတာပါ"

ကိုအောင်သန်းသည် နားမလည်ဟန် မြင့်ခိုင်ကိုကြည့်သည်။ မြင့်ခိုင်က မလှုပ်မှ ကိုအောင်သန်းက စကားကို ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။

"ပြီးတော့ မေးသေးတယ်၊ ခင်ဗျား သားမယားရှိသလားတဲ့ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

မြင့်ခိုင်က မချိပြုံးပြုံးသည်။

"အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြဖို့က ရာဇဝင်ရှည်တယ်၊ ဟော ဆရာ လာပြီ နောက်မှဆက်ပြောကြတာပေါ့"

အတန်းပိုင်ဆရာ ဒေါက်တာဦးလှသွင် ကြွရောက်လာသဖြင့် သူငယ်ချင်းများမှာ ဆက်စကားမပြောနိုင်ဘဲ မှတ်စုစာအုပ်ကိုယ်စီ ဖွင့်ကြ၏။

အတန်းအပြီး၌ ဆရာသည် သူတို့နှစ်ဦးကို ခေါ်တွေ့သည်။ စိတ်ပညာဘာသာ၌ ပထမဆုံးအဖြစ် ဂုဏ်ထူးတန်းဖွင့်မည်ဖြစ်ရာ ဆရာသည် အကြိုဂုဏ်ထူးတန်းသို့ မြင့်ခိုင်နှင့် ကိုအောင်သန်းပါ တက်ရန်ပြောသည်။ စဉ်းစားစရာတိုးလာ သဖြင့် ထား၏အကြောင်းကို စကားမဆက်မိကြ...။

ဂုဏ်ထူးယူလျှင် ရိုးရိုးဝိဇ္ဇာတန်းထက် တစ်နှစ်ပိုကြာရမည်၊ မြန်မြန်ဘွဲ့ရ မြန်မြန်အလုပ်ရပါမှ အိမ်ထောင်ဝန်ကို မြန်မြန်ထမ်းနိုင်မည်။

သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ဂုဏ်ထူးတန်း တက်ရေးမှာ မလွယ်ကူ၊ အကြိုဂုဏ်ထူးတန်း တက်ခွင့်ရခြင်းမှာလည်း စာကြိုးစားသူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအတွက် ရတောင့်ရခဲလှသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်၍

အလွယ်တကူ မငြင်းပယ်နိုင်ပေ။

မြင့်ခိုင်နှင့်ကိုအောင်သန်းသည် အတွေးကိုယ်စီနက်၍ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း ဆက်တက်သည်။ ဆရာပရဲယားက ချားစ်ဒစ်ကင်း၏ 'မျှော်တလင့်လင့်'ကို သင်သည်။

ဩော်...လူ့ဘဝဆိုသည်မှာလည်း မျှော်လင့်ရခြင်းပါတကား...။

အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းအပြီး၌ ကိုအောင်သန်းနှင့် ခွဲခွာကာ မြင့်ခိုင်သည် မြို့ထဲထွက်ခဲ့သည်။

ပထမ အေဂျီရုံးခေါ် ငွေစာရင်းစစ် မင်းကြီးရုံးသို့ သွားသည်။ အေဂျီရုံး၌ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ တီ-ဖိုး ဌာနစိတ်၌ မြင့်ခိုင်၏ သူငယ်ချင်း စာရေးကိုမြင့်ဖေ ရှိသည်၊ ကိုမြင့်ဖေ ခေါ်ဆောင်၍ ရဲဘက်ဆိုင်ရာ ငွေစာရင်းဌာနစိတ်သို့ လိုက်ရသည်။

မြင့်ခိုင်၌ အဖေ၏ပင်စင် စာရင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည်ခရိုင်ရဲဝန်ကြီးရုံးမှ စာနံပါတ်ပါ ရခဲ့သည်။ သို့သော် စာရင်းဌာနစိတ် မရောက်သေး၊ ကြား၌ ဘယ်သောင်ဝယ် တင်နေလေသည်မသိ။

"ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ဘဝတူချင်းပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့ပင်စင်စားရမယ့်ဘဝပါ။ စာရင်းသာရောက်ပါစေ၊ အမြန်ဆုံး ငွေကျအောင်ဆောင်ရွက် ပေးပါ့မယ်"

သဘောကောင်းသော ရုံးအုပ်က အားပေးသည်။

"ဟုတ်ကဲ့...စာရင်းရောက်လာရင် ဘယ်လောက် စောင့်ရဦးမလဲ"

"အား- ဒါတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး၊ စာရင်းအင်း ပြည့်စုံမှု၊ အခြားဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း၊ သက်ဆိုင်ရာ အထောက်အထားတွေ ပြည့်စုံမှု ဒါတွေကလည်း ရှိသေးတယ်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်လအတွင်း ရနိုင်အောင်

ကျွန်တော် ကူညီပေးပါမယ်..."

မြင့်ခိုင်သည် ကျေးဇူးတင်စကားပြော၍ အေဂျီရုံးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

မြင့်ခိုင်အနေနှင့် ကောင်းစွာ နားလည်သည်။

အေဂျီရုံးဆိုသည်မှာ တိုင်းပြည်၏ အခွန်ဘဏ္ဍာ ငွေကြေးတို့ကို မလစ်ဟင်းအောင် နေ့စဉ်စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းနေရသော ဌာနကြီးဖြစ်သည်။ စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းသည်ဆိုရာ၌ ဟင်းကျပ်လှသော ဥပဒေစည်းမျဉ်းများအတိုင်း ပြုရသည်။

မြင့်ခိုင်ကိုယ်နှိုက် တစ်ကြိမ်က ဤရုံးကြီးတွင် အထက်တန်းစာရေးအဖြစ် လုပ်ဖူးသဖြင့် ဤရုံးသူရုံးသားများအကြောင်းကို နားလည်သည်။ စည်းကမ်းဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းလာလျှင် ဧရာမတန်ခိုးရှင် ရာထူးရှင်ကြီးများကိုပင် မကြောက်မရွံ့ ယုံချေလွှာတောင်းတတ်သည်။ စည်းကမ်းကို ရိုသေလွန်းသူများဖြစ်၍ ကစ်ခါတစ်ရံ နားမလည်သူတို့အတွက် တင်းကျပ်သူများဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း သူတို့၌ လူဆန်သော အသည်းနှလုံးများမှု ရှိသည်။

ယခုဆိုင်ရာ ရုံးအုပ်ကြီး၏ ကတိသစ္စာကြောင့် အဖေ့ပင်စင်လခမှာ တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာရမည်ဟု မြင့်ခိုင် စိတ်ချမ်းသာသည်။ တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ ဤစကားသည်မှန်၏။ လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ဖို့ကား မမျှော်လင့်နိုင်။

လူတစ်ဦးသည် ပြည်သူ့တာဝန်ကို တစ်သက်လုံး ထမ်းခဲ့သည်။ ခေါင်းဖြူသွယ်ကျိုးဘဝ၌ အနားယူရသည်။

ထိုအချိန်၌ ပင်စင်လစာ စသည်တို့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ရှိလျှင် ကောင်းလေစွတကား။

မြင့်ခိုင်သည် စံနစ်ကိုသာ အပြစ်တင်မိသည်။

မြင့်ခိုင်လျှောက်လာစဉ် ရုံးကြီးများ တစ်ဝိုက် ပလက်ဖောင်းများ

ပေါ်ရှိ ဆိုင်များမှ ညှော်သင်းနံ့များက ဝေ့ကာဝေ့ကာ ပျံလွင့်လာ၏။

နာခေါင်းမှ တစ်ဆင့် ဆာသောဝမ်းတို့ကို ဆိတ်မြှူဆွကြသည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ အလွန်ကြိုက်သည်။ တစ်ကျပ်ခွဲတန် ဘဲပေါင်းနှင့် ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ မစားရသည်မှာ အတန်ကြာပြီ။

မြင့်ခိုင်သည် ဖြုံးလိုက်မိပြီး ကမ်းနားလမ်းကြီး အတိုင်းဂျူဒါ အီစကယ်လမ်းရှိ အဆုတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ သွားမိသည်။

ဆေးရုံ၌ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာသိန်းညွှန့်ရှိကြောင်း သိသည်၊ သူငယ်ချင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီ၊ ယခုမှ အဖေ့ ရောဂါကိစ္စကို တိုင်ပင်ရန်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြင့်ခိုင်ကံဆိုးသည်၊ ဒေါက်တာ သိန်းညွှန့်မရှိ၊ နိုင်ငံခြားသို့ ပညာသင် ထွက်သွားသဖြင့် နောက်တစ်နှစ်ကြာမှ ပြန်လာမည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဆေးရုံခန်းမှ စိတ်ပျက်စွာ ထွက်လာခဲ့စဉ် တစ်စုံတစ်ဦးက မိမိ၏နာမည်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

ပိန်ကြုံချည့်နဲ့သော ရောဂါသည်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဝယ် နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်ပိတ်ကာ အနောက်နိုင်ငံဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ဦးကို မြင်သည်၌ မြင့်ခိုင်သည် မတွေ့လိုသူတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိရပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

"ဩော်... ကိုသက်ဦး... "

ကိုသက်ဦးသည် မြင့်ခိုင်ထံ လာသည်။ "ဘယ့်နှယ်...ဘာကိစ္စ"ဟု နှာခေါင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါ မခွာဘဲ မေးပြီးနောက် မြင့်ခိုင်၏အဖြေကို မစောင့်ဘဲဆက်၍ "လာဗျာ...ဟိုနားသွားစကားပြောရအောင်"ဟု ဆွဲခေါ်သည်။

ဆေးရုံအပြင်ဘက် လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းအနီးရှိ အိုပယ်(လ်)

အမျိုးအစား ကားတစ်စီးအနီး၌ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါမှ ကိုသက်ဦးသည် နှာခေါင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ခွာလိုက်သည်။

"ဆိုပါဦး... ဘာကိစ္စလဲ"

"ဩော်...ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ ကိုသိန်းညွှန့်နဲ့ တိုင်ပင်စရာလေးရှိလို့ပါ၊ ခင်ဗျားကော"

ကိုသက်ဦးသည် စိတ်ပျက်သယောင် ခေါင်းခါ၍ "ဟာ...မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ"ဟု ညည်းပြီး "အဘိုးကြီးပေါ့ဗျာ"ဟု ဆက်ပြော၏။

အဘိုးကြီး... ဤစကားသည် မည်သူ့အား ရည်ညွှန်းကြောင်း မြင့်ခိုင်သိသည်။

"ဘယ်လိုလဲ အဘိုးကြီးက"

ကိုသက်ဦးသည် အရေးကြီးသောစကားကို ပြောမည့်ဟန်ပန် ပြောင်းလွဲ၍ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

"ထားက ကျွန်တော်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ၊ အဲဒါ... "

ကိုသက်ဦး၏မျက်လုံးများက မိမိမျက်လုံးများမှ စိတ်ကို စာဖတ်နေမှန်း မြင့်ခိုင်သိသည်။ မိမိမျက်လုံးများသည် မိမိရင်မှ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သစ္စာမဖောက်ဟု မြင့်ခိုင်ယုံ၏။

ကိုသက်ဦးကသာ ဆက်ပြောသည်။

"အဲဒါ... အဘိုးကြီးက... လူသိရှင်ကြား မင်္ဂလာဆောင်ခင် ကျွန်တော့်ကျန်းမာရေးအတွက် အဘက်ဘက်က ဆေးလက်မှတ်အပြည့်စုံ လိုချင်သတဲ့... ခွမကျလား..."

"ကောင်းတာပေါ့ဗျာ... နိုင်ငံခြားမှာ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုရင် မောင်နှံနှစ်ဦးလုံး ဆေးစစ်အောင်ကို ဥပဒေတွေတောင် ထားပေးတယ်

မဟုတ်လား"

"ကောင်းတာတော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဟိုမှာစစ်တယ်ဆိုတာက ဟိုရောဂါတစ်ခုတည်း မဟုတ်လား၊ အခုဟာက ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးရောဂါ အစုံ သုံးဆယ့်နှစ်ကောဋ္ဌာသ အကုန်၊ မိန်းမရဖို့ဟာ နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင် သွားရမှာကျနေတာပဲ..."

"အခုဘာလဲ အဆုတ်ရောဂါရှိ မရှိ လာအစစ်ခံသလား"

"ဒါပေါ့...ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ ကျွန်တော့်နံပါတ်အလှည့် စောင့်နေတုန်း ခင်ဗျားတွေ့လို့၊ နေပါဦး...ခင်ဗျားအခုတစ်လော ဘယ်ပျောက်နေလဲ..."

"ရှိပါတယ် ဒီမှာပဲ"

"ဘာလုပ်နေသလဲ..."

"ကျောင်းတက်နေတုန်းပါပဲ"

"ဟ... ခင်ဗျားကျောင်းကလည်း ကြာလှချည်လား...၊ အခု ဘယ် အတန်းမှာလဲ..."

"ဘီအေ အောက်တန်းမှာပါ"

ကိုသက်ဦးသည် မြင့်ခိုင်အား တစ်ချက်တွေတွေကြည့်သည်။ ဘာမျှတော့ဆက်မပြော...

"ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တော့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမလဲ..."

"ဆေးစစ်ပြီးရင်ပေါ့ဗျာ...အနည်းဆုံး တော့ တစ်လလောက် ကြာဦးမှာပဲ"

မြင့်ခိုင်၌ ဆက်ပြောစရာမရှိ... ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ကံကောင်းပါစေဟု ယဉ်ကျေးမှုအရ ဆုတောင်းနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

ယနေ့မြင့်ခိုင် မြို့ထဲထွက်ခဲ့ရာ၌ မူလရည်ရွယ်ချက်များတစ်ခုမှ မပြည့်၊ အဖေ့ပင်စင်လခ ဘယ်တော့ရမည်ကို အသေအချာ မသိရသေး၊

ဒေါက်တာသိန်းညွန့်နှင့် လွဲရသဖြင့် အဖေ့ဝေဒနာကို မည်သို့မည်ပုံ ကုသရမည်လည်း မရေရာသေး။

သေချာရေရာစွာ သိခဲ့ရသည်မှာ တစ်ခုသာရှိသည်။

ထားနှင့် မိမိဇာတ်လမ်းမှာ ဤတစ်ချိန်တွင် အကယ်ပင်ဆုံးခန်းကို စ,ပြီတည်း။

ညနေပိုင်း သင်တန်း တက်စရာတစ်ခု ရှိသေးသော်လည်း မြင့်ခိုင်သည် ကျောင်းသို့ မသွားတော့ဘဲ မြေနီကုန်း၌သာ ဆင်းသည်၊ မိမိအိမ်သို့ တိုက်ရိုက်မပြန်ဘဲ ညောင်းတုန်းလမ်းမအေးတို့ဆီဝင်သည်။

မအေးမှာ အိမ်ရှင်နှင့်တစ်ဝက်စီနေရ၏။ အိမ်ရှင်တို့မှာ ဒေါ်ဒေါ်ထွေး၊ သမီးအကြီး လှိုင်လှိုင်၊ သမီးငယ် မြမြ၊ သား မောင်မောင်လေးတို့ ဖြစ်ကြ သည်။ မအေး၏ယောကျ်ားကိုလေး နိုင်ငံခြား၌ရှိစဉ် အိမ်ရှင်များနှင့် တွဲနေခြင်းသည် မအေးအတွက် တင့်တယ်ခြင်းကြောင့် ကိုစောနှင့်မြင့်ခိုင်က ဤသို့ တမင်စီစဉ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုစောမှာမူ မင်္ဂလာလမ်း၌ မိဘများနှင့်အတူ နေသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်လျှင် မြင့်ခိုင်ကို ကလေးငိုသံတစ်ရပ်က ဆီးကြိုသည်။

မအေး၏ သားငယ် ရှစ်လသားအရွယ်သည် ခုတင်ပေါ်၌ လူးလိမ့်ငိုနေ၏။

မြင့်ခိုင်သည် ကလေးကို သေးချေးလဲပေး၍ ချီယူကာ အိမ်နောက်ဖေးဘက် ထွက်ခဲ့၏။

"ဩော်... သားသားရတ်တရက် တိတ်သွားပါတယ် အောက်မေ့တယ်၊ ဦးဦးလက်ရောက်နေတာကိုး..."

မအေးသည် တမင်းအိုးငှဲ့နေရာမှ လှမ်းပြော၏။

"ကိုမြင့်ခိုင် ကျောင်းက လာတာပဲ မဟုတ်လား..."

"ကျွန်တော် ညနေပိုင်း ကျောင်းမတက်ဘူး"

"ဟင် ... ဘာပြုလို့"

မြင့်ခိုင်သည် ဘာမှပြန်မဖြေ၊ ထိုစဉ် မအေး၏ညီမထွေး၊ မောင်ငယ် ကိုရဲတင့်တို့ ကျောင်းမှ ပြန်လာကြသည်၊ မရှေးမနှောင်းပင် ကိုစောလည်း ပြန်လာ၏။

"ဟော... ခင်ဗျားက ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား အိမ်တောင် ဝင်ခဲ့သေးတယ်"

"ဟုတ်လား... ဘာကိစ္စ"

ကိုစောသည် အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ စာအိတ်တစ်အိတ် ထုတ်ပေးသည်။

"ထားဆီကတဲ့၊ ကိုအောင်သန်းကတစ်ဆင့် ခင်ဗျားကို ပေးလိုက်လို့... "

မြင့်ခိုင်သည် သားသားကို ကိုစောအား ပေးလိုက်၍ စားပွဲ၌ ထိုင်ကာ စာကိုဖောက်ဖတ်သည်။

ကိုမြင့်နိုင်

ကိုမြင့်ခိုင်ထားကို ခဏခဏပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကိုသတိရရင် ထားဘယ်သောအခါမှ သတိရတော့မယ်မဟုတ်တဲ့ ကိုမြင့်ခိုင်ဆီ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ဒီနောက်ဆုံးစာကို ရေးလိုက်ရပါတယ်။

"ဆယ်ကျော်နှစ်မှ၊ ကျွမ်းချစ်သဒ္ဒါ၊ ကြီးသူမှာမူ"ဆိုတဲ့ ထားကို ကိုမြင့်ခိုင်တစ်ခါက ရွတ်ပြခဲ့တဲ့ ကဗျာအတိုင်းပဲ၊ ဆယ်ကျော်နှစ်အရွယ် ကတည်းက ထားဟာ ကိုမြင့်ခိုင်ကို ဘဝအဘိဓာန်စာအုပ်ကြီးပမာ အားကိုးမှီငြမ်းပြုခဲ့တယ်၊ ထား အားကိုးတဲ့အတိုင်း ထားရဲ့"ဘဝ အဘိဓာန်"စာအုပ်ကြီးဟာ ထားမျှော်လင့်ထားတာထက် ထားကို "ဘဝအနက်အဓိပ္ပာယ်"တွေကို ဖွင့်ဆိုပြသ

ခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက်တော့ ကိုမြင့်ခိုင်ကို ထားတစ်သက် ကျေးဇူးမမေ့ဘူး...။

ကိုမြင့်ခိုင် မှတ်မိပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ တစ်ခါက ထားနဲ့ ကိုမြင့်ခိုင် အင်းလျား ကန်ရေစပ်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ စကား တွေလေ...။

ဒီတုန်းက နွေဆိုတော့ လေရူးဝှေ့လို့ ကန်ရေပြင်မှာ လှိုင်းတွန့်တွေထနေတယ်၊ ထားက...လှိုင်းတွန့်တွေကိုချစ်တယ်၊ ရေပိုးကောင်လေးတွေလို လှိုင်းတွန့်တွေစီးပြီး ပျော်ပျော်မြူးချင်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုမြင့်ခိုင်က ပြောတယ်...။

"လှိုင်းတွန့်တွေရဲ့ အလှအပကို မြင်ရုံနဲ့ ကန်ရဲ့နက်ရှိုင်းခြင်းကို မသိနိုင်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ ကန်ရေပြင်အပေါ်ယံက လှိုင်းတွန့်အလှအပမှာ မျောလွင့်ချင်တာနဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ ကန်ရဲ့သောအန္တရာယ်ကို မမေ့ပါနဲ့... တဲ့"

ထားရဲ့ ချစ်လှစွာသော ဆရာကြီး ကိုမြင့်ခိုင် ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ ထားအပေါ် ကြီးလှပါတယ်...။

ထားကောလိပ်ရောက်တဲ့ အခါမှာ ကိုမြင့်ခိုင်၊ ပြောပြခဲ့တာနဲ့ သဘောချင်း တူတဲ့ ရှိတ်စပီးယားရဲ့ "ပပဝင်းတိုင်း ရွှေစင်မဟုတ်" ဆိုတဲ့ စကားတွေ သင်ခဲ့ရပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြင့်ခိုင်၊ ပပဝင်းတိုင်း ရွှေစင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်ရင်တော့ ဒီလောကဟာ ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ မသိဘူး။

ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုကို လက်ခံပြီးတော့ ထားဟာ ကိုမြင့်ခိုင်ခေါ်တဲ့ ဆင်စွယ်နန်းတော်ကြို့က ဆင်းပြီးတော ဖေဖေနဲ့ ကြီးကြီးကို တော်လှန်လို့ လူ့ဘဝ ဝင်တိုးခဲ့ပါတယ်။

လူ့အကြောင်းကို နားလည်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လူ့ဘဝ ဆိုတာ အသည်းနာစရာကြီးပါလား ဆိုတာ ထားသိခဲ့ရပါတယ်။

သစ္စာဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ကိုမြင့်ခိုင်၊ မေတ္တာ ဆိုတာဟာလဲ ပုံပြင်ပမာပေလားလို့ ထားက မေးခွန်းထုတ်ရင် ထားရဲ့ သချာကြီး ကိုမြင့်ခိုင်က ဘယ်တက္ကဗေဒဥပဒေအများကို ညွှန်ပြပြီး အမှတ်တွေ နုတ်ဦးမှာလဲ၊ ကိုမြင့်ခိုင် နုတ်နိုင်ပေမဲ့ အမှတ်ကတော့ ထားရဲ့ အသည်းနှလုံးမှာပဲ၊ အဲဒီအတွက်တော့ ထား ဝမ်းနည်းရမလား၊ ဝမ်းသာရမလား မသိသေးဘူး ကိုမြင့်ခိုင်။

ထားသိတာတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ တောက်ပတဲ့ အပြုံးတွေဟာ ရွှေမဟုတ်ပါလား၊ ထားဟာ ငရဲပန်းကို ရွှေပန်း ထင်ခဲ့မိပါပကော ကိုမြင့်ခိုင်၊ ကန်ရေပြင်ရဲ့ လှိုင်းတွန့်တွေမှာ မျောရင်း ကန်ရဲ့ နက်ရှိုင်းခြင်းက ထားရဲ့ဘဝကို စုံးစုံးနစ်အောင် စုပ်မျိုခဲ့ပါလေပြီကော။

သစ္စာရှင်လို့ ထားထင်ခဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဖခင် ကိုကြီး မြင့်ခိုင်… ။

သမာဓိရှင်လို့ ထားထင်ခဲ့တဲ့ မြင်းသမားကြီး ကိုမြင့်ခိုင်၊ သီလရှင်လို့ ထင်ခဲ့တဲ့ အရက်သမားကြီး ကိုမြင့်ခိုင်။

ကန်ရေပြင်က လှိုင်းတွန့်ပမာ အပြုံးတွေနဲ့ ရှင့်ဘဝကို မျောလေဦး… ကန်ရဲ့ နက်ရှိုင်းခြင်းမှာ ထားရဲ့ အသည်းနှလုံး ကိုတော့ မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်၊ ထားဘဝကို မမြှုပ်နှံဘူး ကိုမြင့်ခိုင်။

ဘဝအသိဆိုတာဟာလည်း အသည်းနှလုံးကို မရင်းနှီးဘဲနဲ့ မရနိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ကိုမြင့်ခိုင်၊ ဒါကြောင့်လည်း ထားရဲ့ 'ဘဝ အဘိဓာန်' စာအုပ်ကြီးဟာ ထားမျှော်လင့်တာထက် ထားကို

'ဘဝအနက် အဓိပ္ပာယ်' ဖွင့်ဆိုပြသခဲ့တယ်လို့ ထားဝန်ခံခဲ့တယ်။

ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ ကျေးဇူးဆိုတဲ့ ပရမတ်သဘောကို ထား တစ်သက် မမေ့ဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင်ကိုတော့ ထားမေ့ရမယ်၊ ဒီအတွက် လည်း ကိုမြင့်ခိုင် ဝမ်းသာလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့… ။

အဝိဇ္ဇာအမှောင်ဝယ်
အသည်းနှလုံးကို မြှုပ်နှံထားတဲ့
ထား… ။

မြင့်ခိုင်သည် စာကို ဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးနောက် ငိုင်နေ၏။ ကိုစောသည် သားသားကိုချီ၍ အနီးသို့ ကပ်လာ၏။ မြင့်ခိုင်က စာကို ကိုစောအား ပေးလိုက်၍ သားသားကို ပြောင်းယူချီပွေ့သည်။

ကိုစောက စာကို သေချာစွာဖတ်သည်။ ထိုနောက် မြင့်ခိုင်ကို မော့ကြည့်၍မေး၏။

"ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ကိုမြင့်ခိုင်… "

"ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုတာ ကောင်းမှုကုသိုလ် စင်စစ်ဖြစ်ဖို့ တိုင်းတာ စရာဟာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်မှုပဲလို့ ခင်ဗျားပဲ ခဏခဏ ပြောခဲ့တယ် ကိုစော၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့ဘူးကိုစော၊ ဟောဒီ သားသားတို့သာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးကို မခံစားကြရပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော်… ဆုတောင်းတယ်"

မြင့်ခိုင်သည် သားသားအား ရှုပ်နမ်းမွေးကြူ၍ ကိုစောလက်သို့ အပ်သည်။ ထိုနောက် ခြေကို လှမ်းမှန်းမသိ လှမ်း၍ အိမ်ဆီသို့ပြန်ခဲ့၏။

အိမ်၌ အဖေ့ကိုမတွေ့ရ၊ အမေ့ကိုလည်း မမြင်ရ၊ မယ်ဒလင်တစ်လုံး ပိုက်၍ ထွက်လာသော လှခိုင်ထံမှ အမေ ကြည့်မြင်တိုင် ဈေးလေးသို့

သွားကြောင်း သိရ၏။ လှခိုင်သည် ထွက်သွားသောအခါ တိတ်ဆိတ်သော အိမ်၌ မြင့်နိုင်တစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်ပြီထင်သော်လည်း ယခုမူ မြင့်နိုင်၏ စိတ်များ က လှုပ်ရှားနေ၏။

မြင့်နိုင်သည် ထင်းရှူးသေတ္တာအဟောင်းတစ်လုံးကို ဖွင့်၍ သေတ္တာ တွင်းမှ ဖုန်တက်နေသော တယောလေးတစ်လက်ကို ထုတ်၏၊ တယောကြိုး များမှာ သံချေးတက်၍ ဆွေးမြည့်နေသည်။

မြင့်နိုင်က အံဆွဲတွင်းက တယောကြိုးအသစ်များထုတ်သည်။ အံဆွဲတွင်း၌ ထား၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်း တွေ့၍ ထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်၌ တင်မိသည်။

တယောကြိုးများ အသစ်ပြန်တပ်ရ၏၊ ဘိုးတံကို ထင်းရှူးဆီတိုက် ရ၏။

ပြီးသော် လက်တွေ့ရာ အသံစမ်းရာ ချောင်းမှကိန္နရာလေးခြား ပတ်ပျိုးဆီရောက်ခဲ့၏။

"လေတွေဝိုင်းပါလို့ တောင်တိုင်းက မှုန်လို့ပြာ၊ နန်းကိန္နရီမောင်ကြီး ကို ကူညီလာပါ"

မြင့်နိုင်သည် သီချင်းမဆုံး ရှေ့နားဆီမှ ခြေသံပေါ်လာလေသည်။

မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မြခင်၏ မျက်သားပြာပြာ ဝယ် ကော့မျက်တောင်တို့ ဝိုင်းရံအပ်သော မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်ရ၏။

မြခင်သည် ထူးထူးခြားခြား ဆံတောက် သိမ်း၍ အုပ်လုံးသွင်း ထားသည်၊ ထို့ကြောင့် နပျိုးခြင်း၌ ခံ့တည်ခြင်းရော၍ ချောသမျှလည်း အစွမ်းကုန် ဝင်းပနေသည်။

မြင့်နိုင်က တယောကိုရပ်၍ ချလိုက်သည်။ သို့သော်... မြခင်၏

မျက်လုံးပြာကြီးများက ထား၏ဓာတ်ပုံဆီသို့ ဝဲပျံကျသွား၏။

မြင့်နိုင်သည် ဓာတ်ပုံကို လျင်မြန်စွာဆွဲယူပြီး အံဆွဲတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။

"ကိုကြီးကို ကျွန်မလာပြီး အနှောင့်အယှက်များ ပေးမိသလား"

မြခင်၏ အသံ၌ နိမ့်ချမှုနှင့် ကြေကွဲမှုများ ရောစွက်ပါဝင်နေ၏။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာကိစ္စလဲမြခင်"

မြခင်သည်မဖြေ၊ မြင့်နိုင်သည် မြခင်၏လက်တွင်း၌ ပိုက်ထားသော စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

"ပျောက်ဆုံးနေသော ကမ္ဘာကြီး"

မြင့်နိုင်သည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်၊ မြခင်ထံမှ စာအုပ်ကို လှမ်းယူ၍ စာသင်ရပြန်သည်။

ဪ...ကမ္ဘာကြီးသည် လုံးဝ မပျောက်ဆုံးနိုင်လေသည်တကား...။

ဆယ်ကျော်နှစ်တို့၏ နှောင်ရစ်လေသော သံယောဇဉ်ကြိုးသည် လည်း သံသရာဆုံးအထိ ရှည်များ ရှည်လေမည်လောမသိ၊ မြင့်နိုင်မသိ...။

❑

၉

နှစ်ဦးလုံးသည် မျက်သားပြာ၍ မျက်တောင်ကော့သည်။ တစ်ဦးသည် မျက်ရည်ဝဲစဖြစ်၍ တစ်ဦးမှာ မျက်ရည်ပုလဲလုံးနှင့် မေတ္တာနိဂုံးချုပ်စ…။

မြခင်နှင့် ထားဟူသည့် ကလေးမနှစ်ဦး နှောင့်သော ကြောင့်ကြမှု ချောက်အိပ်မက်မှ မြင့်ခိုင်သည် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြင့် လန့်နိုးလာ၏။

မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှ မြင်းလှည်းသံ ဆိုက္ကားသံများကို ကြားရပြီ။

မနေ့ညနေက ရခဲ့သော ထား၏စာကြောင့် လွမ်းစိတ်ညိုညို့ဝယ် ညက မြခင်နှောင့်၍ တစ်ရေးမှောင့်ရမည်ရှိသည်။

စာသင်ပေးသည်ကို ကြိုးစား၍မှု လိုက်ရှာပါ၏၊ အမှုအရာလေးများမှာ ခါတိုင်းသို့ မတည်ငြိမ်။

ပြန်ခါနီး၌ မေးခဲ့သည်။

"စောစောကစာတ်ပုံက သိပ်လှတာပဲ…၊ ဘယ်သူလဲဟင် ကိုကြီး…"

ဖြေရမှာလည်း ခက်သည်၊ ငေါက်ရမှာလည်း ခက်သည်၊ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ရက်စက်ရာကျသော စကားကိုပင် လေအေးနှင့် ပြောခဲ့ရသည်။

"မမြခင်…ကိုကြီးဆီမှာ စာဆက်သင်ချင်ရင် ကိုကြီးဆီက ပညာတွေ

ကိုသာ သိအောင်ကြိုးစား၊ ကိုကြီးနဲ့ ပက်သက်တာတွေကိုတော့ မသိချင်နဲ့ ညီမ ကြားလား"

ဤစကားကို မြခင် ကောင်းစွာ နားလည်သည်။ သင်းတို့လေးတွေသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုလိုသည်ထက် ပို၍ နားလည်တတ်လေသည် တကား…။

မြခင်၏ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည် မသိမသာ ဝဲသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဘာမျှတော့ပြန်မပြော၊ မျက်လွှာချ၍ ထွက်သွားလေသည်။ အုပ်လုံးသိမ်းစ သူငယ်မ၏ နောက်ပိုင်းကို ကြည့်ရင်း မိမိသာ သက်ပြင်းရှိုက်ခဲ့ရ၏။

ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်ခဲ့သည်၊ အိပ်ပျော်သည် ဆိုသော်လည်း မနိုးခြင်းကိုသာ ဆိုရသည်။ အိပ်မက်တို့ကြောင့် လူမှာ ကောင်းစွာပင် မနားလိုက်ရ။

မြင့်ခိုင်သည် အိပ်ရာမှမထသေးဘဲ ဆက်မှိန်းနေသည်။ သို့သော် ဤရပ်ကွက်သည် ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို ဇိမ်နှင့် မှိန်းခွင့်မပေး။

ထူးဆန်းစူးရှသော မိန်းမတစ်ဦး၏ တစ်ဘာသာခြားသော အသံပေါ်လာသည်။

"ကြောက်ပါပြီဆရာရဲ့၊ နာလှပါပြီ…၊ ကောင်မလေးကိုချစ်လို့လုပ်ထားတာပါ၊ ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ချမ်းသာပေးပါဆရာရဲ့ နာလှပါပြီ"

မြင့်ခိုင်သည် ငေါက်ခနဲ အိပ်ရာမှထ၍ တံခါးဖွင့်ကြည့်သည်။ နံနက်စောစော တံခါးဖွင့်စ အိမ်အသီးသီးမှလည်း မိမိကဲ့သို့ ထွက်ကြည့်နေကြသည်။

ဦးစစ်ကျန်၏ ပန်းပဲဖို ရှေ့တည့်တည့် လမ်းဘေး၌ မြူနီစီပယ် အမှိုက်ပုံးကြီးရှိသည်။ အမှိုက်ပုံးကြီး ခြေရင်းမြေ၌ ကာဆင့်မိန်းမ အတင့်သည် လူးလိမ့်လျက် နေ၏၊ လူးလိမ့်နေစဉ် ပါးဂပ်မှလည်း ထူးဆန်းအက်ကွဲသော

အသံနှင့် တစာစာ အော်နေသည်။

"ကောင်မလေးကို ချစ်လို့ လုပ်ထားတာပါ၊ ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ချမ်းသာပေးပါဆရာရဲ့ နာလှပါပြီ"

မြင့်ခိုင် နားမလည်ရှိခိုက် ခြေရင်း မရွှေမိ အိမ်ပေါ်မှအသံပြာပြာနှင့် မန်းမှုတ်အမိန့်ပြန်သံ ကြားရ၏။

"လာလော့...အမြန်လာလော့...ငါ့ဆရာအမိန့်... ငါ့အမိန့်..."

ဤအမိန့်သံနှင့်အညီ အတင့်ကလည်း နာခံသည်။

အတင့်သည် မြင့်ခိုင်ငယ်စဉ်က ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ဥစ္စာစောင့်ဇာတ်ကားထဲမှ ခင်မေလေး၏ဟန်ဖြင့် မြေဦးလူးကာ လိမ့်၍ လိမ့်၍ အိမ်ဘက်သို့ လာရာသည်။

ကိုဖိုးစိန်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာ၍ အိမ်တံစက်မြိတ်အောက်အနီးရောက်နေပေပြီ၊ ကိုယ်ကို ငါးဖယ်ပျံသကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်ခုန်ရင်း ပါးစပ်မှလည်း အော်နေသည်။

"ကောင်မလေးကို ချစ်လို့ လုပ်ထားတာပါ၊ ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပါပြီ..."

ပရိသတ်များလည်း တော်တော် စည်စည်ကားကား ဖြစ်ခဲ့ပြီ။မြင့်ခိုင်နှင့် ကိုဖိုးစိန်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။

အသံပြာပြာနှင့် လူ၏အသံထွက်လာသည်။

"သွားလေ... မရွှေမိ သွားထုပြီး ဆွဲတင်ခဲ့"

မရှေးမနှောင်းပင် မရွှေမိ ဆင်းလာသည်။ ကြိုးကွင်းတစ်ခုကို အတင့်၏ လည်ပင်း၌ စွပ်လိုက်သည့် ခဏ၌ အတင့် ငြိမ်ကျသွား၏။

မရွှေမိက ကြိမ်းသည်။

"ကောင်မနော်...ယီးတီးယားတားမလုပ်နဲ့၊ ငါ့ဆရာပညာ သိသွားပြီမဟုတ်လား၊ လာကောင်းကောင်းလိုက်ခဲ့"

မရွှေမိသည် အတင့်ကို အိမ်ပေါ်ဆွဲတင်သွား၏။ ထိုနောက် ဝိုင်းကြည့်နေသော ပရိသတ်ကို ရှင်းပြလိုဟန် ပြန်ထွက်လာပြန်သည်။

အခန့်သင့်ပင် အလွန်အံ့သြနေဟန်တူသော မဝါနုက ဆီးမေးသည်။

"နေပါဦး ရွှေမိရ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ... ညက ဆရာကြွလာတယ်လေ...၊ အဲဒါကို ကောင်မက စုန်းကာစောင်းကာ လုပ်နေတယ်"

မဝါနုက...

"အေး...ငါသတိထားမိသလိုရှိသား၊ ကောင်မက ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ"

"ဩော်...အ,ပါဘိ၊ အတင့်က လုပ်တာမဟုတ်ဘူး...သူ့အစွဲက၊ ကဲ... ရှင်းပြီလား"

မဝါနုသည် မရှင်းသေးဟန် ပြန်ကြည့်သည်။ မရွှေမိက ဆက်လင်းသည်။

"အော်နေတာ မကြားဘူးလား၊ ချစ်လို့လုပ်ထားတာတဲ့၊ ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီတဲ့"

မဝါနုမှာ မျက်လုံးပြူး၍ နားထောင်နေသည်။ ထိုနောက် သဘောပေါက်ဟန် ခေါင်းညိတ်သည်။ အားမရသေးသူ မရွှေမိကသာ ဆက်ရှည်နေသည်။

"ကောင်မက မရှိမသေ စောင်းမြောင်းနေတာ ဆရာက သည်းခံပြီးမေတ္တာပို့နေသေးတယ်။ ဆေးစောင့်တွေက မခံနိုင်လို့ ထလုပ်လို့ ကော့နေတာပဲ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းက ယီးတီးယားတားလုပ်လို့မရဘူး"

မရွှေမိသည် ရှင်းပြသလိုနှင့် ပရိသတ်ကိုပါ ကြိမ်းလိုက်ပြီး...

ဦမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွား၏။

ကိုဖိုးစိန်က မြင့်ခိုင်ဘက်လှည့်၍...

"ကဲ... ကျွန်တော်မပြောဘူးလား"ဟု မေး၏။

"ဘာလဲ"

"သောကြာဆို ရောက်လာရင် ထူးပေလိမ့်မယ် ဆိုတာလေ"

"ဪ... ဪ"

"မချွေမိ...ရောက်လာရင်...ထူးစေရမယ် စောင့်သာကြည့်၊ဘာတွေ ထပ်ထူးဦးမလဲဆိုတာ၊ ကဲမျက်နှာသွားသစ်လိုက်ဦးမယ်"

ကိုဖိုးစိန် ပြောသည်မှာ မှန်၏။

မချွေမိ ရောက်လာပြီးသည့်နောက် ရပ်ကွက်မှာ တစ်မျိုးထူးလာ၏။

ပထမထူးခြားချက်မှာ ကာဆင်နှင့်အတင့် ဖြစ်သည်...၊လင်မယား ရန်ဖြစ်သံ မကြားရတော့ ညအချိန်မတော် ထရိုက်ခြင်းလည်း မရှိတော့။

နံနက်စောစောစီးစီး အတင့်၏ ခုနစ်သံချီသံ တိတ်သွားသော်လည်း ညဦးကာလ၌ အသံဗလံစုံကိုမူ အသစ်တစ်ဖုံ ကြားရသည်။

"ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...အမလေး...လေ...ပေါင်ကို နင်းရင် ဖနောင့်နဲ့ မကြိတ်နဲ့ဟ သေရောပေါ့"

ဤအသံမှာ အထက်လမ်းဆရာ (ဦးအောင်ဟိန်းဟု သိရသည်)၏ အသံဖြစ်သည်။

"ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်... ဆရာကလည်း အတင့်ကိုယ်လေးက ပေါ့ပေါ့လေးဟာ ကာဆင်တောင် ခံနိုင်တာ"

ဤသည်က အတင့်၏ ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်အသံ။

"ဟကောင်မ... နင့်လင်ခွေးကောင်နဲ့ ငါ့နှိုင်းရမလားဟ"

"ဘွာ... ဘွာ... ဆရာ အတင့်မှားသွားလို့"

ဤကဲ့သို့ အသံမျိုးများသည် မချွေမိ၏အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာ တတ်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် အတင့်လင် ခွေးကောင် ကာဆင်သည် အိမ်ရှေ့ ခန်း၌ တင်ပျဉ်ချိတ်ထိုင်၍ လာသမျှဧည့်သည်များကို အကျွတ်တရားရသူ ဟန်ပန်နှင့် ဆွေးနွေးဧည့်ခံနေတတ်သည်။

သူက သူ့မယားသည် သူတော်ကောင်းမယားဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုမှ ပေါင်းသော မယားမဟုတ် လွန်ခဲ့သောသုံးဘဝမှ ပေါင်းခဲ့သော မယား ဖြစ်ကြောင်း။

ဆရာ ဦးအောင်ဟိန်းသည် အတင့်၏ ခုနစ်ဘဝမှ အဖေဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ၏ လေးဘဝဆက် အစ်ကိုတော်ခဲ့ကြောင်း၊ အတင့်ကိုချစ်သော ပညာသည်၏လက်ချက်ကြောင့် အတင့်မှာ မမိုက်သင့်ဘဲ မိုက်ခဲ့၍ မိမိ ကလည်း မရိုက်သင့်ဘဲ ရိုက်ခဲ့ရကြောင်း။

ယခုအချိန်စေ့၍ ချွတ်ရန် အစ်ကိုကြွလာခဲ့သဖြင့် မိမိအရက် မသောက်တော့ကြောင်း၊ ဤတစ်နွေ မြင်းလှည်းမောင်းပြီးလျှင် ရသမျှ စုဆောင်း၍ မိမိရောအတင့်ပါ ဆရာနှင့်အတူ ပုပ္ပားလိုက်တော့မည့်အကြောင်း စသည်တို့ကို မမောမပန်း ပြောနေလေ့ရှိသည်။

အရက်ပြတ်သော ကာဆင့် တရားကို မှန်မှန်လာနာယူ၍ ကာဆင့်ကို အရက်ဖြတ်ပေးသော ဆရာကို မှန်မှန် လာပူဇော်သူတို့အနက် ထိပ်မှ မဝါနု ပါသည်။ မဝါနုပါသဖြင့် မညိုမြလည်း ပါသည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းတစ်ဖက်မှ အသံချဲ့စက်ငှားစားသူ မှဆိုးမ ဒေါ်ပုလည်း ပါသည်။

ဒေါ်ပု၏ သမီးပျိုတစ်ဦးမှာ ဆုံဆို့နာနှင့် ခေါက်ခနဲ ဆုံးခဲ့ရာရာ ဒေါ်ပုက သူ့သမီး လူပြိုစား၍ သေရသည်ဟု စွဲလမ်းနေသည်။

ဤစွဲလမ်းချက်ကို ဦးအောင်ဟိန်းက ထောက်ခံသည်။

ဤပရိသတ်တို့အနက်မှ မြင့်ခိုင် အံ့သြမိသူမှာ မုတ်ဆိတ်ချစ်သန်း ဖြစ်သည်။

အဖွဲ့ရုံး မျက်စောင်းထိုးရှိ ပလက်ဖောင်း၌ ချစ်သန်း ကျေးဇူးကြောင့် ရေတိုင်ရောက်ခဲ့ပြီ။ ချစ်သန်းသည် နံနက်စောစော၌ တုတ်ကိုကိုင်ကာ စတိုင်ပါပါနှင့် ရေခပ်လာသူများကို စစ်လေ့ရှိသည်။

တစ်နံနက်၌ ချစ်သန်းသည် ထုံးစံအတိုင်း သိုးမွေးခေါင်းစွပ်၊ တုတ် စသော အဆောင်အယောင်အပြည့်အစုံနှင့် ရေတိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ရေတိုင်တွင် မြင်းရေချိုးနေသော လှဆောင်နှင့် တိုးသည်။

"ဟေ့ကောင် ...မသာလေး ...ရေတိုင်မှာ လူတောင် မချိုးရဘူးလို့ ငါအမိန့်ထုတ်ထားတာ မင်းအဖေကို ဒီလာချိုးပေးရလား"

"ကျုပ်အဖေ မဟုတ်ဘူးဗျ ခင်ဗျားယောက်ဖ"

"ဘာ... ဘာ... ဟေ့ကောင် မင်းငါ့ကိုဆဲတယ်"

"ခင်ဗျားက လူကြီးတန်မဲ့ ဆဲတာကိုး"

ချစ်သန်းမှာ ပါးစပ်ပြဲသွားသည်။ လှဆောင်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတိုင်း ချစ်သန်းမှာ အရှက်ကွဲရသည်။ ဤသေနာလေးကို မည်သို့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြား အောင် လုပ်ရပါမည်နည်း။

ချစ်သန်းသည် တုတ်ဖြင့်မြေကို ဆောင့်လိုက်ပြီး လှဆောင်အား စေ့စေ့ကြည့်လျက် ပြတ်သားတည်ငြိမ်သော(ချစ်သန်းအထင်)နှင့် အမိန့် ပေးသည်။

"ဟေ့ကောင်လေး ...ဒါ နောက်ဆုံးအမိန့် နားထောင်စမ်း၊ လူတွေ တောင် ဒီမှာရေမချိုးရဘူး၊ မင်းမြင်းလည်း ဒီနေ့ကစပြီး မချိုးရဘူး ကြားလား"

ထိုအချိန်တွင် ချစ်သန်း၏ လှဆောင်ချွတ်ပွဲကို သချိုင်းကုန်း

ရပ်ကွက်သူအပေါင်း ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ချစ်သန်းအနေနှင့် မဟာအရှက်တော် အကွဲမခံနိုင်။

ချစ်သန်းက တုတ်နှင့် လှဆောင်ကိုရွယ်သည် ချာတိတ်က ရေသံပုံးနှင့် ပြန်၍ချမည်လုပ်၏။ ကိုချစ်သန်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း၊ ဘဇာလုပ်ရမည်နည်း။

လှဆောင်ကို မနိုင်သော ချစ်သန်းသည် နိုင်ရာကိုကိုင်တော့၏။

ချစ်သန်းသည် လျင်မြန်စွာ ရေတိုင်နား အရှင်ချည်ထားသော ကြိုးကို ဖြေလိုက်သည်။ ထိုနောက် မြင်း၏တင်ပါးကို တုတ်နှင့်ချလိုက်သည်။ ခဏ၌ မြင်းသည် လန့်ပြီး ထွက်ပြေးလေတော့၏။

ခဏတွင်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ မြင်းခွာသံ၊ လှဆောင်၏ ငိုယိုဆဲဆိုသံ၊ .:သန်း၏ အောင်မြင်စွာ ရယ်မောသံတို့နှင့် လွှမ်းသွားသည်။

လှဆောင်က ဆဲရင်း မြင်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်ရရှာသည်။ မပြု ရင်းလိုက်ရင်း တစ်ချီတစ်ချီ ပြန်လှည့်၍ ချစ်သန်းအား မဖွယ်မရာ လုပ်ပြသွားသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ကိုချစ်သန်း အောင်ပြီတည်း၊ ဤကလေးကို အောင်အောင်မြင်မြင် ပညာပေးပြီးပြီတကား။

နှစ်သိမ့်ကျေနပ်စွာ လှည့်ထွက်လာသော ချစ်သန်း၏မျက်လုံးများ သည် မရွှေမိအိမ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ကပြင်၌ အတင့်သည် ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ တဝေ့ဝေ့ အန်နေ၏။

ချစ်သန်းက အနီးကပ်သွားရာက ..."ဘာလို့...မရွှေတင့်...ဒီတစ်ခါ ကိုကာဆင် မမူးဘဲ နင်ကမူးနေလို့ အန်နေတာလား"ဟု မေးသည်။

သို့သော် အတင့်၏ တုံ့ပြန်ချက်မှာ ချစ်သန်း မမျှော်လင့်သည် သာတည်း။

"တယ်...ငါထလုပ်လိုက်လို့..."

ချစ်သန်း ပါးစပ်ပြဲရပြန်သည်။ အတင့်သည် မိမိအား ဤသို့ ဘယ်သောအခါကမှ အာဏာမဖီဆန်ရဲ၊ ယနေ့ ဘာဖြစ်သနည်း။

ချစ်သန်း၏ မျက်လုံးများက အိမ်ပေါ်ရောက်သွား၏။

အိမ်ခေါင်းရင်း၌ ငှက်ပျောပွဲ အုန်းပွဲ ရှုပန်းနီအရောင်ရဲရဲ အပြည့်အစုံ ဖယောင်းတိုင်မီးတထိန်ထိန်။

ဤအဆင်အပြင်များက ချစ်သန်းကို အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ သို့ရာတွင် မရဲသော်လည်း ပြေးခဲစေဟူ၍ ထပ်နောက်လိုက်ရ၏။

"အလို ကန်တော့ပွဲအစုံနဲ့၊ ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ၊ ကျုပ်ငှက်ပျောသီးစားချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ"

သို့သော် ကန်တော့ပွဲများရှေ့မှ ခုံညားသော ဦးအောင်ဟိန်းက ရင့်ကျက်သော လေနှင့် လှမ်းဟောက်၏။

"ဟေ့... သူငယ် ဘာနောက်တာလဲ... ပညာစက်ချနေတာကွဲ့၊ ဝေးဝေးကိုဆုတ်လိုက်။ ကောင်မကစက်နဲ့ လှမ်းထွေးလို့ ငတ်တုတ် မဟုတ်ဘူး... မတ်တတ်ကြီး အသက်ထွက်သွားမယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ"

ချစ်သန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်၊ ထိုအခိုက် အတင့်သည် မတ်တတ်က ထဘီစွန်တောင်ဆွဲ၍ "ထွီ"ဟု ချစ်သန်းမျက်နှာတည့်တည့်ကို တံတွေးနှင့် ထွေးလိုက်၏ စိမ်းရွှေမည်းပြာသော အရိအရွဲများ ချစ်သန်းမျက်နှာ၌ လာကပ်သည်။ ကပျာကသီ သုတ်လိုက်သော ချစ်သန်းလက်၌ အရိအရွဲများ ကပ်ပါလာ၏။ အရိအရွဲများမှာ တဖျတ်ဖျတ် အရောင်တောက်ပနေ၏။

"အောင်မယ်လေးဗျ၊ အရောင်တွေ တောက်ပနေတယ်"

ချစ်သန်း သည် တိတ်လန့်တကြားအော်၏။

ဦးအောင်ဟိန်းက အရေးတကြီး အမိန့်လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"ဟေ့...သူငယ်...ဆရာ့ဆီ မြန်မြန်တက်ခဲ့၊ ဘာမှတ်သလဲ သွေးပွက်ပွက်အန်သွားမယ်"

ချစ်သန်းသည် ဆိုင်းမနေတော့၊ တုတ်ကို လွှတ်ချကာ လွှားခနဲ ဆရာ့ရှေ့ ရောက်သွားသည်၊ ဆရာဦးအောင်ဟိန်းက ရေတစ်ခွက် မန်းတိုက်သည်ကို ကတိုက်ကရိုက် သောက်ချလိုက်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ သချိုင်းကုန်းရပ်ကွက်၏ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်း မုတ်ဆိတ်ချစ်သန်းသည် ဦးအောင်ဟိန်း၏တပည့် ကာဆင်၏ တရားနာ ပရိသတ်ဖြစ်သွားသည်။ နောက်၌ ဗိုလ်တာလည်း ပါလာ၏။

မရွှေမိနှင့် ဦးအောင်ဟိန်း၏ ထိုးစစ်ကို ခံနိုင်သူမှာ အနည်းအကျဉ်းသာ ကျန်သည်။ ကျန်သူတို့မှာ မြင့်ခိုင်တို့ အိမ်သား၊ ကိုဖိုးစိန်အိမ်သား၊ လှဆောင်အဖေ ကိုထွန်းမောင် အိမ်သား၊ ဦးစစ်ကျန်၊ ကိုစံပနှင့် လမ်းတစ်ဖက်မှ ဒေါက်ဟာ လွန်းတင်တို့တည်း။

ဤကိစ္စပေါ်မှ မြင့်ခိုင်သည် ဒေါက်တာလွန်းတင်နှင့် သိရှိခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါက်တာလွန်းတင်သည် ကိုဖိုးစိန်နှင့် မြင့်ခိုင်တို့ဆီ ကူးလာ၏။

ဒေါက်တာလွန်းတင်မှာ ကာလသားခေါင်း၊ ရပ်ကွက် ဆွမ်းကြီးလောင်း အသင်းဥက္ကဋ္ဌ စသော ရာထူးကြီးများကို ယူထား၍ ရပ်ကွက်အတွက် သူ၌ တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆထား၏။

"ကိုဖိုးစိန်က ကျုပ်အကြောင်း သိပြီးသားပဲ၊ ကျုပ်က မဟုတ်ရင် မခံတတ်ဘူး၊ ဒီက ကျုပ်ညီက ပညာတတ်တစ်ယောက်၊ ကျုပ်ကလည်း ဒေါက်တာပဲ၊ ဒီတော့...ရပ်ကွက် အန္တရာယ်ကို စုပေါင်းကာကွယ်ချင်တယ်"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က ဤသို့ဆိုသဖြင့် မြင့်ခိုင်က "ဟုတ်ကဲ့

အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ"ဟု တုံ့ပြန်ရသည်။

"ဒီလိုရှိတယ် ငါ့ညီ၊ ဦးအောင်ဟိန်းလို ပျောက်စေဆရာမျိုး ပေါ်ရင် ရပ်ကွက်က မိန်းကလေးတွေအပေါ် ဖွတ်တက်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဒီတော့... ဒီ... ငတိကြီးကို ဆော်ပလော်တီးလွှတ်ကြရအောင်"

ကိုဖိုးစိန်ကလည်း "ဟာ- ဟုတ်တယ်၊ တီးလွှတ်ကြရအောင်"ဟု ‌တောက်ခံသည်။

မြင့်ခိုင်ကသာ စဉ်းစဉ်းစားစားပြောရ၏။

"နှံလွှတ်ဖို့က လွယ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့...သူက ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ကို တိုက်ရိုက်မထိခိုက်သေးဘူး၊ ပြီးတော့... ရပ်ကွက်အန္တရာယ် ဆိုပေမဲ့ ရပ်ကွက်ကကို သူ့ကြည်ညိုနေတော့ ကျွန်တော်တို့အဆိုးဖြစ်မယ်..."

ကိုဖိုးစိန်က ထိုအခါကျမှပင် သတိဝင်လာ၍ လေသံကို လျှော့၏။

"ဒါလည်း မှန်တာပဲ၊ ဟိုကောင် ချစ်သန်းတို့ကတောင် ကြည်ညိုနေတာ ဒါထက်ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုနေ့က အတင့် အန်ဖတ်တွေမှာ အရောင် လက်လက်တွေပါတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်သွားကြည့်တယ် အာစရိ၊ ဟုတ်တယ်ဗျို့...၊ အရောင်တွေတင်မကဘူး အသားတစ်လို အတုံးကလေးတွေပါ ပါတယ်၊ အဲဒါ... ဘာသဘောလဲ"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က သဘောကျ၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

"ကိုဖိုးစိန်ရယ် ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့၊ ကျုပ်က ဒေါက်တာ တစ်ယောက်၊ နားထောင် ရှင်းပြမယ်... "

ဒေါက်တာလွန်းတင်က သမာဓိကို တည်လိုက်၍ ဆက်ရှင်းပြသည်။

"ဖရုံညှာလို... ဒါမှမဟုတ် ကုလား ကုက္ကို အစေးလိုဟာမျိုးကို သေးသေးလေးတွေတုံး၊ သူတို့က ရေနဲ့ထိရင် ပွထပြီး သေးရာက

ကြီးတတ်တယ်၊ အဲဒီအတုံးလေးတွေကို ပန်းချီရေးတဲ့ ရွှေမှုန်နဲ့ တေပြီးလုံး၊ နောက်... လူကိုမျိုခိုင်း၊ ရေတိုက် အချိန်သင့်တော့ လူရှေ့ သူရှေ့ ရေမန်း တိုက်၊ ရေမန်းထဲမှာ အန်တဲ့ဆေးထည့်၊ အန်ဆေးကို အရောင်ဆိုးထား၊ အဲ... လူနာဆိုတာကိုတိုက် ရှင်းပြီလား"

ကိုဖိုးစိန်က "ဟုတ်ကဲ့"လိုက်၏။

"အန်တော့ကာ ဆေးရောင်ကြောင့် စိမ်းစိမ်းရွှေရွှေတွေ ထွက်မယ်၊ ဖရုံညှာတို့ ကုက္ကိုစေးတို့ကပွပြီး အသားတုံးလေးတွေ ဖြစ်နေမယ်၊ ရွှေမှုန့် တွေကြောင့် တလက်လက် ဖြစ်နေမယ် ဟုတ်ပလား၊ မသိ နားမလည် သူတွေ ယုံကြပေါ့"

ဒေါက်တာလွန်းတင်ပြောသည်မှာ ယုတ္တိရှိသဖြင့် မြင့်ခိုင်ရော ကိုဖိုးစိန်ပါ ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

ဒေါက်တာလွန်းတင်က နိဂုံးချုပ်၏။

"ကဲပါလေ... စောစောက ကျုပ်ညီ ပြောတာ ပညာသားပါတယ်၊ ဒီတော့ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဲ... လွန်လာရင်တော့... ခွေးမသား ဆရာကို တောထုတ်ကြရအောင်"

ဤသို့ဖြင့် ရဲဘက်ညို၍ ဒေါက်တာလွန်းတင်သည် ပြန်သွား လေသည်။

ထိုအခါကျမှ မြင့်ခိုင်ကမေးရ၏။

"နေပါဦး ကိုဖိုးစိန်၊ ဒေါက်တာ လွန်းတင်က ဆရာဝန်လား..."

ကိုဖိုးစိန်က ရယ်သည်။

"ဟဲ...ဟဲ...ဒေါက်တာ လွန်းတင် ပိုင်တယ်နော်၊ ဘယ်လိုပိုင်တယ် ဆိုတာ ပြောရရင် ရာဇဝင်ရှည်မယ်"

"ဟာ... ဒီတစ်ခါတော့ မရှည်နဲ့ဗျာ၊ တိုတိုပြော... "

"ကဲ… တိုတိုပါပဲလေ၊ အစ… အခုဒေါက်တာလွန်းတင်ရဲ့ သွားစိုက်ဆိုင်ကို ပိုင်သူက ဒေါက်တာဝီလျံချောင်းတဲ့၊ သွားစိုက်ဆရာဝန်ဘွဲ့ အစစ်ရ တရုတ်ကြီး"

'အင်း…"

'ဒေါက်တာလွန်းတင်က ဆရာချောင်းရဲ့ အခန်းစောင့်တပည့်၊ အဲ… ပြောတာပေါ့ဗျာ…"

"အင်း… အင်း…"

"ဆရာချောင်းကြီးလည်း သေရော လွန်းတင်က ဆရာချောင်းရဲ့ ဒေါက်တာဘွဲ့ရော၊ ဆရာချောင်းရဲ့ ဆိုင်ရော၊ မယားရော၊ ခယ်မရော၊ အားလုံးကို သူကပဲ အမွေဆက်ခံလိုက်တာ၊ ဟတ်… ဟတ်… ဟတ်… ဟား…"

မြင့်ခိုင် ဘာမျှမှတ်ချက်မချနိုင်၊ 'ကြုံလေ ဘုံဗွေ'ဟူ၍သာ ဟစ်အော်ချင်၏။

❑

၁၀

မြင့်ခိုင်သည် ဆရာဒေါက်တာဦးလှသွင်၏စကားကို နားထောင်၍ အကြို ဂုဏ်ထူးတန်းသား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုအောင်သန်းကလည်း မြင့်ခိုင်နှင့်အတူ အကြိုဂုဏ်ထူးတန်းတက်သည်။ မှတ်ဆိတ်မနိုင်သူတို့ ပဲကြီးဟင်း သောက်သည်နှင့်မှု တူလေမည်လားမသိ။

အကြိုဂုဏ်ထူးတန်းမှာ စာများသမျှ တာဝန်ကြီးသဖြင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကို မေ့ရသည်။ သို့မဟုတ် မေ့ပစ်ရ၏။

ကံအားလျော်စွာ အဖေ၏ ပင်စင်လစာများ ကျသဖြင့် မြင့်ခိုင်မှာ အသက်ရှုချောင်ရသည်။

မိမိအား 'ဘဝအဘိဓာန်ကြီး'ဟု ခေါ်ခဲ့သော ထားတစ်ယောက်လည်း တက္ကသိုလ်မှထွက်သွားကြောင်း၊ ကိုအောင်သန်းထံမှ ကြားသိရသဖြင့် မြင့်ခိုင်မှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်မိရလေသည်။

ထား၌ မာနရှိသည်။ တစ်ကျောင်းတည်း နေသူချင်းဖြစ်၍ ကြံဖန်ရှာလာတွေ့လျှင် မိမိတို့ တွေ့နိုင်သည်။ ယခုသော်… မိမိက ရှောင်နေမှန်းသိ၍ ထားက တမင်လာမတွေ့။

သြော်… တစ်နည်းဆိုသော် ကောင်းလေစွတကား။

တစ်နည်းဆိုသော်…ဖြစ်သမျှကို လှစ်ဟ၍ မရှင်းသာသော မိမိအားထားတစ်ယောက် အထင်လွဲထိုက်သော အကြောင်းတို့ကြောင့် အထင်လွဲလေသည်ကို ‘ငိုရိုပ်မြုံ၌ ကိန်းကြုံ၍ ခိုလှုံရသည့်ဘဝ’မို့… ဩော်… တိတ်တိတ်မျှပင် မရှိုက်ဝံ့ပါတကား။

ဆောင်းနှင်းရိပ်များ ဝေလာချိန်၌ မြင့်ခိုင်၏အိမ်နှင့် ရပ်ကွက်တွင် ပြောင်းလွဲမှုများ ဝင်လာ၏။

အဖေသည် စကားနည်းသွား၏၊ လှုပ်ရှားမှုလည်း နည်းလာ၏၊ အဖေ့ခြေတစ်ဖက်မှာ ပိုဆွဲလာ၍ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ပိုမှေးလာသည်။

အဖေ့အခြေအနေ ဆိုးလာသည်မှာ မြင့်ခိုင် အရက်တိုက်၍ဟု အမေ့ဆွေမျိုးများက စွပ်စွဲလာသည်။ တာဝန်သိသူ အဖေ့မိတ်ဆွေ ရဲအရာရှိများက အဖေ့အခြေအနေ ယခုထက်ပိုမဆိုးခင် ပင်စင်ရောင်းရန် တိုက်တွန်းကြသည်။

တွန်းဖိလာသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဤတစ်ကြိမ်မူ မြင့်ခိုင်သည် လက်မြှောက်ခဲ့ရ၏။

အဖေ့ကို အရက်ဖြတ်ခိုင်းခဲ့၏။ ထိုနောက် အမေနှင့် ဆွေမျိုးများနှစ်သက်ရာ သဘာဝ ဓမ္မဆေးဆရာတစ်ဦးနှင့် အဖေ့ကို ကုခွင့်ပေးရသည်။ ပညာတတ်တစ်ဦးအနေနှင့် ဆရာဝန်၏ သိပ္ပံပညာကို ယုံသော်လည်း ဆရာဝန်အနားကပ်နိုင်ရန် ပိုက်ဆံက မရှိ၊ မိတ်ဆွေဒေါက်တာကလည်း ပြန်မလာသေး။

ပင်စင်ရောင်းရန်ကိုလည်း ကြိုးစားရသည်။ ကြိုးစားရသည်ဆိုခြင်းမှာ လာဘ်ထိုးရန် ငွေရှာရခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်စင်ရောင်းသည်ဆိုသည်မှာ ပင်စင်လခကို ကြိုတင်တစ်လုံးတခဲတည်း ထုတ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ထုတ်နိုင်သော တစ်လုံးတစ်ခဲဆိုသောငွေမှာလည်း ပင်စင်စားသည် အဘယ်မျှ အသက်ဆက်ရှင်နိုင်မည်နည်း။

ဤပေါ်၌တည်သည်။ ပင်စင်စား၏ ရှည်နိုင်သောအသက်ကို ဆရာဝန်က အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။

အဖေ့သက်တမ်းကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့်သူမှာ ဆိုင်ရာရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။

ရုံးအုပ်ကြီးက ဘာလုပ်ရမည်ကို အသေးစိတ် ညွှန်ကြားသည်။ ဒုတိယ…ညွှန်ကြားရာလက်ထောက်ဆရာဝန်ကြီးထံ သွားရသည်။ လက်ထောက်ဆရာဝန်ကြီးက အဖေ့ကို အဖုံဖုံစမ်းသပ်သည်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ကား… ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးထံ မပို့မီ အဖေ့ရောဂါများ ပျောက်ရန် ဆေးကုရမည်။ ထို့ကြောင့် လက်ထောက်ဆရာဝန် ဖွင့်ထားသော ဂိုလမ်း ဆေးတိုက်၌ မှန်မှန်လာ ဆေးကုရမည်။ လက်ထောက်ဆရာဝန် ကျေနပ် သောအခါ၌ လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းများနှင့်အတူ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးထံ တင်ပြ၍ အဖေ့ကို ပထမတန်းရအောင် လုပ်ပေးရမည်။ ပထမတန်းဆိုသည်မှာ ပင်စင်ရောင်းလိုသူအတွက် အမြင့်ဆုံးရနိုင်သည့် ‘ဈေး’ဖြစ်ပေသည်။

ကောင်းလေစွတကား… ။

‘ပြည်တော်သာစီမံကိန်း’မည်သည် ဤသည်ကို ဆိုဟန်ရှိစွတကား။

လက်ထောက်ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ပြီး ပြန်လာသောညသ၌ မြင့်ခိုင်သည် သူ့အဖိုးအတန်ဆုံး ယူဆထားသော ဆုတံဆိပ်များကို ထုတ်ကြည့်မိသည်။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးခေတ်၌ ဆင်ခဲ့ရသော အနီခံ ကြယ်ဖြူပွင့်ပါလက်ပတ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ် ခြေလျင် တပ်ရင်းတို့၏ တံဆိပ်ဖြစ်သောအနီခံ ဒိုင်းပုံ၌ ငွေကြယ်ဝင့်သော လက်မောင်းတန်ဆာ…။

အမိနိုင်ငံ… အမိနိုင်ငံကို လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏။

အမိနိုင်ငံ၏ခေါင်းသံကို နာခံ၍ ဦးဆံဆွေးမျှ…ကျွန်တော် ဝင်ထမ်းခဲ့ရပါ၏။

အမိနိုင်ငံသည် သားပြည်သူတို့အား ရင်သွေးပမာ ကြင်နာမြတ်လေး ကရုဏာပေးသည်ကိုလည်း ယုံကြည်ပါ၏။

သို့သော်... မိခင်မြေမြတ်... ။

မိခင်အပ်နှင်း၍ ရလတ်သော အာဏာကို မိခင်၏ ဩရသ အဘယ် ခေါင်းဆောင်မြတ်တို့သည် တော်တည့်မှန်ကန်စွာ ကျင့်အပ်ပါသနည်း၊ ဖြေစမ်းလော့... မိမြတ်နိုင်ငံ... ။

မြင့်ခိုင် မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့ရသည်။ 'ထားသခင်'အတွက် မကျခဲ့သော မျက်ရည်တို့ကို အဖေ့အတွက် ကျခဲ့ရသည်။

* * *

မြင့်ခိုင် အလုပ်များနေသည့် နည်းတူ ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သားများ လည်း အထူးအလုပ်များနေကြ၏။

ဆောင်းလယ်ရောက်၍ မြေခြောက်ချိန်ကစ၍ သချိုင်းကုန်းပတ်ပတ် လည်အိမ်တို့မှ ယောကျ်ားမိန်းမအပေါင်းတို့သည် အိမ်နောက်ဖေးထွက်၍ 'မြေရာတိုက်ပွဲ' ဆင်ကြသည်။

သူတို့ မြေယာတိုက်ပွဲမှာ ပေါက်တူး ပေါက်ချွန်း တူးရွင်းတို့နှင့် သချိုင်းကုန်းကြီးကို ဖြိုဖဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ညနေတွင် ကိုဖိုးစိန်က ခါးတောင်း မြှောင်အောင်ကျိုက်၍ မြေဖြိုနေသည်၊ မစွမ်ကြည်က ဇလုံပေါက်တစ်ခုနှင့် မြေသယ်မြေညှိ လုပ်နေ၏။

မြင့်ခိုင်သည် ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်လာ၍ ကိုဖိုးစိန်တို့ဆီ ချဉ်းကပ်သည်။

"ကြိုးစားလှချည်လား ဘုရားဒကာ"

ကိုဖိုးစိန်သည် ပေါက်တူးကိုပစ်ချ၍ တဟဲဟဲရယ်၏။

"ဒီမှာ အာစရိ၊ နောက်နှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဈေးဆိုင်တည်နေပြီ"

"ဘယ်လို...၊ အိမ်နောက်ဖေးဈေးဆိုင်... "

ရုတ်တရက် မြင့်ခိုင်နားမလည်။

"အာစရိက ညံ့သေးတာကိုး၊ အိမ်နောက်ဖေး ဈေးဆိုင်ဆိုတာက... တင်စားပြောတာ၊ မြေကျယ်လာတော့...ဟင်းရွက်ဟင်းသီးပင်တွေ နောက် ဖေး စိုက်နိုင်တော့မှာပြောတာ၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ သဘာဝရေမြေဩဇာဓာတ်တွေနဲ့"

ကိုဖိုးစိန်သည် သူတူးထားသော မြေစိုင်များကြားမှ တစုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ပြသည်။

ဆွေးမြည့်စပြုသော လူ့ရိုးကြီးတစ်ခု။

မြင့်ခိုင်သည် ဘာမှပြန်မပြော၊ ခေါင်းသာ ခါယမ်း၍ ဟိုဟိုသည် သည် ကြည့်၏။

အိမ်နောက်ဖေးစေ့...ကိုဖိုးစိန်ကဲ့သို့ ပေါက်တူးကိုယ်စီနှင့် အလုပ် များနေကြ၏။ အဖွဲ့ရုံးနောက်ဖေး၌ တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် မြေတူးသူတို့ကို စီမံကြီးကြပ်နေသူ ချစ်သန်းသည် မြင့်ခိုင်ကိုမြင်၍ ကူးလာခဲ့၏။

"ဒီမှာ ကိုမြင့်ခိုင် မြေယာတိုက်ပွဲဆိုတာ တောမှာမှ အောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စည်းရုံးတတ်ရင် မြို့မှာလည်းအောင်တာပဲ"

"နေပါဦး ကိုချစ်သန်း၊ ခင်ဗျားက ဒါကို မြေယာတိုက်ပွဲလို့ ခေါ်သလား"

ချစ်သန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဒါကို မြေယာတိုက်ပွဲမခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ...၊ မဟုတ်ဘူး

လား ကိုဖိုးစိန်"

ဤအကြိမ်တွင်မူ ကိုဖိုးစိန်သည် ချစ်သန်းနှင့် အယူအဆချင်း ကိုက်ညီ၏။

"မှန်တယ်...မှန်တယ်၊ ကိုဖိုးစိန် ခင်ဗျားပြောမှ ရှင်းတယ်၊ ဒီလို ကိုမြင့်ခိုင်ရ၊ လယ်လုပ်သူတိုင်း လယ်ပိုင်ရမယ်၊ အိမ်နေသူတိုင်း မြေပိုင်ရမယ်၊ ဒါက ကျွန်တော့်ပေါ်လစီလေ"

ချစ်သန်းသည် ဝန်ကြီးလေနှင့်မှတ်၏။

"လယ်လုပ်သူ လယ်ပိုင်ရမယ်၊ အိမ်နေသူ မြေပိုင်ရမယ်၊ ဒီမူကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုချစ်သန်း အခု ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေတာ တရားသလား'

'ဘာလို့မတရားရမှာလဲ၊ တရားတယ် မတရားဘူးဆိုတာ ပြည်သူ လူထုရဲ့ဆန္ဒပေါ်မှာ တည်နေတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုဖိုးစိန်"

"ဟုတ်တယ်၊ တရားဥပဒေ အပေါင်းရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာဟာ အချုပ် အခြာ အာဏာပိုင်တဲ့ ပြည်သူလူထုပဲ"

"နေကြစမ်းပါဦး ကိုချစ်သန်းနဲ့ကိုဖိုးစိန်၊ အခု ခင်ဗျားတို့ ပြောနေ တာနဲ့ ဒီသချိုင်းကို ဖြိုနေတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး"

ချစ်သန်းနှင့် ကိုဖိုးစိန်က ပြိုင်တူအော်သည်။

"ဆိုင်တယ်..."

"ဘယ်လိုဆိုင်တာလဲ"

ချစ်သန်းသည် သဘောတရားရေးရာ အကူအညီ တောင်းသကဲ့သို့ ကိုဖိုးစိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်၊ ကိုဖိုးစိန်က ခါးပိုက်အတွင်းမှ ကွမ်း တစ်ယာခန့်ကို ထုတ်ယူ၍ ငုံလိုက်ပြီးလျှင် ရှင်းပြလိုက်၏။

"ဒီရပ်ကွက် အနေနဲ့ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြည်သူလူထုပဲ၊

ကျွန်တော်တို့မှာ နေရေး ထိုင်ရေးအတွက် မြေလိုတယ်၊ နေရေးထိုင်ရေး ဆိုတာ ဘဝအတွက် အဓိကလုပ်ရှားရန်းကန်ခြင်းတစ်ရပ်ပဲ၊ အဲဒီဘဝရဲ့ တောင်းဆိုမှုအရ အခု ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲဆင်နေကြတာ၊ ဒီတော့... တရားမျှတတယ်၊ ရှင်းပြီလား..."

"ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျားတို့ မြင်ပုံတော့ ရှင်းပါပြီ ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ မရှင်းတာတစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီသင်္ချိုင်းဟာ အခုအထိ တရားဝင်သင်္ချိုင်း တစ်ခုပဲ၊ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ ဖြိုနေတာ မြူနီစီပယ်က လက်ပိုက်ကြည့်နေ ပါ့မလား"

"ကြည့်နေမယ်..."

"ဗျာ... ကြည့်နေမယ် ဘာကြောင့်..."

ကိုဖိုးစိန်က သူ၏ ယာယီမဟာမိတ်ကြီး ချစ်သန်းအား လှမ်းကြည့် ၍... "ရှင်းပြလိုက်စမ်းပါဗျာ"ဟု တိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။

ချစ်သန်းသည် အရေးကြီးလှသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောမည့်ဟန် မျက်နှာထားကို ပြင်လိုက်၍ လေသံကိုလည်း နှိမ့်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျား ဝန်ကြီး(............)ကို သိမှာပေါ့၊ ဒီရပ်ကွက်က သူ့ မဲဆန္ဒနယ်၊ သူ့မဲအတွက် ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင်ပဲ၊ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဝန်ကြီးကပြောတယ်၊ ဒီသချိုင်းကုန်းကြီးကိုရွှေ့ပြီး ကျုပ်တို့အတွက် အမြဲတမ်းကွက်သစ်တောင်ပေးချင်တယ်၊ ဒီအထိကိုတော့ နားလည်ရောပေါ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့..."

"ခက်တာက ဒီ...သင်္ချိုင်းက ပြည်နယ်သား ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ဝန်ကြီးအနေနဲ့ ရွှေ့ပေးချင်ပေမဲ့ ကက်ဘိနက်က အခွင့်မပေးဘူး၊ ဒီတော့ ဝန်ကြီးကပြောတယ် ငါတော့ တရားဝင် အမိန့်

သုတ်ပြီး ရွေ့နိုင်းဖို့ ခက်တယ်တဲ့…၊ မင်းတို့ဘာသာ နားလည်မှုနဲ့လုပ်ကြ၊ ငါ မျက်စိပိတ်နေမယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဥပဒေနည်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ လူထုနည်းနဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းယူတဲ့၊ ဒါကြောင့် အခု ကျုပ်တို့ လူထုနည်းနဲ့ ပြဿနာဖြေရှင်းနေကြတာ…"

မြင့်နိုင်ဘာမျှ ဆက်မပြောနိုင်၊ ဒီမိုး ဒီလေ ဒီလူတွေဟုသာ ညည်းမိသည်။

ဤသို့ ရပ်ကွက်လူထု အလုပ်များချိန်၌ မရွှေမိနှင့် ဦးအောင်ဟိန်းတို့၏ စည်းရုံးရေးမှာလည်း နယ်ချဲ့လာသည်၊ ဦးအောင်ဟိန်းနှင့် မရွှေမိတို့၏ ထိုးစစ်သည် မြင့်နိုင်၏ အိမ်တွင်းသို့ပါ ဝင်လာ၏။

အဖေ ခြေတစ်ဖက်ဆွဲ၍ မျက်စိတစ်ဖက် ကျဉ်းလာသည်မှာ… ပယောဂဟု လေသံပစ်လာ၏၊ အမေကလည်း ယုံချင်လာပေသည်။ အနည်းဆုံး စမ်းကြည့်လျှင် မမှားဟု အမေက စဉ်းစားလာ၏။

မြင့်နိုင်ကို ဦးအောင်ဟိန်းသည် တိုက်ရိုက် ထိခိုက်လာပေပြီ၊ ဒေါက်တာလွန်းတင်နှင့် နားလည်မှုယူထားသကဲ့သို့ ဆော်ပလော်တီးမလွတ်သည့်တိုင် ဟန့်တားခြင်းတော့ ပြုရမည်။

မြင့်နိုင်သည် စောင့်စားနေသော အခွင့်အရေးကို တစ်ညသ၌ရသည်။

ထိုည၌ ဦးစစ်ကျန်နှင့် ကိုစံပသည် မြင့်နိုင်၏ ညွှန်ပြမှုဖြင့် အသံချဲ့စက်တစ်ခုကို တပ်ဆင်ပြီးမြောက်ခဲ့၏။

ရှေ့ဆက် သင်ပြစရာရှိသည်ကြောင့် မြင့်နိုင်သည် 'ဦးကျည်ပွေ့' နှစ်ဦးအား စာကျေ မကျေ ပြန်စစ်ရသည်။

"ရှေ့ကိုဆက်မသင်ခင် ဦးတို့ကို ကျွန်တော်တစ်ခု ပြန်မေးစရာရှိတယ်"

"မေးပါမောင်… မေးပါ၊ မင်းမေးမှာကိုပဲ တို့က စောင့်နေတာ၊ မဟုတ်ဘူးလား စံပ"

"ဟုတ်သဗျာ…"

"ဒါဖြင့်… ကျွန်တော်မေးတော့မယ်နော်၊ အခု… ဦးတို့အသံချဲ့စက်မှာ အဓိက အရေးအကြီးဆုံး အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ ဘာတွေလဲ"

"ဟင်… ငါ့တူက ဒီလောက်လွယ်တာကို ဘာလို့မေးရလဲ၊ ရှင်းနေတာပဲဟာ၊ ဗွေကီယံ ကျွတ်ပေါ့…၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုစစ်ကျန်"

"ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် သိပ်မဟုတ်ဘူး၊ အီလက်ထရန်ကျွတ်ကွ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မောင်မြင့်နိုင်"

"မှန်ပါတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးမှန်ပါတယ်၊ အခေါ်သာကွဲတာ သဘောချင်းအတူတူပါပဲ၊ ကဲ… အီလက်ထရွန်တျူ့(ဗ်)ဆိုတာ ဘာလဲ။

"ဒါတွေလကွာ"

အဘိုးကြီးနှစ်ဦးသည် ပြိုင်တူဆို၍ အသံချဲ့စက်မှ မီးလုံးများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

"ဟာ… ဦးတို့ကလည်း…"ဒါတွေ မှန်းတော့ ကျွန်တော်လည်း သိတာပေါ့၊ ကျွန်တော်သိချင်တာက သူတို့ရဲ့ အခြေခံသဘော၊ အဲဒါဖြေပါ"

"ဟော့ကောင်စံပ ငါအရင်ဖြေမယ်"

"ကိုစစ်ကျန် အသာနေစမ်း နောက်မှဖြေ၊ ကျုပ်… အရင်ဖြေမယ်"

မြင့်နိုင်က ဝင်တားရ၏။

"နှစ်ယောက်စလုံး ဖြေရ မှာပါပဲ ဟုတ်လား…၊ ကဲ… ဦးလေး ဦးစစ်ကျန် အရင်ဖြေ"

တကယ်ဖြေရမည်ဆိုသောအခါ ဦးစစ်ကျန်မှာ ဆိုင်းသွားသည်၊ သူနားမလည်၍မဟုတ်၊ သူနားလည်သမျှကို မြင့်နိုင်နားလည်အောင် မည်သို့ စီကာပတ်ကုံး ပြန်ပြောရမည်ကို စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်၏။

အတန်ကြာမှပင် ဦးစစ်ကျန် ပြေသည်။

“ဒီလို ရှိတယ်ကွ၊ အီလက်ထရန် ဆိုတဲ့ ကောင်မတွေက တော်တော် ထတယ်ကွ၊ လှုပ်စရာရှိ သူတို့ပဲလှုပ်၊ သွားစရာရှိ သူတို့ပဲသွား၊ ဝါနနဲ့ ညီမြလိုပေါ့ကွာ၊ အဲ… သူတို့ အသွားအလာကို ထိန်းသိမ်းပဲ့ကိုင် ပေးနိုင်ရင် လိုတာရတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား… ”

“ဆိုပါဦး… ”

“ဒီ… အီလက်ထရန် ကျွတ်ဆိုတာကို မိုးလုံ၊ လေလုံ အကုန် လုံအောင် ပိတ်ထားတဲ့ဂူပေါ့ကွာ…၊ အထဲမှာရှိတဲ့ ကသုတ်မှာ ရှနေတဲ့ မမ အီလက်ထရန်တွေကို လိုသလို ထိန်းပေးတဲ့ ကိရိယာပေါ့ကွာ… ”

“ဟုတ်ပြီ… သူ့ကို ဘယ်လိုနေရာတွေမှာ သုံးသလဲ ဦးလေး စံပ–ဖြေ”

“ဟ… အသုံးတွေတော့ အများကြီးပဲကွ…၊ တစ်… အေစီလျှပ်စစ် ဓာတ်ကနေ ဒီစီလျှပ်စစ်ဓာတ် ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်၊ နှစ်… ဗို့တိတ် နည်းတဲ့ လျှပ်စစ်ကို ဗို့တိတ်များလာအောင် ပြောင်းနိုင်တယ်၊ သုံး…အလင်း ရောင်ကနေ လျှပ်စစ်ဓာတ်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်ကနေ အလင်းရောင် ငါးဖယ် ပြောင်းပြန်လှန်သလို လှန်ချင်တိုင်းလှန် ပြောင်းချင်တိုင်းပြောင်းနိုင်တယ်၊ လေး…၊ ဖရီကွင်စီ”

“တော်ပြီ…တော်ပြီ ဦးလေး မှန်တယ်၊ အဲဒီတျူ့(ဗ်)ထဲမှာ ဘာရှိ သလဲ”

“အား… ကသုတ်ဆိုတဲ့ အမဓာတ်အားကဲရာရှိတယ်၊ အကြွေ… အဲ… ဟုတ်ပေါင်… အနတ်ဆိုတဲ့ အဖိုဓာတ်ကဲရာရှိတယ်”

“ကသုတ်က အီလက်ထရန်တွေစီ ထွက်လာအောင် ဒီမီးလုံးတွေမှာ ဘာစံနစ်ကို သုံးသလဲ”

“ဟ… နေဦး၊ အဲ… အဲ သားမယားနစ်အီမစ်ရှင်း စံနစ် ဟို– အပူဓာတ်ပေးတဲ့ စံနစ်လေ”

“စံပကလည်း ပီအောင်ဆိုမှပေါ့၊ ဘယ်ကလာ သားမယားနစ်က မလဲ၊ သားမျိုးနစ်အီမစ်ရှင်း”

မြင့်ခိုင်မှာ ရယ်ရသည်။

“သာမိုင်ယွန်နစ်အီမစ်ရှင်းပါ၊ ကိစ္စမရှိဘူး မှတ်မိသလိုခေါ်ကြတာ ပေါ့၊ ကဲ… ကဲ တော်ပါပြီ၊ ဦးလေးတို့ တော်တော်မှတ်မိကြသားပဲ”

“ဟ…တော်ပလားကွ မောင်မြင့်ခိုင်ရ၊ မေးပါဦး…ဟို…ဒိုင်အုပ်တို့၊ ထိုင်အုပ်တို့ပြီးတော့… ဟော့–စံပ… ဘာလဲ”

“ထပ်တစ်ရာအုပ်တို့၊ မိန်တာအုပ်တို့… ”

“တော်ပါပြီ…တော်ပါပြီ…ဦးတို့ အကုန်မှတ်မိပါတယ်…ကျွန်တော် ဆက်မေးဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ဦးတို့ကိုလည်း ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်၊ အရင်က ငရုတ်ကျည်ပွေ့ အတက်ပေါက်သလို ကြီးမှ စာသင်ပြီး ပိဋကတ် သုံးပုံ အာဂုံဆောင်နိုင်တဲ့ ဦးကျည်ပွေ့ ရဟန်းကြီးရဲ့ အကြောင်းကို ယုံတမ်းပုံပြင် မှတ်တယ်၊ ဦးတို့နဲ့တွေ့မှ ဦးကျည်ပွေ့ဟာ မဆန်းကြောင်း ကျွန်တော်ယုံလာတယ်”

ဦးစစ်ကျန်နှင့် ကိုစံပသည် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်ကြသည်။ မေးစရာတစ်ခု တိုးလာပြန်ပြီ။

ဦးစစ်ကျန်က စ,မေး၏။

“ဟ…မောင်မြင့်ခိုင်ရ လုပ်ပါဦးကွ…ဦးကျည်ပွေ့အကြောင်းလေး”

ကိုစံပကလည်း ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်သကွာ ကြားကြရအောင်နော”

မြင့်ခိုင်မှာ ဦးကျည်ပွေ့ဇာတ် ပြန်ခင်းရမည်ကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ထိုစဉ် မမျှော်ဘဲ ဦးအောင်ဟိန်း ဝင်လာ၏။

ဦးအောင်ဟိန်းသည် ရဲတင်းစွာ စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်၍ ရှေ့မှ ရေဒီယို ပစ္စည်းများကို ကြည့်၏။

"အင်း... အင်း... ကောင်းတယ်... ရေဒီယိုသင်နေ မှတ်တယ်၊ အေး... အေး...၊ သံသေတစ်ဆွေ၀၊ ပြဒါးသေ တစ်ပြည်၀ ဆိုတယ်၊ သင်းတို့ သိုးဆောင်းကောင်တွေက သံတော့သေအောင် တတ်နိုင်သကွဲ့... ရေဒီယို... မော်တော်ကားတို့... လေယာဉ်ပျံတို့ဆိုတာ သံသေအောင် သတ်နိုင်တဲ့ သဘောပေါ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ပြဒါးတော့ ဒီကောင်တွေ သေအောင်မသတ်နိုင် သေးဘူး။ ပြဒါးတော့ တို့မြန်မာမှသေတာ"

ဤသည်ကို ချဉ်ချဉ်ရှိဟန်တူသူ ကိုစံပက ဝင်မေး၏။

"နို့... နေပါဦး... ဆရာ ပြဒါးသေပြီလား"

"ဟဲ... ဟဲ... ဒါလည်း မေးထိုက်တာပဲ၊ ဒီမှာကိုစံပ ကျုပ်က ပြဒါးသမားမဟုတ်ဘူး၊ ပြဒါးနဲ့သံကို ဖိုမထိုးဘဲ ပထမံတန်ခိုးနဲ့ ဆိုတဲ့စာ ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ကျုပ်က ပထမံသမားပဲ၊ ပထမံပညာကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ နားမလည်နိုင်ဘူး"

ဦးစစ်ကျန်က ခွဝင်မေးပြန်၏။

"ဒါဖြင့်ရင် ဆရာ့ပညာနဲ့ အခုကျုပ်တို့ ရေဒီယိုလို... အသံတွေ ဖမ်းပြနိုင်မလား"

"ဟား...ဟား...သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ဘယ်ချောင်က လာမလဲ၊ ခင်ဗျား တို့ စက်ခလုတ်တွေ ဖွင့်ဖို့မလိုဘူး၊ ဒီမှာ ဒိဗ္ဗသောတဆိုတဲ့စကား ကြားဖူး ရဲ့လား"

"ကြားဖူးတာပေါ့... ဟုတ်ဘူးလားစံပ..."

"ဟုတ်တာပေါ့... ကိုစစ်ကျန်၊ နေပါဦးဆရာ...၊ ဆရာ့ပညာက

ရေဒီယိုလို မိုင်တစ်ထောင် နှစ်ထောင်က ကြားအောင် လွှင့်နိုင်လား"

ဦးအောင်ဟိန်းက ရယ်ပြန်သည်။

"မိုင်... ဟုတ်လား... ဟား... ဟား... မိုင် မဟုတ်ဘူး၊ ယူဇနာ တစ်ထောင်ဝေးပေစေ၊ အသံကို ကြားရုံတင် မကဘူး၊ မနောမယိဒ္ဓိတဲ့...၊ စိတ်သွားရာ ကိုယ်ပါ...လိုရာရ၊ ယူဇနာတစ်သောင်းက အသံမကဘူး...၊ ဖြစ်နေတာကိုတောင် လှမ်းမြင်နိုင်တယ်"

"ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ ကိုစစ်ကျန် ဒိဗ္ဗစက္ခုလို့ ပြောဦးမလား မသိဘူး"

"စံပကလည်း ဒိဗ္ဗစက္ခုရရင် ဘုရား ရဟန္တာ ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒီမှာ ဆရာ ခင်ဗျားရဟန္တာလား"

ဦးအောင်ဟိန်း၏ မျက်နှာမှာ ခက်ထန်သွားသည်။ အဘယ်သတ္တိနှင့် ဤပန်းပဲဆရာနှင့် ပန်းထိမ်ဆရာသည် မိမိအား ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်နေ ရသနည်း။

"ဒီမှာ...နားထောင်စမ်း...၊ ဒီလောက်သိဖို့ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုမလိုဘူး၊ ကျုပ်ခြေဖဝါးတွေမှာ စောင့်တဲ့ ကုမ္ဘဏ်နှစ်ကောင် လွှတ်ကြည့်ခိုင်းရုံနဲ့ တစ်စက္ကန့်အတွင်း သိတယ်၊ နားလည်ကြရဲ့လား"

အမေးသည်လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်ခန်းမှ မစွမ်တော မစွမ်ကြည် တို့သည်လည်းကောင်း၊ ထွက်ကြည့်ပြီဖြစ်၍ ဦးအောင်ဟိန်း၏ သမားဂုဏ်ပြ လေသံသည် ပိုမိုမောက်မာ ကျယ်လောင်လာသည်။

ဤအချိန်အထိ ငြိမ်ကြည့်နေသော မြင့်ခိုင်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့။

"ဒီမှာ ဦးအောင်ဟိန်း ခင်ဗျား ခြေဖဝါးက ကုမ္ဘဏ်တွေက ဒီအတိုင်း ဆို အတော်အသုံးဝင်မှာပဲ ဟုတ်လား"

ဆရာဟုမခေါ်ဘဲ ဦးအောင်ဟိန်းဟုခေါ်သော မြင့်ခိုင်ကို ဦးအောင် ဟိန်းသည် မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

"အေး... ငါ့ကုမ္ဘဏ်တွေအကြောင်း မင်းသိချင်လား"

"ဟုတ်ကဲ့...သိချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုအရင်သတိပေးပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို မင်းတွေ... ငါတွေ သုံးမနေပါနဲ့၊ မောင်ရင် ဦးဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျေနပ်ပလား"

မြင့်ခိုင်၏မျက်လုံးများနှင့် ဦးအောင်ဟိန်း၏ မျက်လုံးများ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆုံတွေ့ကြသည်။

"အေး ကောင်းပြီ၊ မောင်ရင်က ကုမ္ဘဏ်တွေအကြောင်း ဘာသိချင်လဲ"

"ဦးပြောသမျှ သိချင်တယ်လေ"

"သိချင်ရင် ပြောပြမယ် လက်ဝဲကုမ္ဘဏ်နဲ့ လက်ယာကုမ္ဘဏ်သာ လွတ်လိုက်၊ ပုဏ္ဏက၊ အာဠာဝကတွေကိုတောင် ဆံပင်ဆွဲခေါ်လာနိုင်တယ်၊ နားလည်လား"

"ဟင့်အင်း ဘယ်ပုဏ္ဏက၊ အာဠာဝကလဲ"

"မောင်ရင်က ကောလိပ်ကျောင်းသားဆိုပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလောက်မှ စာမတတ်ဘဲကိုး၊ ပုဏ္ဏက၊ အာဠာဝကဆို မြန်မာတိုင်းသိတယ်"

"သြော်...သြော်၊ ဝိဓုရ အမတ်ကြီးကို တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်တိုက်တဲ့ ပုဏ္ဏကနဲ့ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးထဲက အာဠာဝကလား..."

"သူတို့အပြင် ဘယ်သူရှိဦးမလဲ"

"ကောင်းပြီ ကျွန်တော်မေးမယ် ဦးအောင်ဟိန်းဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လား"

"ဟ...ငါဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မကဘူးကွ၊ မဟာဂန္ဓာရီလမ်း လိုက်နေတာ"

"ကောင်းပါပြီ၊ ဦးဟာ သောတာပန်လား..."

"ဟာ... ဒီလောက်တော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါးပါးသီလတော့ လုံတယ်ကွ"

"သာဓုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေးဦးမယ်၊ ဘုရားဟော ဇာတ်တော်မှာပုဏ္ဏကဟာ ကြွေအန်လောင်းကစားဖို့ လူ့ပြည်အဆင်း မနောမယ ပတ္တမြားကို ဝင်ယူတယ်ဆိုတယ်၊ အဲဒီပတ္တမြားကို စောင့်နေတဲ့ ကုမ္ဘဏ်တစ်ထောင်ဟာ ပုဏ္ဏကမျက်စောင်းထိုးရုံနဲ့ လွင့်ပြေးကုန်တယ်ဆိုတယ်၊ ဒါက ဘုရားဟောနော်၊ အခုဦးရဲ့ ခြေဖဝါးစောင့်တဲ့ ကုမ္ဘဏ်နှစ်ကောင်က ပုဏ္ဏကကိုနိုင်တယ်ဆိုတော့ ယုတ္တိရှိရဲ့လား..."

ဦးအောင်ဟိန်း မဖြေနိုင်၊ ရုတ်တရက်မို့ ငိုင်နေ၏။

"ဦးမဖြေနိုင်ဘူး၊ ကောင်းပြီ၊ နောက်မေးခွန်းတစ်ခု...အာဠာဝကဟာ ဘုရားချွတ်လို့ သောတာပန်တည်တယ် မှတ်ဖူးတယ်၊ ငါးပါးသီလသာ လုံတယ်ဆိုတဲ့ ဦးရဲ့ ခြေဖဝါးစောင့် ကုမ္ဘဏ်နှစ်ကောင်က အာဠာဝကကို နိုင်တယ်ဆိုတော့ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ပရမတ္တသံဃာဂိုဏ်းဝင် စော်ကားရာရောက်လို့ ဦးဟာ အရိယာယူပဝါဒကံကြီး ထိုက်မနေဘူးလား..."

ဦးအောင်ဟိန်းသည် ဝုန်းခနဲ နေရာမှထသည်၊ ရှက်ဒေါသကြောင့် မျက်နှာကြီးရဲနေ၏။

"မင်းဒီဘုန်းကြီးတွေရေးတဲ့ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် နှစ်အုပ်ဖတ်ပြီး ငါ့ကို ဝေဖန်တယ်ဟုတ်လား၊ ငါက ဒါတွေမယုံဘူးကွ၊ ပိဋကတ်မယ်တော်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်လာပြတဲ့ ရွှေစာလုံးနဲ့စာကိုမှ ငါကဖတ်တာ၊ နားလည်သား..."

မြင့်ခိုင်သည် နေရာမှထ၍ ဦးအောင်ဟိန်းကို အင်္ကျီဇက်ပိုးမှဆွဲ၍ အိမ်ပြင်ဆွဲထုတ်သည်။

"ဒီမှာ ကိုယ့်ဆရာ။ ဆရာတော်...သံဃာတော်တွေကို မစော်ကားနဲ့၊

လည်သလို ကြည့်စားနေရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေးစား၊ နယ်မကျော်လာနဲ့၊ ဒါ... ပထမသတိပေးခြင်းပဲ၊ သွား... ”

မြင့်ခိုင်သည် ဦးအောင်ဟိန်းကို ဆွဲဆောင့်လွှတ်ပစ်ပြီး အိမ်တွင်း ဝင်လာသည်။

သူ၏လောကဓာတ်ပညာ ကျောင်းသားကြီး ဦးစစ်ကျန်နှင့် ကိုစံပက လက်ခုပ်တီး သြဘာပေး၍ ဆီးကြိုကြသည်။

❑

၁၁

ထားနှင့်ကိုသက်ဦးတို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသတင်း ပါလာသော နေ့မှာ စိုးမောင်နှင့်မြကြိုင်တို့၏ မင်္ဂလာအကြိုနေ့ ဖြစ်နေ၏။

မြင့်ခိုင်မှာ မိမိအတွက် ပူဆွေးနေရမည့် အချိန်ဖြစ်သော်လည်း စိုးမောင်နှင့် မြကြိုင်တို့အရေးကြောင့် အေးအေးမနေသာ။

မင်္ဂလာ အကြိုည ညှော့ခံပွဲကို ကိုဖိုးစိန်အိမ်၌ လုပ်မည်၊ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ရုံးတက်လက်ထပ်မည်။

သို့သော် အကြိုနေ့နံနက်ကပင် ဆတ်သတောလူမိုက်ဆိုသူများ ဦးစွမ်တိတ်၏အိမ်၌ ရောက်နေကြသည်။ ဦးစွမ်တိန်ကိုယ်တိုင်လည်း လိုင်စင်ရ ခြောက်လုံးပြူးကြီးကို ခါးထိုး၍ ကိုဖိုးစိန်တို့အိမ်ရှေ့၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ပြ၏။

မြကြိုင်ကမူ သုံးရက်ခန့်ကကြို၍ အိမ်မှဆင်းလာကာ ကိုဖိုးစိန်တို့ အိမ်၌ လာနေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဥပဒေကို ပမာလုံးဝမပြုဆိုသော လူမိုက်များအကြောင်း စုံထောက်ဝတ္ထုတွေသာ ဖတ်ဖူးသည်။ ယခုအကယ်ပင် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရ၏။

လူလုံးလူဖန်များကြီးသည်၊ မျက်နှာပေါက် ဆိုးကြီးများမှာ အနာရွတ်

ကြီးတို့ကြောင့် ပိုလန့်ဖွယ်ရှိနေ၏။

သူတို့သည် ကိုဖိုးစိန်အိမ်နှင့် နှစ်အိမ်သာခြားသော လှထိပ်တင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ထိုင်ကာ ကိုဖိုးစိန်အိမ်ဘက်သို့ တစ်နေ့လုံး ရှုသိုးသိုးနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

မြင့်ခိုင်ကရဲသို့ တိုင်ကြားထားရန် ကိုဖိုးစိန်အား အကြံပေးသည်။

"ဟာ… အာစရိယ…၊ ဘာထူးမှာလည်း၊ တိုက်ပိုင်နဲ့ ကိုစွမ်တိတ်ကြီးဟာ စီးပွားဖက် ပြီးတော့… လူမိုက်တွေက နှစ်ဖက်လွှတွေ ပုလိပ်သတင်းပေးလဲ လုပ်တယ်၊ ကျုပ်တို့တိုင်လို့ ရဲက ဝတ်ကျေတမ်းကျေပဲ မှတ်တမ်းရေးယူ ထားမှာပေါ့၊ ပြီးတော့… ဒီကောင်တွေက ကိုစွမ်တိတ် အိမ်လာနေကျ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်ရှာဖို့ လာတယ်ဆိုလို့ သက်သေအထောက်အထားလည်း မရှိဘူး…"

မြင့်ခိုင်မှာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်မိ၏။ မြို့တော်ရန်ကုန်အလယ်ကောင် တွင်ပင် လူမိုက် ကြီးစိုးနိုင်ရသလော…။

ဤမခံချင်မှုကြောင့် မြင့်ခိုင်သည် အရေးပေါ်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့လိုက်ရ၏ သူ၏အဖွဲ့တွင် ကိုစော၊ လှခိုင်၊ ဒေါက်တာလွန်းတင်တို့ပါသည်။ ချစ်သန်းတို့ကိုမူ ကိုဖိုးစိန်က ကန့်ကွက်သဖြင့် မထည့်ခဲ့ရ။

ဧည့်ခံပွဲကို ခါတိုင်း စိုးမောင်၏ ကားထားသောအခန်း၌ ကျင်းပ၏။ မြင့်ခိုင်က ကြွလာသော လူကြီးလူကောင်းများကို ဧည့်ခံစကားပြောရခိုက် တစ်ဖက် မြင့်ခိုင်တို့ အခန်း၌ ကိုစောခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့က ဓား၊ လှံ၊ ဝါးချွန်တို့နှင့် အဆင်သင့် စောင့်နေရသည်။

တစ်ဖက်မှ အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားဟန် တူသည်၊ ညဉ့်ပိုင်း၌ လူမိုက်လေးဦး ကိုယ်ဟန်ပြ လျှောက်သည်ကလွဲ၍ ဘာမှအနှောင့်အယှက် မရှိ။

ဧည့်ခံပွဲမှာ ချောချောမောမော ပြီးသွားသည်။ မြင့်ခိုင်တို့သည် လိုရမည်ရ ညဉ့်နှစ်ချက်ထိုးအထိ ထိုင်စောင့်ကြသည်။ နှစ်ချက်ကျော်မှ အိပ်ရာဝင်ရသည်။

သတိနှင့် အိပ်နေကြသော ကိုစောနှင့် မြင့်ခိုင်သည် အပြေးအလွှား ခြေသံများကြောင့် လန့်နိုးလာသည်။ ကိုဖိုးစိန်၏ အရေးတကြီး နှိုးသံလည်း ကြားရ၏။

"ဘာဖြစ်သလဲ ကိုဖိုးစိန်"

"ဟိုမှာ စိုးမောင်ကို လူဝိုင်းရိုက်နေလို့"

"ဟင်– ဒီအချိန်ကြီး ကိုစိုးမောင်က ဘာထွက်ပြီး လုပ်ရသလဲ"

"သူ့အဒေါ်ကို အင်္ဂပူလမ်းဘက် လိုက်ပို့တာ၊ ကိစ္စမရှိတန်ဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် တမင်မနှိုးတာ၊ အခု ဟိုမှာ ကိုစိုးမောင် ခံချနေဟာယ်၊ ကျွန်တော်က ပြန်လာနှိုးတာ"

ကိုစော၊ မြင့်ခိုင်နှင့် လှခိုင်တို့သည် လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ကိုဖိုးစိန် နောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ရှမ်းလမ်းထောင့်၌ လူနှစ်ယောက်နှင့် စိုးမောင်သည် အကြိတ်အနယ် ရိုက်နေသည်၊ သတ္တိခဲ မြကြိုင်ကလည်း သူ့လင်ဘက်မှ ကူညီခံချနေ၏။

မြင့်ခိုင်တို့၏ အသံကြားသော် လူနှစ်ယောက်မှာ ခြေဦးတည့်ရာ မှတ်ပြေးသည်။

မြင့်ခိုင်တို့ကလည်း အသံပေး၍ ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။

ရပ်ကွက်မှာ ပြေးလွှားသံ၊ ခွေးဟောင်သံတို့ဖြင့် ဆူညံသွားသည်။

လူမိုက်နှစ်ယောက်သည် အိမ်ကြိုအိမ်ကြားမှ ကွေ့ပတ်ကာ သချိုင်းကုန်းကြီးပေါ် တက်ပြေးသည်။ မှောင်ကလည်း မှောင်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် ခြေရာပျောက်သွား၏။

မြင့်ခိုင်တို့က သချိုင်းကုန်းအနံ့ လိုက်ရှာကြသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အိမ်တို့လည်း နီးကုန်၍ တံခါးဖွင့်ကြည့်ကြ၏။

"ဟောဒီမှာ အစ်ကို မိပြီ"

တစ်နေရာမှ လှခိုင်၏ခေါ်သံကြားရ၏။

"တွေ့ရင်ချပါလား ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ"

ဒေါက်တာလွန်းတင်သည် အော်ရင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လှခိုင်ရှိရာသို့ ပြေးတက်သွား၏။

သို့သော် လှခိုင်၏ရိုက်သံမကြားရ။

မြင့်ခိုင်တို့အနား ရောက်သွားချိန်၌ မြင်ရသည်မှာ ငိုအားထက်ရယ်အားသန်စေသည်။

ဂူကြား၌ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တွင် မိနေသည်မှာ လူမိုက်နှစ်ယောက် မဟုတ်။

ဦးအောင်ဟိန်းနှင့်အတင့်။

"ဟာ– မအေ... ကြာဆရာ၊ မယားနိုး၊ ဆော်ဟာ"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က ပြောပြောဆိုဆို ဝင်တီး၍ ကိုဖိုးစိန်က ဖနောင့်နှင့်ပေါက်သည်။

"အမလေးဗျာ– အမလေး ချမ်းသာပေးပါ မောင်တို့ရာ၊ မဟုတ်တာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးရှင်းပြပါမယ်၊ အမလေး သေပါပြီဗျ"

ဦးအောင်ဟိန်းသည် တစာစာအော်ရင်း တောင်းပန်ရှာလေသည်။

လက်လွန်ကုန်မည်စိုး၍ ကိုစောနှင့် မြင့်ခိုင်က မိမိ၏လူများဆွဲရ၏။

ထိုအခါမှ ဦးအောင်ဟိန်းသည် မိမိအဖြစ်အထားကို ပြင်လိုက်ကာ ရှင်းပြသည်။

"အထင်မလွဲကြပါနဲ့ မောင်တို့ရာ၊ ဦးမဟုတ်တာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးကိစ္စလုပ်တာပါ"

"ခွေးမသားကြီး လက်ပူးလက်ကျပ် မိနေတာတောင် မုန်လာဥလုပ်နေပြန်ပြီ"

ဒေါက်တာလွန်းတင် ထပ်တီးမည် လုပ်နေသဖြင့် မြင့်ခိုင်က ဆွဲထားရပြန်၏။

"ခင်ဗျားကြီးကကော မိနေတဲ့ဥစ္စာ ဘာလို့ လိမ်နေရတာလဲ"

"တကယ်ပါ ငါ့တူရာ ဦးဆေးကိစ္စလုပ်တာပါ"

"ဘာဆေးကိစ္စလဲ"

....

....

"ကဲ... ဒီကောင်ကြီးနဲ့ ကောင်မကို ဘယ်လိုစီရင်မလဲ"

လှခိုင်က မေး၏။

"သူ့မယားရွှေမိနဲ့ ဟိုကောင် ခွေးမသားဆီ ခေါ်သွားပြီး စီရင်မယ်"

"လာ သွားကြစို့"

တစ်ရပ်ကွက်လုံး နိုးကုန်ပြီ။

မရွှေမိအိမ်ရှေ့၌ ညကြီးမင်းကြီး လူစည်ကားနေ၏။

မရွှေမိနှင့် ကာဆင်မှာ အိပ်မှုန်စုံဝါးနှင့် ထလာကြ၏။ ဘာဖြစ်သည်ကို သိသေးဟန်မပေါ်။

"ဟော့ကောင် ကာဆင် မင်းမယား နောက်မီးလင်းတာ မိခဲ့တယ်ကွ"

မြင့်ခိုင်က ကာဆင်ကိုကြည့်သည်၊ ကာဆင် ဘာလုပ်မည်နည်း။

သို့သော် ကာဆင်က ဘာမျှမလုပ်၊ လှုပ်ရှားလာသူမှာ မရွှေမိဖြစ်သည်။

"ဘာပြောတယ် ဘယ်သူနဲ့"

"ဘယ်သူနဲ့ရမလဲ၊ ခင်ဗျားဆရာနဲ့"

စောစောက လူမိုက်နှင့် ချခဲ့ရသည်ကို သတိရတော့ဟန် မတူသူ စိုးမောင်က ဝင်ပြောသည်။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းတွင် မရွှေမိသည် ကျားမကဲ့သို့ ဟိန်း၍ အတင့်ကို ခုန်အုပ်သည်။

"လင်ခိုးမ, ငါ့လင်ခိုးမ"

ခဏချင်းပင် မိန်းမနှစ်ဦးသည် ခွေးနှစ်ကောင် ကိုက်သည်သို့ မြေ၌ လုံးနေကြသည်။

"ဟာ... ဟာ... ဟ၊ ကြိတ်ပေးကွ ကြိတ်ပေး"

ဘယ်အချိန်က ပေါက်လာသည်မသိ၊ သိန်းဆောင်သည် အားရပါးရ လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးသည်။

"လင်ခိုးမ၊ ငါ့လင်ခိုးမ"

မရွှေမိက ဤသို့ တွင်တွင်အော်ရင်း ကုတ်ဖဲ့ထုရိုက် နေလေတော့သည်။

အတင့်ကလည်း ပြန်တွယ်ရင်း ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်အော်၏။

"နင့်လင် ငါခိုးရအောင် အစကတော့ နင့်ဆရာဆို၊ ခုနစ်ဘဝက အဖေဆို"

ရန်ပွဲသည် ဘယ်အထိ ရှည်မည်မသိ၊ အမေ ထွက်လာ၍ မြင့်ခိုင်ကိုကြိမ်းသည်။

"မြင့်ခိုင် ကြည့်နေရသလား၊ အချိန်မတော် လူကြားမကောင်း သူကြားမကောင်း..."

ထိုအခါကျမှ မြင့်ခိုင်တို့က မိန်းမနှစ်ဦးကို မနည်းဆွဲဖျင်ရသည်။

"ဟ... ဟိုငတိကြီးကော"

ကိုဖိုးစိန်က ထိတ်လန့်တကြားမေးသည်။

မရွှေမိနှင့် အတင့်၏ နပန်းလုံးပွဲကို ပရိသတ် အာရုံစိုက်နေခိုက် ဆရာဦးအောင်ဟိန်းမှာ ရှိမ်းဆာယာ ပိမောက်၍ ကိုယ်ပျောက်သွားလေပြီ တကား။

မရွှေမိက အိမ်ပေါ်တက်၍ ဟစ်အော်ငိုသည်။

အတင့်က ကာဆင့်ခြေထောက်ဖက်၍ အလွမ်းဇာတ် သယ်နေ၏။

"ကာဆင်ရဲ့...အတင့်ကို သတ်ပါ၊ အတင့် မိုက်တာပါ၊ သူတို့က စုန်းစွဲရှိတယ်၊ ဟန်ဆောင်ပေးရင် ငွေတစ်ရာပေးမယ်ဆိုလို့ လုပ်ရတာပါ၊ ရှင့်ကိုသနားလို့ ငွေတစ်ရာလိုချင်လို့ လုပ်မိတာပါ၊ အခု... အတင့် ခွေးဖြစ်ပါပြီ၊ အတင့်ကိုသတ်ပါ၊ ရှင့်လက်နဲ့သတ်ပါ"

ကာဆင်မှာ သနားဖွယ်ဖြစ်နေ၏၊ သူ့မယားကိုကြည့်လိုက် ပရိသတ်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် မှင်တက်မိနေ၏။

"အလကားကောင်ပါ...၊ ဒီကောင်မူးမှ မယားရိုက်ရဲတဲ့ဘ မမူးရင် ခြေဖျားမပြောနဲ့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ရဲဘူး၊ မယုံရင်ကြည့်နေ..."

ဦးစစ်ကျန်က မြင့်ခိုင်ကိုပြောသည်။ ဦးစစ်ကျန်ပြောသည်မှာ မှန်၏၊ ကာဆင်သည် အတင့်ကို ဆွဲထူ၏၊ သူတို့တဲဘက်သို့ လေးပင်စွာ ထွက်သွားသည်။

တဲဘက်ရောက်သော် ရိုက်သံပေါ်လာ၏၊ သို့သော် ကာဆင်တို့တဲမှ မဟုတ်၊ ကိုစံပတို့ ပန်းထိမ်ဖိုမှဖြစ်သည်။

"ဟေ့... ဟေ့ နောက်တစ်ပွဲလာပြီဟေ့"

"ဟာ... ဒီပွဲတော့ရှိုးပြီ၊ ပြန်ကြမယ်"

လူအုပ် တစ်စတစ်စ ကွဲသွားသည်။

"ဦးလေးကိုစံပက ဘာလို့ မညိုမြကို ထရိုက်တာလဲ"

မြင့်ခိုင်က ဦးစစ်ကျန်ကိုမေးသည်။

"ညိုမြ ဒီဆရာဆီသွားကတည်းက စံပရိုက်ချင်နေတာ၊ နေဦး ငါလည်း ငါ့ကောင်မကြီး သွားနှဲဦးမယ်"

"ဟော... ဦးကလည်း မဟုတ်တာ... သမီးပျိုတွေနဲ့ မရှက်ဘူး လား..."

ဦးစစ်ကျန် ငြိမ်ကျသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ထုံးစံအတိုင်း ကိုစံပ ရေပုံးနှစ်လုံးနှင့် ရေဆွဲနေသည် တွေ့ရ၏။

ထုံးစံအတိုင်း ဦးစစ်ကျန်နှင့် မြင့်ခိုင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း ကြည့်နေကြသည်။

ဤနံနက်၌ ထူးဆန်းသည်မှာ... မရွှေမိအိမ်ပေါ်၌ မရွှေမိရင်ခွင်တွင် ကာဆင်သည် တရှုံ့ရှုံ့ ငိုကြွေးနေသည်ပင်တည်း။

အတင့်သည် ညက ကာဆင်ကို မျက်ရည်ခံထိုး ချော့သိပ်၍နံနက် စောစောကြီး ကာဆင်မနိုးမီ ပျောက်သွားသည်။ ဦးအောင်ဟိန်းနောက် လိုက်သွားသည် ဖြစ်ရမည်။

ကျန်ရစ်သူ ကာဆင်က မရွှေမိရင်ခွင်၌ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုကြွေးနေစဉ်... ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေလေသည်တကား... ။

❑

၁၂

ထိုနှစ် နွေရာသီကုန်၍ မိုးရာသီ ဆိုက်ချိန်၌ ရပ်ကွ ်အနေနှင့် မည်သို့မျှ ထူးမလာသော်လည်း မြင့်ခိုင်တို့အိမ်၌ မူ ပြောင်းလဲမှုအများ ဝင်လာသည်။

လှခိုင် စာမေးပွဲအောင် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာသဖြင့် မြင့်ခိုင် အတွက် တာဝန်ပိုလာလေသည်၊ ရောင်းထားသော အဖေ့ပင်စင်လစာများ လည်း ကျမလာသေး...။

မြင့်ခိုင်မှာလည်း အကြိုဂုဏ်ထူးတန်း အောင်သဖြင့် ဒုတိယနှစ် ဂုဏ်ထူးတန်း တက်ခွင့်ရသည်။

ကိုအောင်သန်းမှာမူ သူနေသော ဖ-ဆ-ပ-လ ကွက်သစ်မီးလောင် သဖြင့် မိဘရှိပစ္စည်းပြောင်း၍ အကြိုဂုဏ်ထူးတန်း မတက်နိုင်ဘဲ ရိုးရိုးဘီအေ တန်းသာ တက်ရသည်။

ကိုစောက ဗိုလ်သင်တန်း အရွေးခံရသဖြင့် ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ တက်သွားဘည်။ ထိုအခါ မအေးတို့၏တာဝန်သည် မြင့်ခိုင်ပေါ် ပုံကျ လာ၏။ သို့ရာတွင် ကိုလေးမူ ပြန်လာချိန်နီးပြီ။

တိုင်းပြည်၌လည်း အရေးကြီးသော ကိစ္စများ ပေါ်ခဲ့သည်။

ရှမ်းပြည်နယ်တစ်လွှား၌ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့သော တရုတ်ဖြူမီး

သည် ဟုန်းဟုန်းတောက်နေ၏။

မြင့်ခိုင်တို့ရပ်ကွက်၌ တရုတ်ဖြူအရေးသည် များစွာမထင်ပေါ်၊ ထင်ပေါ်သည်မှာ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာ မဟာဓမ္မသဘင်နှင့် သာဓိန္ဒသတင်းများသာ ဖြစ်ပေသည်။

မဟာဓမ္မသဘင်သို့ ရပ်ကွက်လိုက် လုပ်အားလှူ သွားကြသည်၊ ကိုချစ်သန်း အုပ်ချုပ်သော သချိုင်းကုန်း ကွက်သစ်ကလည်း အိုးစည်ဗုံမောင်းနှင့် သွားကြသည်၊ သွားကြရာတွင်လည်း အကလည်းပါ၏၊ အကမှာ သာဓိန္ဒအကပင် ဖြစ်လေသည်။

ကာဆင်သည် နန္ဒွင်းရည်ကို ရောလိမ်းလိုက်သောအခါတွင် သာဓိန္ဒနှင့် ချွတ်စွပ်တူလာ၏၊ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ရွှေနဖူးစီးနှင့်ဆိုသော်... တကယ့် 'ရွှေကိုယ်တော်လေး' ဖြစ်လာပေတော့၏။

ချစ်သန်းတို့က အိုးစည် ဒိုးပတ်တီးကြသည်၊ ကာဆင်က တောင်ဝှေးလေးကိုင်ကာ ကိုင်ကာနှင့် "ဆေးတောင်ဝှေး... တစ်ခါယမ်းမယ်... ပူစမ်းဟဲ့ ဗိုက်တွေ..."ဟု ဆိုရင်း ကွေးအောင်ကသည်။

ဤအကကို သူတို့ဝန်ကြီးအမိန့်နှင့် ဝိသာခါမဏ္ဍပ်အရှေ့ သွားကသည် ဟုသတည်း။

အဖေ့အခြေအနေမှာလည်း ပို၍ဆိုးသထက် ဆိုးရွားလာခဲ့၏။

တစ်နေ့ မြင့်ခိုင် ကျောင်းအားသဖြင့် အိမ်သို့ စောစောပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်၌ အမေမရှိ၊ မြင့်ခိုင်၏ အစ်မများ အင်းစိန် စုံထောက်ဌာနသို့ ပြောင်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ အမေအင်းစိန် သွားနေဟန်တူသည်။

အဖေသည် အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်၌ လဲနေ၏၊ အန်ဖတ်များလည်း အန့်ကြဲနေသည်၊ အဖေ အမူးလွန်နေသည်မှာ သေချာပေ၏၊ သို့သော် ငွေဘယ်ကရသနည်း။

မြင့်ခိုင်သည် သတိရ၍ သေတ္တာများကို ဖွင့်စစ်သည်၊ သေတ္တာတိုင်းမှ ရှိသမျှ ဘန်ကောက်နှင့် အခြားပိုးပုဆိုးများ မရှိတော့၊ အဖေ့အိတ်တွင်း၌လည်း အပေါင်လက်မှတ်များ တွေ့ရသည်။

မိုးမှာ သည်း၍ အေးနေသည်၊ အဖေ ဘယ်အချိန်က လဲနေသနည်း၊ လဲနေသည်မှာ ကြာပြီဆိုလျှင် အအေးမိမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။

မြင့်ခိုင်သည် အဖေ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်သွားသော အမေ့အား အပြစ်တင်မိသည်။

ထိုနောက် အန်ဖတ်များနှင့် ရွှဲနေသော အဖေ့ကို မနိုင်မနင်းဖြင့် မ၍ အဝတ်အစား လဲပေးရန် ပြင်ဆင်ရသေးသည်။

ထိုစဉ် မြခင်ပေါ်လာ၏။

"ကိုကြီး... ကျွန်မ ဘာကူရမလဲ"

"နေပါစေ မမြခင် ကျောင်းမတက်ဘူးလား"

"ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့ ကျွန်မတို့ ကျောင်းပိတ်တယ်"

မြင့်ခိုင်က နေပါစေ ဆိုသော်လည်း မြခင်သည် ဝင်ကူ၍ အဖေ့ကို အဝတ်အစား လဲပေးနေသည်။ ထိုနောက် ရေပုံးနှင့် ရေခပ်ကာ အဖေ အန်ထားသည်များကို ဆေးကြောပေးနေရှာသည်။

မြင့်ခိုင်သည် သက်ပြင်းရှိုက်၍ ချောမောသမျှ မာန်မာနကင်းရှာသူ ကလေးကို ငေးကြည့်မိ၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ကားတစ်စီးသည် မြင့်ခိုင်၏အိမ်ရှေ့၌ ဆိုက်လာသည်၊ ကားတွင်းမှ ဆင်းလာသူမှာ မြင့်ခိုင်ဘယ်မျှ မမျှော်လင့်သောထား...။

ထားနောက်မှကပ်၍ မအေးပါလာသည်။

မြင့်ခိုင်သည် မအေးကို အပြစ်တင်ဟန် လှမ်းကြည့်သည်၊ သို့သော် ထားကပင် ဦးအောင်ဝင်၍ တောင်းပန်လိုက်လေတော့သည်။

"မမအေးကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ ကိုမြင့်ခိုင်၊ ကိုမြင့်ခိုင် ပုန်းနေရာကို ထားဘာသာထား ရှာလိုက်လာတာပါ"

မြင့်ခိုင်သည် ဘာဖြေရမှန်းမသိ၊ ခေါင်းသာ ကျိုးကျသွား၏။

မမအေးက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ..."ကဲ...ကိုမြင့်ခိုင် ထားနဲ့ စကားပြောကြဦး၊ ကျွန်မပြန်မယ်"ဟု ဆို၍ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ထားသည် ဘာမျှဆက်မပြောသေးဘဲ မြခင်ကို လှမ်းကြည့်သည်၊ မြခင်ကလည်း အဖေ့ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်လွှမ်းခြုံပေးနေရာမှ ချောမောသမျှ ဝတ်ကောင်းစားလှတို့နှင့် တင့်တယ်သော ထားကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်သည်... ထိုနောက် မြင့်ခိုင်ကို ကြည့်၏။

မြခင်သည် အဖေ့ကို စောင်ခြုံပေးပြီးနောက် အောက်သို့ ဆင်းလာကာ...

"ပြီးပြီကိုကြီး ကျွန်မပြန်တော့မယ်"

ဟုဆိုသည်။

"ဩော်...အေး...အေး...မမြခင်...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်..."

မြခင်က ခေါင်းငုံ့၍ ထွက်သွားသည်ကို ထားက မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်၏။

"သူဘယ်သူလဲ ကိုမြင့်ခိုင် ချစ်စရာလေးနော်"

သည်တော့မှ မြင့်ခိုင်က ခေါင်းမော့သည်။

"မမြခင်ပါ၊ ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ နှမလေးပဲဆိုပါတော့၊ ကဲ–ထား ဘယ့်နှယ် ဒီရောက်လာတာလဲ"

"ကိုမြတ်သာပြောလို့"

"ဟင်... ကိုမြတ်သာပြောလို့"

"ဟုတ်တယ်... ကိုမြတ်သာဟာ ကိုမြင့်ခိုင်ကို အရက်ဆိုင်ထဲ

တွေ့တာ ထားကိုပြန်ပြောလို့ ထား–စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ ကိုသက်ဦးနဲ့ စေ့စပ်ရေးကို သဘောတူညီခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို သူ့ပယောဂကြောင့် ဆိုပြီး ကိုမြတ်သာ စိတ်မကောင်းရှာဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ကိုမြင့်ခိုင် နေရမှာပဲဆိုပြီး သူရှာခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့ ကိုမြင့်ခိုင် ညောင်တုန်းလမ်းထဲ ဝင်သွားတာ သူတွေ့တယ်လေ၊ အဲဒီကနေ စပါယ်ရှယ်ကောလိပ်မှာတက်တဲ့ မောင်မောင်လေးတို့၊ မြမြတို့ကို ဆက်မိပြီး အစ်အောက်မေးတော့ ကိုမြင့်ခိုင် ဖုံးထားသမျှ သူသိရလို့ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ရှာတယ်၊ သူပြန်ပြောတာ သိရပြန်တော့ ထား–ရင်ကွဲရပြန်တယ် ကိုမြင့်ခိုင်"

မြင့်ခိုင်ဘာမျှမပြောနိုင်။

"ကိုမြင့်ခိုင်ဟာ တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမရှိတယ်၊ မိန်းမကိုယ်ဝန်ကို ဒပ်ဖရင် ဆေးရုံလာအပ်တယ်၊ ဆေးရုံမှာ မွေးပြီး ကလေးကို ကိုမြင့်ခိုင် ကိုယ်တိုင် ပွေ့ချီပြီး မိန်းမနဲ့ ပြန်သွားတယ်၊ အဲဒါတွေက မျက်စိနဲ့မြင်တဲ့ သူတွေ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်က ဖေဖေနဲ့ထားကို ပြောကြတယ်၊ ထားမယုံသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထား စိတ်မကောင်းခဲ့ဘူး"

ထား၏အသံလေးများမှာ တုန်လာသည်။

"နောက်...ကိုမြတ်သာကိုယ်တိုင် ကိုမြင့်ခိုင်ကို အရက်ဆိုင်ထဲမှာ တွေ့တယ်၊ ကိုမြတ်သာဟာ... ထားကို ငယ်ငယ်တည်းက ပေါင်းရောက်ခဲ့တဲ့ သူပဲ၊ ကိုမြတ်သာဟာ ထားကို ဘယ်လောက်ချစ်ပြီး...ကိုမြင့်ခိုင်ကိုလည်း ဘယ်လောက်ခင်မင်တယ်ဆိုတာ ကိုမြင့်ခိုင်သိသားပဲ။ ဒီတော့ ကိုမြတ်သာ စကားကိုတော့...ထားယုံမိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ထားအကြီးအကျယ် မှားမိတယ်"

ထားသည် ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာ၏။

"ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ ဘဝမှန်ကို သိလည်းသိရော ကိုမြတ်သာဟာ...ထားကို

ချက်ချင်း အကုန်ပြောပြတယ်၊ ထားသိသိချင်း လိုက်လာတာအခု မမအေးတို့နဲ့ တွေ့တော့ ထားပိုစာတ်ရည်လည်ပြီ၊ ကိုမြင့်နိုင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထားအပေါ် ဒီလောက် လှည့်စားခဲ့တာလဲဟင်"

မြင့်နိုင်မဖြေ...၊ မိမိထားကို လှည့်စားခဲ့ရသည်၊ လှည့်စားသည်ဆိုခြင်းမှာ လိမ်ညာသည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မိမိစေတနာမှာ ထားကောင်းဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဒါကိုတော့ ထားနားလည်စေချင်သည်။

ထိုစဉ် အမေပြန်ရောက်လာသည်၊ အမေသည် မမြင်ဖူးသောထားကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်သည်။

"ဒါကိုမြင့်နိုင်အမေပဲ... ထား"

ထားက မျက်ရည်များသုတ်ပစ်၍ အမေ့ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

အမေက ထားကို ပြန်နှုတ်ဆက်ပြီး အဖေ့ကို လှမ်းကြည့်၍မေး၏။

"မင်းအဖေ... ဘာဖြစ်လဲ... သား"

မြင့်နိုင်သည် ထား၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေ၊ အိပ်နေပါစေ..."

သို့သော် အဖေ့ထံမှ ချဉ်စော်နှင့် အရက်နံ့များကို အမေကောင်းစွာရသည်။

အမေသည် ဆက်မမေးတော့ဘဲ အိမ်တွင်းဝင်သွားသည်။

"ကိုမြင့်နိုင် ထားတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်နေရာ သွားစကားပြောရအောင်"

ခက်ပေပြီ...။

"ထားနဲ့ မလိုက်ချင်ဘူးလား ဟုတ်လား ကိုမြင့်နိုင်..."

မြင့်နိုင်မလှုပ်၍ ထားက ဝမ်းနည်းသံနှင့်မေး၏။

မြင့်နိုင်က သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

"သင့်တော်ပါတော့မလား ထားရယ်၊ ဒီအခြေအနေတွေရောက်မှ..."

"ဘယ်အခြေအနေတွေကို ဆိုတာလဲ ကိုမြင့်နိုင်"

မြင့်နိုင်သည် ထားကိုဖက်၍ ဆက်ဆင်ခြေမကွန့်တော့၊ တစ်သက်လုံးနဲ့ဆိုး ဆိုးလာသူကို ယခုမှ ဖွတ်အတင်း မရက်စက်လို။

မြင့်နိုင်သည် အမေ့ကို ခွင့်ပန်ပြီး ထားနှင့်လိုက်ခဲ့သည်။

ထားက... သွားနေကျ အင်းယားကန်စောင်းသို့ပင် ကိုမြတ်သာမောင်းနိုင်း၏။

မိုးတိတ်စဖြစ်၍ လေဖေ့သောကန်ရေပြင်၌ လှိုင်းတွန့်တို့ ထနေသည်။

ရေစပ်သစ်ပင်ရိပ်တွင် နှစ်ယောက်အတူ ရပ်ရင်း စကားမပြောနိုင်ဘဲ အတန်ကြာ ငြိမ်နေမိကြသည်။

မိုးဖျန်း၍ တောတစ်ခိုမှ ပင်ဖျိုပင်အိုတို့ လန်းဆန်းနေသည်။ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ထား၏အလှမှာလည်း အမြင်ဝယ် လန်းဆန်းနေ၏၊ လန်းဆန်းသော အလှရှင်၏ အသည်းလှာကို ညှိုးနွမ်းအောင် ပြုစေမိရသော မိမိ၏ ကံကြမ္မာကိုသာ မြင့်နိုင် အသည်းနာမိသည်။

"ထား... ကိုမြင့်နိုင်ကို ဘာတွေပြောစရာရှိသလဲ"

ထားသည် အံလေးကြိတ်၍ ရေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် အဓိပ္ပာယ်စုံသော မျက်လုံးများနှင့် မြင့်နိုင်ကို မော့ကြည့်၍ တစ်လုံးချင်းလေးနက်စွာဆိုသည်။

"ထား ကိုသက်ဦးနဲ့ စေ့စပ်ထားတာ ဖျက်ပစ်လိုက်တော့မယ်..."

မြင့်နိုင်မှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။ ထိုကြောင့် အလန့်တကြား ထားမိ၏။

"အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ ထားရယ်"

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမလဲ"

"မဖြစ်ပါဘူးထားရယ် ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အစကတည်းက ထားစိတ်ဆင်းရဲအောင် ကိုမြင့်ခိုင် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ထားခဏသာ စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဖြစ်ပေမဲ့ တစ်သက်တာ ကောင်းစားလေမှာကို မျှော်ကိုးပြီး ဒီထိအောင်ကိုမြင့်ခိုင် ရှောင်လွဲနေခဲ့တာကို ထားသဘောပေါက်စေချင်တယ်၊ ယခုဆိုရင် ထားဟာ ရွှေဘုံပေါ်မှာ ရာသက်ပန်စံဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာကြောင့် သချိုင်းကုန်းဆီ ခုန်ဆင်းချရမလဲ"

"ထားက ရွှေဘုံပေါ်မှာ မစံချင်ဘူးဆိုတော့ကော"

"စိတ်ကူးမယဉ်ချင်ပါနဲ့ ထားရယ်၊ တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ ထမင်းရေ အတူလျက်ရစေတော့ ဆိုတာမျိုးက ဇာတ်ထဲ နှစ်ပါးသွားဆိုဖို့တင် ကောင်းတာပါထား၊ ကိုမြင့်ခိုင်အနေနဲ့က ကိုယ်တိုင်လည်း ထမင်းရည်မရက်ချင်ဘူး၊ ချစ်သူကိုလည်း တဲအိုပျက်မှာ မထားချင်ဘူး...၊ စိတ်ကူးယဉ်ချက်တွေကြောင့် ဘဝရည်မှန်းချက်ကိုလည်း မဖျက်ချင်ဘူး...၊ ထားနားလည်ရဲ့လားဟင်"

"ထားနားမလည်ဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင်ကို ထား ပြန်မေးရလိမ့်မယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အချစ်ဆိုတာ... ဘာလဲ"

မြင့်ခိုင်က ပြုံးသည်။

"အချစ်ဆိုတာဘာလဲ...ဒီမေးခွန်းကိုမေးလို့ ထားကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အချစ်ဆိုတာကို ယောက်ျားပျိုနဲ့ မိန်းမပျိုတို့ရဲ့ လောကခံနေထိရုံနဲ့ ခက်မာခဲလွယ်တဲ့ နှလုံးသွေး နုနုတွေအားဖြင့်တော့ ရေးခြယ်အနက်ဖွင့်ပေးလို့မရဘူး၊ အနန္တ စကြဝဠာနဲ့ နှိုင်းစာရင် ကမ္ဘာမြေကြီးဟာတောင် ဖုန်မှုန့်မြူပွင့်ပမာ ဖြစ်ရသလို ကျယ်ဝန်းတဲ့ လူမှုရေးရာ သမုဒ္ဒရာမှာ ဖိုချစ်မချစ်စိတ်ကူးယဉ်ချစ်ဟာ ခဏတက်တဲ့ ရေပွက်ပမာမျှပဲရှိတယ်၊ ဒီလိုပြောလို့

ကိုမြင့်ခိုင်က အချစ်ဆိုတာကို တန်ဖိုးမထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ထားရယ် လောကကြီးမှာ အချစ်ထက် တန်ဖိုးထားစရာတွေက ရှိနေသေးတယ်"

"အဲဒီလို တန်ဖိုးထားစရာတွေကြောင့် အချစ်ကို စွန့်ပြီး ရာသက်ပန်စိတ်ဆင်းရဲခံရမယ်၊ ဟုတ်လား ကိုမြင့်ခိုင်"

"မဟုတ်ဘူးလား မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် အချစ်ကိုစွန့်ရလို့ ခံရမယ့်ဒုက္ခကိုသာ ရှေ့တန်းတင် စဉ်းစားကြသလဲ၊ အချစ်နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်မိလို့ ကျန်တဲ့အရေးအရာတွေ ဆုံးရှုံးပြီး တစ်သက်လုံး လူလုံးမလှ...ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရမယ့် ဒုက္ခတွေကိုတော့ ဘာကြောင့် မေ့ထားကြသလဲ"

ထားသည် ကိုမြင့်ခိုင်အား မော့ကြည့်လေသည်၊ ယခင်က သူနားမလည်ခဲ့သော မြင့်ခိုင်သည် ယခု ပိုနားမလည်ဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

စိတ်မာန်နှင့် အလေးအနက် ပြောနေသော မြင့်ခိုင်ကသာ လေကိုလျှော့၍ အေးချမ်းစွာ ဆက်ပြောသည်။

"ကိုမြင့်ခိုင်ဘဝကို ကြည့်စမ်း၊ ထမင်းရည် အတူလျက်ရတာကို တချို့က အကြီးအကျယ် စာဖွဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့... တစ်ခါတလေမှာ ထမင်းရည်ပေမဲ့ ဆန်တစ်ဆုပ်ကို ရှာမရတဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ တဲအိုပျက်မှာ နေရတာကို လွမ်းနေကြပေမဲ့ တဲအိုပျက်မှာ ရင်ဆိုင်ရမယ့်မှက်တွေ...ခြင်တွေ...ကြွက်တွေ...ရေလွှမ်းတာတွေ၊ ဗွက်ထတာတွေ၊ မိုးယိုတာတွေ၊ ဖျားနာတာတွေ၊ အဲဒါတွေကိုတော့ ခံစားဖူးကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခံစားရလိမ့်မယ်လို့လည်း ကြိုတင်မှန်းမိကြမယ် မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီဒုက္ခနယ်ဆီ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကိုမြင့်ခိုင် ထားကို မခေါ်နိုင်ဘူးထား"

ထားသည် အံလေးကြိတ် နားထောင်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို မခံချင်ဟန်နှင့် ပြန်မေးသည်။

"ကိုမြင့်ခိုင် ဘာဆိုလိုတာလဲ၊ ဒီဒုက္ခတွေကို ထားမခံနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုလား"

"မှန်တယ်ထား၊ ဒီလိုဆိုတော့ ထားရဲ့ စေတနာကို ကိုမြင့်ခိုင် စော်ကားတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့၊ ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့မေတ္တာကို နားလည်ပါ ထားရယ်၊ ထားငယ်ငယ်က ကိုမြင့်ခိုင် ရှင်းပြဖူးတဲ့ သိဒ္ဓတ္ထမင်းကြီးရဲ့ စကားကို ထား မှတ်မိသေးသလားဟင်"

ထားက မဖြေဘဲ ငြိမ်နေသဖြင့် မြင့်ခိုင်က ဆက်ပြောရ၏။

"တောလယ်မြိုင်ချာ၊ ဝက်ပါသို့၊ ညက်ပြာနွဲ့ချေ၊ မလိုက်လေနှင့်…" ဆိုတာလေ၊ ထားကပြောမယ် မဒ္ဒီဟာ ဝက်ပါဆီ လိုက်နိုင်ခဲ့သားပဲ… လို့၊ ဒါပေမဲ့ ထား သတိပြုဖို့က…ဝေဿန္တရာနဲ့ မဒ္ဒီဘဝတွေနဲ့၊ ကိုမြင့်ခိုင်နဲ့ ထားရဲ့ဘဝတွေဟာ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်ခြင်းငှာ မအပ်ဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင်ဟာ ဝေဿန္တရာလို ဘုရားအလောင်းမဟုတ်သလို။ ကိုမြင့်ခိုင် ဦးတည်သွားရမဲ့ ဘဝကလည်း ဝိသကြုံဖန်ဆင်းလို့ ငြိမ်းချမ်းခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ဝက်ပါ တောရိပ်မြုံ မဟုတ်ဘူး…၊ မိဝန်ဖဝန် ညီအစ်ကိုမောင်နှမဝန်တွေကိုထမ်းရင်း ခရီးပြင်းနှင်ရမယ့် ကန္တာရတောကြမ်း၊ ဒီတောကြမ်းဆီ ထားလိုက်ဖို့ မလိုအပ်ဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင်ကလည်း မခေါ်အပ်ဘူး"

"ထားက ထားဆန္ဒနဲ့ ထားလိုက်ပါမယ် ဆိုတော့ကော…ကိုမြင့်ခိုင်"

"ကိုမြင့်ခိုင်က မခေါ်နိုင်ဘူး၊ ဒီစကားပြောရတာ ကိုမြင့်ခိုင် သိပ်အသည်းနာတယ်၊ ထားအပေါ်မှာ ရက်စက်ပြတ်တောင်းရာ ကျနေတယ်…၊ ဒါပေမဲ့ ထားစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ထားက မွေးကတည်းက မိချမ်းသာ ဖချမ်းသာ လက်မှာ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ နေခဲ့ရသူပါ၊ ကိုမြင့်ခိုင် ဘဝက ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုးနဲ့ ကိုမြင့်ခိုင်ကိုသာ အားကိုးနေရရှာတဲ့ မိဆင်းရဲ ဖဆင်းရဲကို တောင့်တောင့်တတ၊ ကြောင့်ကြောင့်ကြကြနဲ့ လုပ်ကျွေးနေရ

သူပါ၊ ကြေး ရွှေဂဟေ၊ မစပ်လေသို့ ဆိုတဲ့စာလို ကိုမြင့်ခိုင်ဘဝနဲ့ ထားဘဝက ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ပါဘူး ကိုမြင့်ခိုင် ထားကိုဒီလောက် ငြင်းနေတာလည်း သူ့ရဲကောင်း ဆန်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်က ကိုမြင့်ခိုင် ကြောက်လို့… သိပ်ကြောက်လို့ ငြင်းနေရတာပါ"

ထားသည် မျက်လုံးလေးပြူး၍ မြင့်ခိုင်အား မော့ကြည့်သည်။

"ကြောက်… လို့၊ ကိုမြင့်ခိုင် ဘာကိုကြောက်တာလဲ…"

"ကိုမြင့်ခိုင်… မိဝန်ဖဝန်ကို ကျေပွန်အောင် မထမ်းနိုင်မှာ ကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့…ချစ်လို့ ယူလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် လင်သားတာဝန် မကျေပွန်မှာလည်း ကြောက်တယ်၊ နောက်အကြောက်ဆုံးတစ်ခု ရှိသေးကယ်"

ထားသည် ငိုင်၍ သွားပြန်၏၊ မျက်နှာ၌လည်း ပထမဦးစွာအဖြစ် စဉ်းစားတွေးတောဟန် ပေါ်လာသည် မြင့်ခိုင်ကသာ ဆက်ရှင်းပြ၏။

"မိန်းမပျိုတစ်ဦးနဲ့ ယောကျာ်းပျိုတစ်ဦး အိမ်ရာထောင်ပေါင်းပြီ ဆိုရင် သူတို့နှစ်ဦးတည်း ပေါင်းသင်းခြင်း မဟုတ်ပါဘူးထား၊ နှစ်ဖက်မိဘ ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟ အားလုံးရဲ့ ပေါင်းခြင်းပါပဲ၊ မိဖဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာက ရူးကြမိုက်ကြတဲ့ ကလေးအရွယ်တွေ ပြောကြတဲ့ စကားပါ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး သတ္တဝါဖြစ်တဲ့ လူဟာ ပတ်ဝန်းကျင် လူ့လောကကို ဂရုမစိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင်နဲ့ ထားအတွက်လည်း ဂရုစိုက်ရမယ့် လူတွေရှိနေတယ်"

ထားက ငြိမ်နေ၏။

"ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ မိဘပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထားဘယ်လိုလုပ် ပျော်မလဲ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ရွှေဘုံပေါ်က ထားက ဒုက္ခသည်မိသားစုထဲမှာ ဘဝတူအဖြစ် လာနေမယ်ဆိုတာက လက်တွေ့မှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ချစ်သူမျက်နှာ

တစ်ရွာထင်လို့ ထားကပြောကောင်း ပြောလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်ကြာ ဒီရွာကိုပါ မုန်းသွားမှာ စိုးရတယ်၊ ချစ်ကြပြီဆိုရင် ပေါင်းဖက်ရေးကို အဆုံးသတ် ပန်းတိုင်အဖြစ်နဲ့ လူတွေဟာ အတွက်မှားလေ့ ရှိတယ်၊ ကိုမြင့်ခိုင် ပြောခဲ့တဲ့ ဆွေရေးမျိုးရေး၊ မိရေးဖရေး၊ စီးပွားရေးတွေက အခြေအနေမပေးဘဲနဲ့ ချစ်တာသာ ပဓာနလို့ ဇွတ်ပေါင်းဖက်ကြရင် အဲဒီ ပေါင်းဖက်ခြင်းဟာ ကွဲကွာခြင်းရဲ့အစပဲ၊ ထားနားလည်ရဲ့လား၊ ကိုမြင့်ခိုင် ပြောတာ ထားနားလည်ရဲ့လား"

ထားကမလှုပ်။

"အခုနေ ထားနဲ့ကိုမြင့်ခိုင် ခွဲခွာသွားကြမယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး မနီးနိုင်တော့ပေမဲ့ ထာဝစဉ် ချစ်မေတ္တာကတော့ ပြယ်မယ်ဟုတ်ဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင်ဟာ လူကြီးဖြစ်ရက်နဲ့ ထားကို ဆင်းရဲတွင်းနက်တဲ့ဆီ မဆင်မခြင် ခေါ်မှားမိလို့ ကံမခိုင် သံတိုင်အိမ်ဆောက်တော့ ကံမှောက်ရင်ကျိုးဆိုတဲ့ စကားလို အစစဘာမှ မခိုင်ဘဲ အချစ်ဆိုတာကိုပဲ သံမဏိမဏ္ဍိုင်ကြီးလို အားကိုးပြီး အိမ်ထောင်တစ်ခု ဇွတ်ဆောက်ရင် ကံမှောက်တာထက် အခြေအနေဆိုးပြီး မုန်းကျိုးတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ကိုမြင့်ခိုင် အကြောက်ဆုံးဆိုတာ အဲဒါပဲ၊ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်းသည် ဒုက္ခလို့ ဆိုကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူကိုကိုယ် ပြန်မုန်းရတဲ့ဘဝဟာ ပိုကြီးသောဒုက္ခပဲ။ ခက်တာက ထား၊ လူ့လောကမှာ အချစ်ကို အမြတ်နိုးဆုံး ဆိုတဲ့ လူတွေ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်အမုန်းဆုံးဆိုတဲ့ ဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်နေကြရတယ်..."

ထား၏ခေါင်းက မော်မလာ။ မြင့်ခိုင်သည် ထား၏လက်မောင်းကလေးကို ကိုင်ဆုပ်၍ မေးကို လက်ဖျားနှင့် မ,ကာ မျက်လုံးချင်းဆိုင်သည်။ မျက်ရည်လွှမ်းသော ထား၏မျက်လုံးပြာများက မြင့်ခိုင်၏ရင်ကို ဆို့စေသည်။

ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေးဘဝအရွယ် ထားကို အို နာ သေခြင်းတရား

များ ဟောမိစဉ်က မျက်လုံးအဝိုင်းဝိုင်း ရှိခဲ့သည်ကို သတိရမိသည်။ ယခု အိုနာသေခြင်းထက် လေးနက်သော အိမ်ထောင်ရေး အဘိဓမ္မာကို ဟောမိပြန်ချေပြီ။

ထားရှိုက်၍ ငိုကြွေးလေမည်လားဟု မြင့်ခိုင် စိုးရိမ်နေမိ၏။ သို့သော် ထားက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် နေရာမှ ထလိုက်၏၊ လှိုင်းတွန့်များ ထနေသော ဤရေပြင်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ မချိပြုံးကိုမူ ပြုံးရှာသည်။ ထားပြောသော စကားမှာ မြင့်ခိုင်မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သော စကားဖြစ်၏။

"ကိုမြင့်ခိုင်ဆိုလိုတာ ထားနားလည်ပြီ၊ ထားရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုကိုလည်း နားလည်ခဲ့ပါပြီ၊ ထားက ချစ်ခြင်းကိုပဲ ဂရုစိုက်တယ်၊ ချစ်ခြင်းဆိုတာကလည်း ကိုမြင့်ခိုင်ကို ထား ချစ်တာပဲ ထားနားလည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့...ကိုမြင့်ခိုင်ဟာ ထားထက် ချစ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးတယ်၊ ကိုမြင့်ခိုင် မှန်တယ်ထင်တာကို ကိုမြင့်ခိုင်လုပ်ပါလေ၊ ထားအနေနဲ့လည်း ထားမှန်တယ်ထင်တာကို ထားလုပ်မယ်၊ သွားပြီကိုမြင့်ခိုင်"

မြင့်ခိုင်သည် မည်သို့မျှမတားနိုင်မီ ထားသည် ကားပေါ်သို့ပြေးတက်ထွက်ခွာသွားသည်။

မိုးက ပြန်ရွာလာ၏။ ကန်ရေစပ်၌ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေသော မြင့်ခိုင်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးပေါက်များသည် ကျလာလေတော့၏။

ဩော်...မိုးဆိုသည်မှာ တိမ်ညှိမကွဲသမျှ စဲရိုးထုံးစံ မရှိပါတကား...။

* * *

မြင့်ခိုင် အိမ်ပြန်ရောက်သော အခါ၌ အိပ်ရာလိပ်များ ပြင်ဆင်၍ အဆင်သင့် စောင့်မျှော်၍နေသော လှခိုင်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

"ဘယ်သွားမလို့လဲ ညီလေး"

လှခိုင် ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်၊ စိတ်ညစ်ပြန်လာသော မြင့်ခိုင်၌ စိတ်တိုဖွယ် ရင်ဆိုင်နေရပြန်၏။

"ဟေ့ကောင်...ငါမင်းကို မေးနေတယ်ကွ၊ မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ"

ထိုအခါမှ လှခိုင်သည် လှုပ်ရှားလာ၍ ဖြေသည်။

"စလင်းလိုင်းသွားမလို့"

"ဘာကွ... စလင်းလိုင်း"

"ဟုတ်တယ်အစ်ကိုကြီး...၊ ကျွန်တော် ဗိုလ်သင်တန်း လျှောက်ထားလို့ စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီ၊ အခု လက်တွေ့ အစမ်းသပ်ခံဖို့ သွားရမယ်"

မြင့်ခိုင်သည် သူ့ညီ၏ရင်ဘတ်ကိုဆွဲကာ ဒေါသတကြီး ရိုက်မည်ကြံသည်၊ သို့သော် လက်ကမရောက်...။

"မင်းဘာကြောင့် ငါ့ကိုမတိုင်ပင်လဲ"

"အစ်ကိုကြီးကိုတိုင်ပင်ရင် အစ်ကိုကြီးက ဖျက်ဦးမှာပဲ...၊ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြခွင့်ပေးပါ"

မြင့်ခိုင်၏လက်သည် လျှော့ကျသွား၏၊ ကုပ်ပျစ်ပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်မိ၏၊ လှခိုင်ကသာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ရှင်းပြသည်။

"ကျွန်တော် ပညာဆက်သင်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မသင်ချင်တော့ဘူး"

မြင့်ခိုင်သည် လှခိုင်အား နားမလည်သလို မော့ကြည့်၏...၊ လှခိုင်က အေးဆေးစွာ ဆက်ပြောသည်။

"အစ်ကိုကြီးဟာ ပညာကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် အစ်ကိုကြီး ဘယ်လောက်စေတနာကောင်းကောင်း အစ်ကိုကြီးလည်း ပညာဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး

ပညာဆိုတာ တက္ကသိုလ်မှာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး...၊ ကျွန်တော့်ပညာ ကျွန်တော် ရှာတော့မယ်၊ ကျွန်တော်...အခုရှာမယ့်ပညာက အစ်ကိုကြီးကိုလည်း တာဝန်မတိုးစေချင်ဘူး၊ အဖေအမေနဲ့ ညီ ညီမတွေ ထမင်းလုပ်ကိုလည်း ဝင်မလုဘူး၊ ပြီးတော့...ကျွန်တော်အလေးအနက် တစ်ခုပြောချင်တယ်"

လှခိုင်သည် မြင့်ခိုင်အနီး၌ ဝင်ထိုင်၏၊ မျက်နှာမှာ အထူးတည်ငြိမ်နေ၏။

"အစ်ကိုတို့က တိုင်းပြည်အတွက် စစ်မြေမှာ သေနတ်ဆွဲပြီး ကာကွယ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ခဏခဏ ပြောတယ်၊ အဲဒီသတ္တိဟာ အစ်ကိုကြီးတို့မှာသာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာလဲရှိတယ်၊ အခု တရုတ်ဖြူတွေက မြန်မာမြေကို ကျူးကျော်နေတယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့က အင်္ဂလိပ်တွေကို ခံချခဲ့တယ်၊ ဂျပန်ကိုလည်း တော်လှန်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း တရုတ်ဖြူလောက်တော့ တိုက်ချင်တယ်၊ ဇာတိမာန်ဆိုတာ ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ပြည် ချစ်တာတော့ လူတိုင်းရဲ့ သန္တေစိတ်ပါပဲ၊ ဒီသန္တေစိတ် ကျွန်တော့်မှာလည်း ရှိတယ်၊ ရှေ့လျှောက် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင် မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တိုင်းပြည်ကို ချစ်တဲ့နေရာမှာ အစ်ကိုကြီးတို့ထက်တော့ ကျွန်တော်တစ်ပြားမှ မလျှော့ချင်ဘူးဆိုတာ အစ်ကိုကြီး နားလည်လိမ့်မယ်ထင်တယ်..."

ဤအကြိမ် ငိုင်ရသူမှာ မြင့်ခိုင်ဖြစ်၏။

မိမိ၏ညီသည် တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ခဲ့ပြီ၊ မိမိ၏ညီမှာ စည်းမျဉ်းကို တော်လှန်ပြီး ပုလိပ်ကို ခဲနှင့်ပေါက်သည်အထိ တဇောက်ကန်း မဖြစ်သေးသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်ကဲ့သို့ရှိ၏။ မည်သို့ရှိစေ၊ တရုတ်ဖြူအန္တရာယ်သည် မအူမလည် မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး ကျားကွက်

ဆင်၍ အထူးကြောက်မက်ဖွယ်သော အန္တရာယ်ပင်ဖြစ်၏။ လှခိုင်သည် ဤအန္တရာယ်အတွက် အသက်ပေး ကာကွယ်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချခြင်းအားဖြင့် မြင့်ခိုင်အနေနှင့် မည်သို့မျှ တားမြစ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။

အတန်ကြာ ငိုင်နေပြီးမှ မြင့်ခိုင်က အရေးကြီးသော မေးခွန်းကို မေးသည်။

"မင်းအခုလို ဆုံးဖြတ်တာ အမေ့ကို ပြောပြီးပလား"

လှခိုင်၏မျက်နှာ ညိုသွားသည်။

"ပြောရင် အမေငိုမှာ၊ ကျွန်တော် မပြောရက်ဘူး၊ ကျွန်တော် လုပ်တာ အစ်ကိုကြီး သဘောတူရင် အမေ့ကို အစ်ကိုကြီးပဲ ပြောပေးပါ"

မြင့်ခိုင် သက်ပြင်းရှိုက်၏။

"အေးလေ... ငါပြောပေးပါမယ်၊ အခု လောလောဆယ် ပြောဖို့လည်း မလိုသေးပါဘူး၊ ဒါထက် မင်းဒီည ဘယ်သွားမယ်လို့ အမေ့ကို ပြောထားလဲ"

"သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သန်လျင်ဘက် ညအိပ်ပျော်ပွဲစားထွက်မယ်လို့၊ အစ်ကိုကြီးက ခွင့်ပြုရင်သွားလို့ အမေကပြောတယ်"

မြင့်ခိုင်သည် ဘာမျှဆက်မမေးတော့ဘဲ အိတ်တွင်းသို့စမ်း၏၊ ကံအားလျော်စွာ ငွေငါးကျပ်တွေ့သည်။

"ကဲ-ဒါယူသွား၊ ငါ့ညီ အောင်မြင်ပါစေ"

မြင်းလှည်းနှင့် လှခိုင် ထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ရင်း မြင့်ခိုင် ရင်တွင်း၌ အထူးဆို့မိသည်။

ညီကို အောင်မြင်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းလိုက်ရသည်။ အောင်မြင်ခဲ့သော် ချစ်ရသောညီနှင့် ခွဲခွာရလေဦးတော့မည်တကား...။

❑

၁၃

လှခိုင် ဗိုလ်လောင်းအဖြစ် အရွေးခံရ၍ ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားသော နေ့၌ ငိုရသူနှစ်ဦးရှိသည်။

မခွဲဖူးသော သားငယ်နှင့် ခွဲရသဖြင့် အမေက ငိုသည်။

မြခင်နှင့်အတူ ဘုတာရုံလိုက်ပို့သော မြသွင်ကလည်း တရှုံ့ရှုံ့နှင့် ငိုရှာ၏။

သည်အခါမှ သူတို့၏ သမုဒယဇာတ်ရည်ကို မြင့်ခိုင် လည်ရှာသည်။

လှခိုင်ထွက်သွားပြီးနောက် အိမ်၌ အဖေ၏အခြေသည် ပိုဆိုးခဲ့၏။

ခြေတစ်ဖက်ဆွဲရာမှ အဖေသည် လမ်းလျှောက်လျှင် ကျန်တစ်ဖက်ပါ လေးပင်လာ၏။ ထိုင်ရာမှထလျှင် ဒူးများ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် အားပြုဖွယ်မရှိက လဲကျတတ်သည်။ စကားပြောလျှင် လျှာမှာလေး၍ စကားလုံးမပီမသဖြစ်လာခဲ့၏။

ညနေချမ်းကာလ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကိုဖိုးစိန်နှင့် မက်မောဖွယ်တို့ကို မပြောနိုင်ရှာတော့။ ပြောသောအခါ၌လည်း အဖေ့စကားများသည် အဆက်အစပ်မရှိ။ အဖေသည် အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်း၊ စိတ်ကူး၌ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းစသည်တို့ကို လက်တွေ့ကြုံရခြင်းနှင့် မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ရောထွေးပြောလာ၏။ ထိုအခါ အဖေ့ကို ရူးသွပ်ပြီဟု လူတို့ထင်လာသည်။

ပင်စင်ရောင်းခငွေများ ရရှိပြီးချိန်၌ အဖေသည် အောက်ပိုင်းလုံးဝ သေ၍ အိပ်ရာထဲ၌ လဲခဲ့လေပြီ။

အမေသည် သဘာဝဓမ္မဆေးအပြင် အနှိပ်သည်နှင့် အဖေ့ကို ကုသည်။

အိမ်၌ အလုပ်တာဝန်ကလည်း တိုးလာသည်။ အိပ်ရာထက်၌ အဖေစွန့်ပစ်သော အညစ်အကြေးတို့ကြောင့် ပေရေသော အဝတ်အစားတို့ကို အမေနှင့်မြင့်ခိုင်သည် လျှော်ကြရသည်။ အဖေ့ကို အစားအသောက်များ ဇွန်းနှင့်ခွံ့ပေးရ၏။

မြင့်ခိုင်သည် ဆရာများကို တောင်းပန်၍ ဂုဏ်ထူးတန်းမှ ထွက်လိုက်ပြီး ဆူလွယ် နပ်လွယ် အောင်မြင်လွယ်သော ရိုးရိုးဘီအေတန်းကို ဖြေရန် ပြင်ဆင်သည်။

မြခင်နှင့် မြသွင်တို့က သူတို့၏ အားလပ်ချိန်ကလေးများတွင် အမေ့ကို ကူညီကြသည်။

ညနေတိုင်လျှင် မြသွင်သည် အမေနှင့်မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်ပေးသည်။ မက်ထရစ်တန်းရောက်၍ စာများနေပြီဖြစ်သော မြခင်က ညစာကို အဖေ့အား လာရောက်ခွံ့ပေးသည်။

ဤသို့ဆိုသော် ဒုက္ခတွေကြားမှ သူတို့လေးတွေ၏ မေတ္တာသည် အေးချမ်းလေစွတကား ... ။

တနင်္ဂနွေတစ်နေ့၌ မြင့်ခိုင်သည် မြင်းပွဲသို့ အလုပ်ဆင်းသွားလေသည်။

အမေဈေးသွားစရာရှိ၍ အဖေ့ကို မြခင်နှင့် ခေတ္တအပ်ထားခဲ့သည်။

အဖေ နေ့လယ်စာ စားချိန် ရောက်သဖြင့် ခုတင်ဘေး၌ ထိုင်ရင်း မြခင်က ကျွေးမွေးနေသည်။

ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကို အဖေ့ပါးစပ်တွင်းခွံ့၍ တစ်ကိုက်စီ ကိုက်ဝါးစေရ၏။ ထိုနောက် ဝါးပြီးသမျှ မျိုချနိုင်ရန် နွားနို့ကို နှုတ်သီးတပ် ကြွေပန်းကန်နှင့် ပါးစပ်တွင် လောင်းပေးရလေသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့၌ ကားတစ်စီးဆိုက်၍ ထားဆင်းလာ၏။ အဖေ့ပါးစပ်တွင်းသို့ နို့ငှဲ့ထည့်ပေးနေရာမှ မြခင်သည် မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားနှင့် ထားကို ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်သည်။ ထားကလည်း ရုတ်တရက် စကားမဆိုနိုင်၊ အတန်ကြာမှ ကြိုးစား၍ မေးသည်။

"ကိုမြင့်ခိုင်ရှိလားဟင်"

"ကိုကြီးလား... ကိုကြီးမရှိဘူး"

"ဘယ်သွားလဲ"

"မြင်းပွဲကို အလုပ်ဆင်းနေတယ်"

ထားသည် စိတ်ပျက်သွားပုံရ၏။ သို့သော် မြခင်အားလည်း ယခင်အကြိမ်က သတိပြုခဲ့သဖြင့် ယခုလည်း စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

ထားက အိမ်အပေါ်ဆင့်သို့ တက်လိုက်သည်။ ဤမျက်လုံးပြာပြာနှင့် ရိုးသားသော သူငယ်မသည် မည်သူနည်းဟု သိချင်သည်။ မြခင်အနေနှင့်လည်း ချောမောသမျှ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် တင့်တယ်သော ထားကို စိတ်ဝင်စားသည်။

အဖေ၏ ခုတင်နား ရပ်မိသော ထား၏နှာခေါင်းဆီသို့ ဆိုးဝါးသော အနံ့အသက်များက ဝင်တိုးလာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အလိုအလျောက် နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပိတ်မိလျက်သားရှိသည်။

ထိုအခါမှ မြခင်သည် လှုပ်ရှားလာသည်။

"ဩော်... ထိုင်ပါလား မမထား"

ထိုင်ပါဟုသာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရသည်၊ အနီး၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမျှ

မရှိ၊ မြခင်သည် အားတုံ့အားနာပြုံးပြီး သူထိုင်နေသော ခွေးခြေကလေးမှ ထ၍ ထားဆီတွန်းပေးသည်။

"နေပါစေ ညီမရယ် မမထား ရပ်နေနိုင်ပါတယ်၊ ညီမသာ ဆက်ပြီးတော့ လူနာကိုကျွေးပါ"

မြခင်သည် တစ်ချက် အားတုံ့အားနာ ပြုံးပြလျက် ခွေးခြေပေါ် ထိုင်ကာ အဖေ့အား ဆက်လက်ကျွေးသည်။

ထား၏မျက်လုံးများက မြခင်နှင့်အတူ လူနာမှသည် ခန်းပတ်လည်ကို ဝေ့ဝိုက်ကြည့်သည်။

မိုးရေနှင့် နေဒဏ်ကြောင့် ဆွေးမြည့်နေသော ဝါးထရံတို့ ပေါက်သည့်နေရာက ပေါက်နေ၏။ လက်သန်းခန့် ကြမ်းကြားရှိသော ခြောက်လက်မ ပျဉ်ပြားအခင်း၌ ကြေးအထပ်ထပ်ရှိသည်၊ အခန်းတစ်ထောင့်၌ ပုဆိုးကစ် ထည်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်သည် လုံးလျက် ပုံနေ၏။ ဘုရားစင်ထက်၌ ဒေါနပန်းအနွမ်းတို့သည် မွဲခြောက်ခြောက်ရှိသည်။

မြခင်သည် အဖေ့အား ကျွေးမွေးပြီးစီးသွားသည်။ အဖေ့ခေါင်းအောက်၌ ခုထားသော ခေါင်းအုံးများကိုဖယ်၍ အဖေ့ကို သက်သက်သာသာ လဲလျောင်းစေသည်၊ ထို့နောက် ရင်ဘတ်ပေါ်၌ စောင်လွှမ်းပေးပြီးသောအခါ ထားဘက်သို့ လှည့်လာလေသည်။

"မမ... ကိုကြီးကို စောင့်ဦးမလား"

"အို... မဟုတ်ပါဘူး... မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ညီမလုပ်တာ စိတ်ဝင်စားလို့ ကြည့်နေတာပါ"

မြခင်သည် ပန်းကန်များကို ကောက်ယူသည်။

"မမ... ခဏနေဦးနော်... ကျွန်မ ပန်းကန်တွေ အိမ်နောက်ဖေး သွားထားလိုက်ဦးမယ်"

"သွားထားလေ မမလည်း လိုက်ခဲ့မယ်"

မြခင်က ရှေ့မှ ထွက်သွား၍ ထားက နောက်မှလိုက်၏။ သို့သော် အိမ်နောက်ဖေးရှခင်းကြောင့် ထား၏ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားသည်။

တစ်နေ့က ရွာခဲ့သော မိုးရေတို့ သျှိုင်းကုန်းပေါ်မှ အဟုန်နှင့် ထိုးကျစီးဆင်းထား၍ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှာ ဗွက်ပေါက်နေသည်။ မီးဖိုချောင်ဆိုသော်လည်း မီးဖိုချောင်သက်သက်တော့ မဟုတ်။

လက်ဝဲဘက်အခြမ်း၌ ရေအင်တုံ၊ မီးသွေးမီးဖိုတစ်ခု၊ ငါးပိအိုး၊ ဆီပုလင်း၊ နနွင်းမှုန့်ဘူး၊ ကြက်သွန်ခြင်းတို့ တင်ထားသော စင်တစ်ခုရှိ၏ စင်အောက်၌ ရေနံဆီသံပုံးတစ်လုံး၊ သံချေးတက်နေသော ရေနံဆီစုပ် သံဖြူဘုံဘိုင်ရှိသည်။ ရေနံဆီ ပုလင်းတစ်လုံး၏ ဘေးတွင် လက်နှီးစုတ် တစ်ခုသည် ခွေလျက်ရှိနေ၏။

မီးဖိုချောင်၏ လက်ယာဘက်ခြမ်း၌ ထမီကြိုးတန်းတစ်ခုရှိသည်။ ကြိုးတန်းပေါ်၌ ထဘီသုံးထည်ရှိ၍ ရေညှစ်ပြီး မဖြန့်ရသေးသော ထဘီ တစ်ထည်လည်းရှိ၏။

မိုးထိုင်းထိုင်းဝယ် ငါးပိနံ့ ငံပြာရည်နံ့ ရေနံဆီ အနံ့တို့သည် နောက်ဖေးမှ အိမ်သာနံ့တို့နှင့်ရော၍ စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်နေ၏။

အရေးထဲ ဆီပုလင်း ထောင့်ကြားမှ ကြွက်ဝမ်းဖြူတကောင်က မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ထားကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထားသည် ကြွက်ဆီး မွေးညင်းထသွားသည်။

အလိုက်သိသော မြခင်က ပန်းကန်များကိုမဆေးဘဲ ရေအင်တုံ၌ စိမ်ရုံစိမ်ထား၍ "လာမမ အိမ်ရှေ့ထွက်ကြရအောင်"ဟု ခေါ်သည်။ ထားအနေနှင့် ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

အိမ်ရှေ့ စားပွဲအနီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ နှစ်ဦးသား ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ထားက· စစကားပြောသည်။

"ခုနက ညီမက မမကို မမထားလို့ခေါ်တယ်။ မမနာမည်ကို သိနေသလား"

မြခင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

"ညီမကို ဘယ်သူပြောသလဲ"

"အစ်ကိုလှခိုင်ပြောတယ်"

"ကိုမြင့်ခိုင်က မပြောဘူးလား"

မြခင်က ခေါင်းခါသည်။

"အစ်ကိုလှခိုင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

မြခင်သည် ထားအား အံ့သြယောင် မော့ကြည့်၏။

"အစ်ကိုလှခိုင်က ကိုကြီးမြင့်ခိုင်ရဲ့ညီ"

"အခု သူဘယ်မှာတုံး"

"စစ်ထဲဝင်သွားပြီ။ ဟို ဗိုလ်သင်တန်းလေ အို... အို"

"သြော်... အို-တီ-အက်(စ်)လား"

"ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့..."

"ညီမနဲ့ ကိုမြင့်ခိုင် ဘာတော်ကြသလဲ"

"ဟင့်အင်း... ဘာမှ မတော်ပါဘူး..."

"ညီမက ဘယ်နားမှာနေသလဲ"

"ဟိုဘက် အိမ်တစ်အိမ်ကျော်နားမှာပါ..."

ထားသည် ဆက်မမေးတော့။ ထား၏စိတ်သည် လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်ခန့်ဆီသို့ ပြန်၍ရောက်သွား၏။ ထား...ကိုမြင့်ခိုင်ကို တွေ့စဉ်က မြခင်အရွယ်ပင် ရှိသေး၏။ ကိုယ်နှင့်နှိုင်း၍ ဤ...ကလေးမစိတ်၌ ဘာရှိသည်ကို ထားသိချင်၏။

"မမထားအကြောင်းတွေကို ငါ့ညီမ ဘာတွေသိထားသလဲ"

မြခင်သည် မျက်တောင်ကော့များကိုလှန်၍ ထားအား ကြည့်သည်၊ ဘာမျှတော့ပြန်မဖြေပေ...။

"ပြောလေ... သြော် ညီမနာမည်က ဘယ့်နှယ်ခေါ်သလဲ"

"မြခင်..."

"သြော်...မမြခင် မမထားရဲ့အကြောင်းကို ညီမက ဘာတွေသိထားသလဲ"

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မြခင်က ဖြေသည်၊ သို့သော် ဖြေပုံမှာ ထားမျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့မဟုတ်...။

"မမထားကို ကျွန်မ သိပ်သနားတယ်"

"အို..."

"ကိုကြီးက မမထားကို သိပ်ချစ်တာ"

"ဟင်"

"ညတိုင်ကျရင် ကိုကြီးက မမထားဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ငိုင်ငိုင်နေတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ တယောထိုးတယ်"

"ညီမ အဲ... မမြခင်... ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ"

"ကျွန်မ ကိုကြီးဆီ အင်္ဂလိပ်စာ လာသင်တယ်"

"မမြခင် ကိုကြီးက ထားအကြောင်း ဘာပြောလဲ"

"ဘာမှမပြောဘူး ဒါပေမဲ့..."

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မမထားအကြောင်းမေးတယ်"

"ဒီတော့..."

"ဒီတော့ ကိုကြီးကပြောတယ်၊ နောင် ဒါမျိုးတွေမေးရင် ငါ့ဆီ

လာစာမသင်ရဘူးလို့ပြောတယ်"

"မမြခင်က ဆက်မမေးတော့ဘူးပေါ့"

"ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ကိုကြီးကိုကြောက်တယ်"

"ဘာလို့ ကိုမြင့်ခိုင်ကို ညီမက ကြောက်ရတာတုံး"

မြခင်က ထားကိုမော့ကြည့်ပြန်သည်။ ထားက မြခင်၏မျက်လုံးများ၌ အဖြေရှာသည်။ မျက်လုံးချင်း အတန်ကြာဆိုင်မိကြသည်။ မြခင်က မျက်လွှာအရင်ချသည်။ ထိုနောက် ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်လေသည်။

"ကိုကြီးကို ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး"

"နို့... ကြောက်တယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်...၊ ကျွန်မကြောက်တယ်ဆိုတာက ကိုကြီး စိတ်မကောင်းမှာကို ကြောက်တာပါ"

ထားအနေနှင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ မျက်လွှာချနေသော မြခင်အား စေ့စေ့ကြည့် ရှုစမ်းနေ၏။ အသားကဝါ၏။ ပါးပြင်ဝယ် အကြောစိမ်းများ လျှမ်းနေ၏။ ဆံယဉ်များသည် နဖူးမှ ဝဲကျနေသည်။ ရိုးသားမှုကြောင့် နနယ်သော မျက်နှာကလေးက ပိုမို ပျို့မျစ်နေ၏။

ထားရင်၌ မြခင်အတွက် အမည်မဖော်နိုင်သော ကရုဏာတို့ သက်လာ၏။

ထားသည် နူးညံ့သောအသံဖြင့် မြခင်ကိုမေး၏။

"မမြခင် ကိုကြီးစိတ်မကောင်းမှာ ဘာကြောင့် ကြောက်ရတာလဲ"

ဤတစ်ကြိမ် ထားကိုပြန်လည်မော့ကြည့်သော မြခင်၏မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်ဝိုင်းနေ၏။ ဘာမျှတော့မဖြေ။

ထား၏လက်များက မြခင်၏ပခုံးဆီသို့ ရောက်သွား၏။

"ပြောလေ ညီမ ဘာကြောင့် ကိုမြင့်ခိုင် စိတ်မကောင်းမှာ စိုးရိမ်

ရတာလဲ"

"ကိုကြီးက အစကတည်းက စိတ်ချမ်းသာတဲ့သူမှမဟုတ်ဘဲ"

"ဘာကြောင့် စိတ်မချမ်းသာရတာလဲ"

မြခင်၏ခေါင်းမမော်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဆိုသည်။

"ကိုကြီးက မမထားကို သိပ်ချစ်တယ်"

"မမထားကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မမြခင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ"

မြခင်ထံမှ ဖြေသံအစား တရှိုက်ရှိုက် ငိုသံကိုသာ ကြားရလေသည်။

ဤသို့ဆိုပြန်သော် ထားမှာလည်း မျက်ရည်ကျရ၏။

မြခင်က ရုတ်တရက်ထကာ ထား၏ခါးကိုဖက်သည်၊ ဖက်ရင်းလည်း တောင်းပန်ရှာသည်။

"ကိုကြီးကိုကယ်ပါ မမထားရယ်၊ ကိုကြီးဘာပြောပြော သူ မမကို ချစ်တယ်... ကိုကြီးကိုယူပါ၊ မမထား ကိုကြီးယူပါ"

"မမထားက မင့်ကိုကြီးကို ယူတော့ မင်းစိတ်ချမ်းသာမလားမြခင်"

မြခင်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်သည်။ သူငယ်မ၏ အမူအရာမှာ တည်ကြည်ခန့်ညားနေ၏။

"ကိုကြီးစိတ်ချမ်းသာရင် ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာပါတယ်"

ထားကလည်း နေရာမှထသည်။

"မင်း... မင်းကိုကြီးကို ချစ်သလား မြခင်"

မမြခင်သည် မဖြေ။

ထိုစဉ်... အိပ်ရာထက်မှ အဖေ၏ညည်းသံ ကြားရသည်။

မြခင်သည် သမင်မငယ်၏ ဗီဇလှုံ့ဆော်မှု၏ သွက်လက်ခြင်းဖြင့် အဖေ့ခုတင်ဘေးသို့ ပြေးသည်။

အဖေ့လက်များက လှုပ်ယမ်းနေ၏၊ နှုတ်ခမ်းများက ဟန့်လှုပ်

နေသည်၊ စကားမပြောသော အဖေ့ဆန္ဒကို မြခင်နားလည်၏။

မြခင်သည် အနီးရှိ ရေတကောင်းတွင်းမှ ရေကို ဖန်ခွက်တွင် ထည့်ကာ အဖေ့ပါးစပ်တွင်းသို့ အစက်ချပေးသည်။

ထားက ကြောင်ကြည့်နေ၏၊ ထိုနောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ကားဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

□

၁၄

နွေဦး၌ မြင့်ခိုင်ဘီအေစာမေးပွဲ ဖြေဆိုချိန်တွင် အဖေ့ကိုယ်များ၌ ဖောရောင်လာသည်၊ မျက်လုံးများလည်း ကွယ်ခဲ့သည်၊ အမေက ဆရာတစ်ဦးပြောင်း၍ အဖေ့ကို ကုပြန်သည်။

နောက်ဆရာမှာ စွမ်းသည်။

အဖေ့ကို မီးခြစ်ဆံခေါင်းမျှ ဆေးလုံးတစ်လုံးကို နံနက်၌ တိုက်သည်။ နေ့ခင်းဝယ် အဖောသိသိသာသာ ကျသွားသော်လည်း အပုပ်ချိန်ခေါ်သော ညနေ၌ အဖောတက်လာပြန်၏။

ဤသို့ အိမ်ဒုက္ခများကြားမှ မြင့်ခိုင်သည် ကိုအောင်သန်းနှင့်အတူ ဘီအေအောင်ခဲ့သည်၊ ဘီအေ အောင်ပြန်တော့ အလုပ်ကို အပြင်းရှာရပြန်၏။

ကံအားလျော်စွာပင် နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှ တတိယအတွင်းဝန်ရာထူးအတွက် လျှောက်လွှာများ ခေါ်ယူစာမေးပွဲစစ်သည်။ မြင့်ခိုင်သည် ထိုစာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေရပြန်သည်။ နိုင်ငံခြားရေး၌ ဝါသနာမပါသူ ကိုအောင်သန်းက ရန်ကုန် လျှပ်စစ်အဖွဲ့တွင် ခေတ္တဝင်လုပ်ရင်း နောက်တစ်ကြိမ်ခေါ်မည့် ဗိုလ်သင်တန်းကို စောင့်နေ၏။

ထိုအတောအတွင်း မြခင်မက်ထရစ် အောင်သည်၊ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေသူ ဦးစစ်ကျန်က ရှေ့ခုနစ်အိမ်၊ နောက်ခုနစ်အိမ် သမီးကို ကောလိပ်

ပို့မည့်အကြောင်း လျှောက်ပြော၏။ သူ့သမီးကောလိပ်၌ ဘာသင်ရမည်ကိုမူ မြင့်ခိုင်အား ဆုံးဖြတ်ခိုင်းသည်။

တစ်ညတွင် မြင့်ခိုင်နှင့် မြခင်တို့သည် စားပွဲ၌ထိုင်ရင်း မြခင်၏ ပညာရေးအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်၊ မြခင်က ဆရာမလုပ်ချင်သည်ဆို၍ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ အရင်ရအောင် လုပ်၍ ဘီအီးဒီ ဆက်တက်ရန် မြင့်ခိုင်က အကြံပေးသည်။

ဆွေးနွေးပွဲအပြီး၌ မြင့်ခိုင်မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သောစကားကို မြခင်ကဆို၏။

"အစ်ကိုကြီး အခုလျှောက်ထားတဲ့အလုပ်က သေချာလား"

"ကိုကြီးတော့ သေချာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲမြခင်"

မြခင်ထံမှ အဖြေချက်ချင်းမရ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာမူ တုန်ရီလှုပ်ရှား၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောချင်လျက် မပြောဝံ့ဟန်ရှိနေသည်။

"ပြောလေမြခင် ဘာပြောမလဲ"

မြခင်သည် မရဲတရဲမော့ကြည့်၍ မတိုးမကျယ်ဖြင့် "မမထားအတွက် ပြောချင်လို့ပါ"ဟုဆို၏။

"ဘာ... မမထား ဟုတ်လား"

"ကိုကြီး စိတ်ဆိုးသွားသလား၊ ဒီလိုဆို ကျွန်မဆက်မပြောတော့ပါဘူး"

မြင့်ခိုင် ငိုင်သွား၏၊ မြခင်သည် မိမိပေါ် ချစ်ကြောက်ရှိသေသည်၊ ယခု အရဲစွန့်ပြောရာ၌ စေတနာကောင်း ပါဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် လေကိုပျော့၍ ခွင့်ပေးရ၏။

"ပြောပါလေ... ပြောပါ၊ ကိုကြီးစိတ်မဆိုးပါဘူး"

သည်တော့ မြခင်က သူဖုံးဖိထားခဲ့သည်ကို ဖော်သည်။

"တစ်လောက ကိုကြီးမရှိတုန်း မမထားလာတယ်"

"ထားလာတယ်၊ ဘယ်တုန်းကလဲ"

"ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးကို မပြောရဲလို့"

"ထားဘာလာလုပ်သလဲ"

"ကိုကြီးကိုတွေ့ချင်လို့နဲ့တူတယ်... မတွေ့တော့..."

မြခင် စကားရပ်သွား၏။

"မတွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ..."

"မတွေ့တော့ အိမ်ထဲလျှောက်ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့ စကားပြောတယ်"

"ဘာတွေပြောလဲ..."

ဤအကြိမ်တွင်မူ မြခင်သည် အမှန်မပြော။

"ဘာရယ်လို့တော့ အထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးနေမကောင်းတဲ့အကြောင်းရော၊ ကိုလှခိုင် စစ်ထဲသွားတဲ့အကြောင်းရော..."

"သြော်...နို့ မြခင် ဘာလို့ အခု ထားအကြောင်း ပြောတာလဲ..."

မြခင်သည် လှုပ်ရှားသွား၏၊ ပြောစရာရှိသော်လည်း အပြောရခက်နေသည်။

"ပြောပါလေ၊ ကိုကြီးဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ဘူး"

"မမထားဟာ သိပ်သနားဖို့ကောင်းတယ်၊ ကိုကြီးကိုလည်း သိပ်ချစ်ပုံရတယ်၊ ကိုကြီးဘာလို့ မမထားကို ဟို...ဘာလို့ လက်မထပ်သလဲ..."

ဤအကြိမ် မဖြေနိုင်သူမှာ မြင့်ခိုင်ဖြစ်၏၊ အတန်ကြာမှ ဟန်ဆောင်ရယ်မောရင်း မြခင်ကိုပြန်မေး၏။

"ကိုကြီး နေနေရတဲ့ဘဝကို မြခင် အသိဆုံးပဲ၊ ကိုကြီးအနေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူနိုင်တဲ့ အခြေ ရှိရဲ့လား"

"ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်တယ်လေ...၊ အခု ကိုကြီး ဘီအေအောင်ပြီး အလုပ်တောင်ရတော့မယ်မဟုတ်လား"

မြင့်ခိုင် ပြုံးရသည်။

"မမြခင်က ကိုကြီးကို သိပ်မိန်းမယူစေချင်သလား"

"မဟုတ်ဘူးလေ...၊ ကျွန်မက... မမထားအတွက်..."

"ကိုကြီး နားလည်ပါတယ်၊ ဒီတော့... မမြခင် လိုချင်တဲ့အဖြေကို ကိုကြီးပြောမယ်၊ တစ်နေ့တော့ ကိုကြီးမိန်းမယူမှာပါပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် ကိုကြီး ပထမဆုံး မမြခင်ကို တိုင်ပင်မယ်။ ဟုတ်ပလား..."

မြခင်က မြင့်ခိုင်ဆိုလိုချက်ကို သဘောမပေါက်ဟန် မော့ကြည့်သည်၊ နောက်မှ ဖြည်းညင်းစွာဆိုသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် မမထား ကံမဆိုးပါဘူး... နော်..."

"ထားကံမဆိုးပါဘူး၊ ထားဟာ...ဘယ်တုန်းကမှလည်း ကံမဆိုးပါဘူးမမြခင်"

စကားမှာ ဤမျှသာဆုံးလိုက်ရ၏၊ အကြောင်းမှာ အိမ်ရှေ့ ဂျစ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသောကြောင့်တည်း။

မြင့်ခိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်ဝ၌ ပခုံးတွင် ရွှေသပြေတစ်ခက် ဝင့်ကြွားတင့်တယ်လျက် စစ်ဝတ်စုံနှင့် လှခိုင်ကို တွေ့ရသည်တကား။

* * *

လောကဓံတရား၏ လှောင်ပြောင် သရော်ချက်သည် ပြင်းထန်လှသည်။

လှခိုင်ဗိုလ်ဖြစ်၍ စစ်ရာထူးခန့် အတွင်းဝန်ထံမှ မည်သည့်တပ်ကို

သွားရမည် သိသောနေ့၌ မြင့်ခိုင်ကိုလည်း တတိယအတွင်းဝန်ရာထူးအတွက် အရွေးချယ်ခံရကြောင်း သိရ၏။

ထိုနေ့၌ မိုးဦးရွာသည်၊ မိုးစဲသွားသော်...မြေသင်းနံ့များ ကြိုင်လှိုင်နေ၍ ဖုန်မှုန်မြူစင်သော သစ်ရွက်တို့ စိမ်းလန်းစိုပြည်နေ၏။

အဖေ၏အဖောကျသွားသည်၊ အတန်ကြာ ကွယ်ခဲ့သော မျက်လုံးများက မြင်သည့်အရိပ်အယောင်ပြသည်၊ အင်းစိန်မှ အစ်မလည်း ရောက်လာသဖြင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ စုံစုံညီညီဖြင့် အဖေ့နားဝိုင်းနေသည်။

"အဖေသတိရလား...၊ ကျွန်မတို့ ပြောတာကြားလား..."

အစ်မကမေးသည်။ အဖေက နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

"အဖေ့သားငယ် အခု စစ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်ပြီ... သိလား..."

အဖေ့ထံမှ လပေါင်းများစွာ မကြားရသော အဓိပ္ပာယ်ပြည့်သည့်စကားသံပေါ်လာ၏။

"သားငယ်... စစ်ဗိုလ်၊ လှခိုင်..."

"ဟုတ်တယ်အဖေ၊ ကျွန်တော်အခု စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ပြီအဖေ...၊ အဖေကျွန်တော့်အသံကို မှတ်မိလား"

"မှတ်... မှတ်မိ... သားကြီး... သား... ကြီး"

"ကျွန်တော်ဒီမှာရှိတယ် အဖေ...၊ ကျွန်တော့်ကို အဖေမြင်ရသလား..."

အဖေက မဖြေ၊ ပြုံးတော့မှု ပြုံးရှာသည်၊ မြင်ရသည်ဆိုသော်လည်း ဝါးဝါးသာ ဖြစ်ပုံရ၏၊ အဖေက ဒါကို ဖြေချင်ပုံမရ။

"ကျွန်တော်လည်း အခု အတွင်းဝန်ဖြစ်ပြီအဖေ...၊ အတွင်းဝန် ဒါကိုအဖေမှတ်မိလား"

အဖေ၏အပြုံးသည် ပို၍ကျယ်ဝန်းလာသည်၊ မျက်လုံးများကလည်း

ကျောက်ပြောင်လာပေ၏၊ တုန်ရီသောလက်များက မြင့်ခိုင်ဘက် ရွေ့လာ၍ မြင့်ခိုင်က သူ့လက်များဖြင့် ပွေ့ဖက်ယူရသည်။

"သား… အတွင်းဝန် ကောင်းတယ်"

ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်စုတို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာကိုတစ်ဦး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ကြည့်ကြသည်၊ အဖေသည် ကောင်းစွာ သတိရပြီတည်း။

အဖေကသာ မမောတမ်းဖြင့် စကားကိုဆက်၍ တစ်လုံးချင်း ပြောနေသည်။

"သားကြီးအံတွင်းဝန်… ကောင်းတယ်၊ အောင်ဖေ ခင်မေ"

"ညီလေးရော ညီမလေးရော အမေရော အားလုံးချမ်းသာ တော့မယ်၊ အဖေလည်း ချမ်းသာတော့မယ်"

အဖေက မြင့်ခိုင်၏လက်ကိုသာ ဆုပ်ထားသည်၊ စကားတော့ ဆက်မဆို၊ အဖေ့အပြုံးသည်သာ ပို၍ကျယ်ဝန်းလျက် ပို၍ အဓိပ္ပာယ် လေးနက်လာသည်။

မြင့်ခိုင်၏ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်မိသည်။ အဖေ ထူးထူးခြားခြား သတိဝင်လာသည်မှာ ဘာကြောင့်နည်း။

အဖေ့ကို နို့တိုက်ချိန်စေ့၍ အမေက နို့ဖျော်ယူလာသည်။ လှခိုင်က အဖေ့ကို ပွေ့ထူပိုက်ထား၍ အစ်မက နို့ကို အဖေ့ပါးစပ်တွင်း ထည့်တိုက်သည်။

နို့သောက်ပြီးသော် အဖေက ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေ၏၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများက ဝိုင်းထိုင်စကားပြောနေကြသည်။

ခဏကြာသည်၊ ခဏကြာသည်ဟု အားလုံးက ထင်ကြသည်၊ အဖေက အမောဖောက်လာသည်၊ အသက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှူနေပုံ

ရသည်။

အမေက သူ့ဆရာကို ပြေးပင့်ရန် ပြောသည်၊ ဆရာ့နေရာသိသော ကိုစံပက ပြေးခေါ်၍ပေးသည်၊ လှခိုင်က အဆင်သင့်ရောက်လာသော စိုးမောင်၏ကားနှင့် ဆရာဝန်ကို ပြေးခေါ်ရသည်။

အစ်မက အဖေ့ခေါင်းရင်းမှ ရတနာ့သုတ်ကို ရွတ်သည်၊ ပြေးရောက်လာသော မြခင်နှင့် မြသွင်ကလည်း အစ်မနှင့်အတူ ရတနာ့သုတ်ဝင်ရွတ်၏။

မြင့်ခိုင်က ခြောက်ကပ်နေသော အဖေ့ပါးစပ်အတွင်းသို့ ရေစက်ချပေး၏။

မကြာ…သိပ်တော့မကြာ၊ အဖေက ညင်သာစွာ အသက်တစ်ချက် ရှူလိုက်၏၊ ထိုနောက် ငြိမ်ကျသွားသည်၊ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်၊ တစ်လောကလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။

လှခိုင်နှင့်ပါလာသော တိုက်နယ်ဆေးရုံ ဒေါက်တာက အဖေ သေကြောင်း အတည်ပြုသည်။

သေရခြင်း၏အကြောင်းကို "နှလုံးရောဂါ"ဟု ဆေးလက်မှတ် ပေးသည်။

ဘီအေဘွဲ့ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ အတွင်းဝန်ရာထူးသည် လည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ်မှူးဆုံးမှ ပွင့်ဖူးလာသော နှင်းဆီပင်ကဲ့သို့ ဘာအသုံး ကျပါသနည်း။

မြင့်ခိုင်သည် အိမ်နောက်ဖေးထွက်၍ သချိုင်းကုန်း နံရံနှင့် ခေါင်းဆောင့်ကာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဦးစွာ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးသည်။

အားလုံးမှာ ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် ရှိကြသည်ကြောင့် မရှက်မကြောက် ငိုကြွေးနေသော မြင့်ခိုင်အပါးတွင် မြခင်တစ်ယောက်သာ ရှိလေသည် တကား။

❑

၁၅

အဖေသည် စိတ်ပျက်ဖွယ် "ဤမြေမှသည်" အေးချမ်းစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့သော်လည်း ကျန်ရစ်သူတို့အတွက် အေးကွက်မရှိ။

ရှင်စဉ်က မေ့လျော့ထားခဲ့သော်လည်း သေတော့မှ အဖေ့ကောင်းသတင်းကို ဆိုသူများနှင့် အဖေ့မသာသည် စည်ကားသွား၏။

တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကိုယ်ဝန်ထမ်းကြရာ၌ အဖေသည် လူမုန်းများသော 'ပုလိပ်'ဘဝနှင့် သူ့တာဝန်သူ ထမ်းသည်။

ဂါတ်တဲ၌ အမှုမရှိလျှင် ထုချေလွှာတောင်းသောခေတ်၌ အဖေသည် သူ့ပိုင်နက်၌ အမှုပေါ်လာလျှင် တရားလို တရားခံ ကျေအေးစေ၍ အမှုနည်းအောင် လုပ်သည်။

တရားရုံးမှ အဆုံးအဖြတ်မပေးမီ တရားခံ၌ အပြစ်မရှိ ဆိုသောဆောင်ပုဒ်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်သော အဖေသည် သူ့...ဂါတ်တဲမှ တရားခံများအစားမှန်စေသည်၊ ရေမှန်စေသည်၊ ဆပ်ပြာပေး၍ အိမ်သာကို သန့်စင်စေသည်။ စီ–ပီ–အို ခေါ် ဆွဲချပုလိပ်များနှင့် ရန်ဖြစ်သည်။

အဖေနေခဲ့သော 'သုံးခွ' 'သန်လျင်' 'တွံတေး' 'ပေါင်းတလည်' 'ပေါက်ခေါင်း' 'ပေါင်းတည်' 'သဲကုန်း' ဤနယ်တို့မှ ကျေးရွာလူထုကအဖေ့ကို 'ကယ်ဆယ်ရေးဆရာကြီး'ဟု ခေါ်ကြသည်။

သို့သော် မြန်မာပြည်အများစုက ပုလိပ်ကို ယုတ်သည်၊ အဖေသည် ပုလိပ်ဖြစ်၍ ယုတ်သည်၊ ဤသည်ကို အဖေ ခံပြင်းသည်၊ ပုလိပ်ကို လူယုတ်မာအဖြစ် ပုတ်ခတ်သော နိုင်ငံရေးသမားများ အာဏာရသောအခါ၌...အဖေ့ကိုအခြားပုလိပ်များနည်းတူ ပို၍ပို၍ယုတ်ခိုင်း၏၊ တစ်ဖက်က ပုလိပ်ကို ပုတ်ခတ်သည်၊ ထိုအခါ၌ အဖေက နိုင်ငံရေးအာဏာပိုင် တို့ကို ဆန့်ကျင်သည်။

အကျိုးကား အဖေ့ရာထူးတို့သည် မိုးဦးမြစ်ရေရှေ့ သောင်တို့ရွှေ့လျားသည့်နှယ် တဖြည်းဖြည်း ရေလျှံခဲ့၍ ယစ်ထုပ်ကြီးဘဝနှင့် ဇာတ်သိမ်းသည်။

ဤသို့ဆိုပြန်သော် မန္တလေးစာရေးဆရာ 'ကြည်မြ' တစ်ကြိမ်က ပေါက်ကွဲဟစ်သကဲ့သို့ 'အဖေသေတာ ကံကောင်းတယ်'ဟု အော်ရမည်ကဲ့သို့ ရှိသည်။

တစ်သက်လုံး ဘဝအဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့သော အဖေသည် သေရာ၌ပင် အဆင်မပြေ။

အဖေ့မသာချသောနေ့၌ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟထဲမှ ကားထောင်စားနေသူတို့က ကားနှင့်လာကူကြသည်။ မြင့်ခိုင်ဆရာ ဒေါက်တာဦးလှသွင်က သူ့ကားလေးကို မသာရှင်တို့သုံးရန် ခွင့်ပြုပေးအပ်သည်၊

မသာမချမီ မြင့်ခိုင်နှင့်လှခိုင်တို့သည် တိုက်နယ်အလုပ်သမားရေးရာ တာဝန်ခံ၊ ရန်ကုန်မြို့လုံးကျွတ်ဆိုင်ရာ မြင်းလှည်းအသင်းအတွင်းရေးမှူး၊ ဆိုက္ကားအသင်းဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ မုတ်ဆိတ်ချစ်သန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။

ချစ်သန်းကဆိုသည်။

"ဒီမှာ...ကိုမြင့်ခိုင်...ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ...ဒီနယ်မှာ ဘတ်(စ်) ကား လိုင်းတောင် ပြေးခွင့်မရဘူး၊ ခင်ဗျားအဖေမသာမှာ ကားတွေသုံးတာ

ကျွန်တော်ကန့်ကွက်တယ်"

"ကိုချစ်သန်းရာ၊ ဒီကားတွေကို ကျွန်တော်တို့ ငှားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မေတ္တာရှိ လာကူကြတာပဲဟာ"

"မှန်တယ်လေ သူတို့က မေတ္တာရှိ လာကူတယ်၊ လက်တွေ့က ကျွန်တော့်မြင်းလှည်းသမားတွေ၊ ဆိုက္ကားသမားတွေရဲ့ ထမင်းလုတ်ကို လာပိတ်ရာကျတယ်၊ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားအရေးကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ တွေးဖို့ ကောင်းတယ်"

မြင့်ခိုင်မှာ ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုချစ်သန်း၊ မမာတာ ဆရာဝန် မခေါ်နိုင်လို့သေရတဲ့ ကျုပ်အဖေမသာမှာ ခင်ဗျားက ပစ္စည်းမဲ့ရေးရာ နာမည်တပ်ပြီး ကူးတို့ခ စားချင်လို့လား"

"ဟဲ... ဟဲ... ကိုမြင့်ခိုင်က ဒေါသကြီးတာကို၊ လက်တွေ့ ဒီလို ရှိတယ်လေ... ခင်ဗျားကိုရော ကွယ်လွန်သူ ဦးကိုရော ကျွန်တော်ခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂလိက သံယောဇဉ်က တစ်ကဏ္ဍ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်စားပြုတဲ့ အလုပ်သမားရေးရာက တစ်ကဏ္ဍပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားအဖေ... မသာချခွင့် မပေးနိုင်ဘူး ဟိုမှာကြည့်လေ"

မြင့်ခိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မသာချမည့် ရှမ်းလမ်းထောင့်၌ မြင်းလှည်းနှင့် ဆိုက္ကားများ ပိတ်ဆို့ရပ်နေ၏။

"အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စည်းကမ်းပဲ၊ ဒီရပ်ကွက်မှာ မသာချချ၊ ရှင်ပြုပြု၊ မင်္ဂလာဆောင်ဆောင်၊ မြင်းလှည်းနဲ့ ဆိုက္ကားပဲ သုံးရမယ် ရှင်းရဲ့လား"

မြင့်ခိုင် မဖြေမီ လှခိုင်က ရှေ့ထွက်၏။

"ဟော့ကောင်... ချစ်သန်း... မင်းအလုပ်သမားခေါင်းဆောင်လား...

ဘာကောင်လဲ... ဒါပဲဖြေ"

ထွားကျိုင်းလှသော လှခိုင်၏လက်၌ ချစ်သန်းသည် ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်နေသည်။

လှခိုင်က ခါးမှ ပစ္စတိုကိုထုတ်၍ ချစ်သန်း၏နားထင်၌ တေ့ လိုက်သည်။

"ချစ်သန်း နားထောင်စမ်း၊ မင်းကောင်တွေကို လမ်းရှင်းခိုင်း မလား၊ မင်းဦးနှောက်တွေ ထွက်သွားမလား၊ ဒါပဲ... ငါ နာရီဝက်အချိန် ပေးမယ်"

ဤအခါကျမှ မြင့်ခိုင် သတိဝင်လာသည်။ သတိဝင်လာသည်မှာ လည်း အချိန်မီဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ဦးစစ်ကျန်သည် ပန်းပဲတူကြီးကို ကိုင်၍ အနီးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

မြင့်ခိုင်က ညီကို အရင်ချော့ရ၏။

"ညီလေး၊ မင်းအရင်က လှခိုင်မဟုတ်ဘူး၊ အခုမင်းက တပ်မတော် ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်နေပြီ၊ မဟုတ်တာလုပ်တော့ သူတို့၊ နာမည်ပျက်စရာရှိတော့ မင်းဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဒီတော့ ကိုကြီးကြည့်ရှင်းမယ်ညီလေး ဘေးဖယ်နေ"

လှခိုင်သည် သတိဝင်လာဟန် နောက်ဆုတ်သည်၊ မြင့်ခိုင်က ရှေ့တိုး၏။ သို့သော် ပြဿနာကို ဦးစစ်ကျန်က ဖြေရှင်းလေသည်။

"မောင်မြင့်ခိုင် ဦးစကားကိုနားထောင်မလား"

"ကျွန်တော် သွေးပူနေတယ်ဦး၊ ဦးစကားကို နားထောင်ပါ့မယ်..."

ဦးစစ်ကျန်က တူကြီးကိုမ၍ ချစ်သန်းကိုပြောသည်။

"ဟော့- မောင်ချစ်သန်း၊ မင်း တရားသဖြင့်လုပ်၊ တရားသဖြင့် ဆိုတာ ထုံးစံအတိုင်းလုပ် နားလည်လား၊ နားမလည်ရင် ဟောဒီမှာ တွေ့လား"

ဦးစစ်ကျန်က တူကြီးကို ပြသည်။

ချစ်သန်း ငြိမ်ကျသွား၏။

"ကောင်းပါပြီလေ၊ ဦးလေးက ထုံးစံအတိုင်းသာ လုပ်ပေးပါ"

ဦးစစ်ကျန်က တစ်ဖက်လှည့်၍ "ဟေ့-ကာဆင်"ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကာဆင်ထွက်လာ၏။

"ကာဆင်-မင်းကောင်တွေကို ပြောလိုက်၊ စစ်ကျန်ကပြောတယ်လို့ ထုံးစံအတိုင်းလို့၊ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်"

"အေး... ကြားရင်သွား၊ ဟေ့ကောင်... ချစ်သန်းလည်းသွား"

ဘာကြောင့်မသိ၊ ချစ်သန်းရော ကာဆင်ပါ ဦးစစ်ကျန်စကားနားထောင်၍ ထွက်သွားကြသည်။

ဦးစစ်ကျန်က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သူ့ပန်းပဲဖိုဆီ ခေါ်သွားသည်။

မြင့်ခိုင်က စမေး၏။

"ထုံးစံအတိုင်းဆိုတာ ဘာလဲဦး..."

ဦးစစ်ကျန်က ခေါင်းခါရင်း ရှင်းပြ၏။

"ဒီနယ်မှာ မသာချရင် ကားမငှားရဘူး၊ မေတ္တာရှိ ကူတဲ့ကားရှိတောင် စတိအဖြစ် မြင်းလှည်းဆယ်စီး ငှားရတယ်...တစ်စီး တစ်ဆယ်၊ ပေါင်း... တစ်ရာ၊ အဲဒါ... ထုံးစံ၊ ဦးက ဒါအဆုံးအဖြတ်ပေးတာ"

လှခိုင်က အံ့ကြိတ်သည်။ မြင့်ခိုင်က ခေါင်းခါ၏၊ သို့သော် ဦးစစ်ကျန်၏ အဆုံးအဖြတ်ကိုမူ လက်ခံကြရ၏။

အဖေ့မသာချသောအခါ လာသမျှလူတို့မှာ ကားနှင့်ပြီးသည်။

မြင်းလှည်းဆယ်စီးအနက် ရှစ်စီးမှာ လူမပါ၊ ဗလာသက်သက် သင်္ချိုင်းသို့ လိုက်သည်၊ ကျန်နှစ်စီးအနက် တစ်စီးထက်တွင် ကိုစံပ၊ မညိုမြ၊ ဦးစစ်ကျန်၊ ချစ်သန်း၊ ဗိုလ်တာတို့လိုက်၏။ နောက်ဆုံးတစ်စီးတွင် မြင့်ခိုင်၊ လှခိုင်၊ မြခင်၊ မြသွင်၊ မဝါနု၊ ကိုဖိုးစိန်တို့ လိုက်၏။

❑

၁၆

အဖေ့အသုဘကိစ္စပြီးချိန်၌ အိမ်တွင်းရေးတို့ကို ဖြေရှင်းရသည်။

အမေက ဤနေရာတွင် ဆက်နေက အဖေ့ကို သတိရသဖြင့် မနေလို ဆိုသောကြောင့် ဟံသာဝတီ ကမ္ဘဋ္ဌာန်းကျောင်းအနီး၌ မကြီးကြီးမြေ ကို အဖေ့ပင်စင်ရောင်းရငွေ အရင်းပြု၍ ဝယ်သည်။

လှခိုင်နှင့်မြသွင်ကိုလည်း အကျဉ်းရုံး၍ လက်ထပ်ပေးရသည်၊ လက်ထပ်ပြီး ပြီးချင်းပင် လှခိုင်သည် သူ့အလွန်တိုက်ချင်လှသော တရုတ်ဖြူ ကို တိုက်ရန် ကျိုင်းတုံနယ်ရှိ သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း(၃)သို့ ထွက်သွားခဲ့ ရသည်။ မြသွင်က အမေနှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့နေ၍ မြခင်က ကောလိပ် ဆက်တက်သည်။

မြင့်ခိုင်သည် နိုင်ငံခြားရေးရုံး၌ ခြောက်လ အလုပ်သင်ပြီး အင်ဒို နီးရှားသို့ တတိယအတွင်းဝန်အဖြစ် စေလွှတ်ခြင်းခံရသည်။

ထိုအချိန်၌ ဟံသာဝတီ၌ အမေ၏အိမ်မှာ ပြီးပေပြီ၊ မြင့်ခိုင်သည် သင်္ချိုင်းကုန်းရပ်ကွက်သို့ နှုတ်ဆက်ရန် လိုက်လာသည်။

ဦးစစ်ကျွန်၏ ပန်းပဲဖိုနှင့် ကိုစံပ၏ ပန်းထိမ်ဖိုမှာ ယခုအခါ ပေါင်းထားသည်။

အလွန် ထွင်လိုသော အဘိုးကြီးနှစ်ဦးက သူတို့တတ်သမျှ,မှတ်သမျှ ခေတ်မီသော အလုပ်ရုံတစ်ခုကို ဆောက်ပြီးကြပြီဖြစ်နေပေသည်။

ပန်းပဲနှင့် ပန်းထိမ်ဖိုတို့ကို လက်နှင့်မဆွဲ၊ မော်တာနှင့်ဆွဲကြသည်၊ အလုပ်ရုံကို ကာဆင်က မန်နေဂျာအဖြစ် အုပ်ချုပ်ရသည်၊ အသေးစိတ် စာရင်းအင်း ကိစ္စများကို မညိုမြ,မဝါနုတို့နှင့်အတူ မရွှေမိကပါဝိုင်း၍ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရ၏။

(ကာဆင်နှင့် မရွှေမိမှာ ယခုအခါ ပုဆိုးတန်းတင်အကြင်လင်မယား)

ထိုညနေ၌ မြင့်ခိုင်က အရေးကြီးသောအကြံကို ဦးစစ်ကျွန်နှင့် ကိုစံပတို့အား အကြံပေးသည်၊ ကိုဖိုးစိန်ကလည်း အနီး၌ပင် ရှိနေ၏။

"ဦးလေးတို့ရဲ့ လုပ်အားမှ ဉာဏ်အားဆိုတဲ့ သဘောကို လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်နေတာ ကျွန်တော်သိပ်အားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဦးလေးတို့ကို အကြံကောင်းတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ်"

"ပြောပါကွ ငါ့တူရ၊ မင်းကျေးဇူးတော့ ကြီးသဟေ့၊ တို့လုပ်နေတာ ဟော့ကောင်စံပ ပြောပြလိုက်စမ်း"

"အေးကွ မောင်မြင့်ခိုင်ရေ၊ တို့အခု ဒိုင်နမိုတွေ၊ မော်တာတွေ တို့ဘာသာတို့ ခွဲစမ်းကြည့်နေတယ်၊ ဟောဒီမော်တာတွေက တို့ဘာသာတို့ လုပ်ထားတာပေါ့၊ ... ဘာကွ... မင်းအခုနက ပြောနေတာ"

"လုပ်အားမှ ဉာဏ်အားသို့..."

"အေး... လုပ်အားမှ ဉာဏ်အားသို့၊ ဒီမှာ တို့က စာမတတ်လို့ စာသာတတ်ရင် ဟင်း... တောက်၊ မင်းပြောတာဘာ၊ အတောမက်တစ် အိမ်နာဂျီ"

"စံပကလည်း ပီအောင်ပြောမှပေါ့၊ အတောမသတ် အနာဂျီး..."

မြင့်ခိုင်က ရယ်မိပြန်၏။

"အက်တောမ်မစ်အင်နာဂျီပါဦး"

"အေး… အဲဒါကြီးတောင် တို့လုပ်ချင်လုပ်နိုင်မယ် ထင်တယ် ဒါထက် မင်းခုနင်က တို့ကို အကြံပေးမယ်လို့ဆိုတယ်၊ အဲဒါ…ဘာလဲ"

"ဟုတ်ကဲ့…၊ ဦးတို့အခုလို ကိုယ့်အားကိုယ့်ဉာဏ်ကိုးပြီး အလုပ်ခွင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင်လုပ်တာဟာ အလွန်မှန်ကန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ခွင်အတွက် ဒီနေရာဟာ ဘူမိနက်သန် မမှန်ဘူး"

ဦးစစ်ကျန်နှင့် ကိုစံပက နားမလည်သဖြင့် ပြိုင်တူလိုလိုမေးကြသည်။

"ငါတူ ဘာဆိုလိုတာလဲ"

"ဒီနေရာမှာ ဦးတို့ ထာဝစဉ်နေခွင့်ရှိမယ်၊ ကျွန်တော်မထင်ဘူး၊ ချစ်သန်းတို့ကတော့ ပြောချင်တာ ပြောမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့… ကျွန်တော့် စကားကို ဦးလေးတို့ နားထောင်ကြပါ၊ တခြားနေရာရှာပါ…"

အဘိုးကြီးနှစ်ဦး ငိုင်သွားကြသည်၊ အတန်ကြာမှ ဦးစစ်ကျန်က မေးသည်။

"နေရာသစ်ရှာဖို့က တို့မှာ ငွေမရှိဘူးကွာ"

ကိုစံပကလည်း "အေးကွာ…တို့ငွေမရှိဘူး"ဟု ဝင်ညည်းလိုက်ရှာလေသည်။

"ငွေကရှာရင် ရပါတယ်၊ အခု ဦးတို့ နှစ်ဦးပေါင်း အတွင်းပစ္စည်းတွေ အပါအဝင် ဘယ်လောက်တတ်နိုင်ကြသလဲ"

အဘိုးကြီးနှစ်ဦးက ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြသည်၊ ခဏအကြာ၌ ဦးစစ်ကျန်က ဖြေသည်။

"တို့နှစ်ဦးပေါင်း နှစ်ထောင်ကွာ"

"ကောင်းပြီ အမေ့လက်ထဲမှာ အဖေ့ပင်စင်ရောင်းတာ လက်ကျန် တစ်ထောင်ကျန်သေးတယ်၊ လက်ရှိ အိမ်နဲ့မြေကို နှစ်ထောင်နဲ့ လာဝယ်

သူတွေရှိနေတယ်၊ ထားဗျာ သုံးထောင်…၊ ကဲ ကိုဖိုးစိန် ခင်ဗျားယောက်ဖကြီး အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ"

ထိုအခါမှ ငြိမ်နေသော ကိုဖိုးစိန်က အားရပါးရ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"အေးဗျ…ကိုစွမ်တိတ်ကြီး အခု အတော်ကလေးကို ပိန်နေတယ်"

"ပိန်နေတာ ကျွန်တော်သိတယ်လေ၊ ခင်ဗျားနဲ့သူ ဆက်ဆံရေး ဘယ်လိုလဲ"

ဘုရားဒကာက တဟဲဟဲရယ်သည်။

"ဒါတော့…ရေသာ ဓားနဲ့ခုတ် ပြတ်မပေါ့…ဆွေမျိုးက ဘယ်ပြတ်မလဲ၊ ခင်ဗျားသိသားပဲ၊ သူ့ခြံကြီးက အကျယ်ကြီး ဝပ်ရှော့လည်း ရှိတယ်မို့လား၊ အဲဒီဝပ်ရှော့မှာ ကျုပ်ကျွန်ခံနေတုန်းက သူဘာမှပူစရာမရှိဘူး၊ ကျုပ်နဲ့လည်း ကွဲရော ဝပ်ရှော့ကြီးလည်းပိတ် ပွဲကန်ထရိုက်တွေလည်း ရှုံးတော့ ငတိကြီး အိနေတာပေါ့…ပြီးတော့ ဝက်မကိုလည်း သူကသိပ်ချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန် အားကိုးချင်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ… ဟဲ… ဟဲ"

"ကောင်းပြီ ကိုဖိုးစိန်၊ ခင်ဗျားက မော်တော်ကား အင်ဂျင် ကောင်းကောင်း နိုက်တတ်တယ်၊ ရှေ့လျှောက်ပြီး ခင်ဗျား နိုင်ငံရေး ရောဂါရှူးတွေကို မထနဲ့တော့၊ ဒရိုင်ဘာဘဝနဲ့လည်း တစ်သက်လူဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့…ဦးစွမ်တိတ်ရဲ့ ဝပ်ရှော့နဲ့မြေယာကို ကျွန်တော်တို့ သွားဝယ်မယ်၊ ငွေအကျေမပေးနိုင်တောင် စီးပွားဖက်ပေါ့ဗျာ၊ ကဲ… ကျေနပ်ရင် ဦးစွမ်တိတ်ဆီကို သွားကြရအောင်"

ကိုဖိုးစိန် ပြောသည်မှာ မှန်သည်၊ ဆင်ပိန်ကျွဲ မဟုတ်ဘဲ ဆိတ်ဖြစ်နေသော ဦးစွမ်တိတ်က မြင့်ခိုင်၏အကြံကို လွယ်လင့်တကူ လက်ခံ၏။

နောက်ရက်များ၌ အခြေအနေမှာ ထင်သည်ထက် ပို၍ ကောင်းလာ

၏၊ တရုတ်ကွက်ရှင်က ဦးစစ်ကျန်အိမ်နေရာ၊ ကာဆင်နှင့် မရွှေမိ အိမ်နေရာ၊ ကိုဖိုးစိန် အိမ်နေရာ၊ ကိုစံပ အိမ်နေရာအားလုံးကို ငွေငါးထောင်နှင့် ဝယ်သည်၊ ဟံသာဝတီမှ အမေ့အိမ်နှင့်မြေမှာ ငွေနှစ်ထောင်ရသည်။

မြင့်ခိုင် အင်ဒိုနီးရှားမသွားခင် အစစ အဆင်ပြေခဲ့သည်၊ မြင့်ခိုင် မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာမည့်နေ့၌ ဆောင်း၏ နှင်းမှုန်ဦးတို့ ဝေနေသည်။ နေဝင်ချိန်၌ တိမ်တောက်၍ ညနေသည် အထူးသာယာနေ၏။

မြင့်ခိုင်က သချိုင်းကုန်းကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သူ...ကျင်လည်ခဲ့ရသော ရပ်ကွက်ကို နောက်ဆုံးအဖြစ် ကြည့်လိုသေးသည်။

သို့သော် မြင့်ခိုင်ထက် ဦးသူတစ်ယောက်က ရှိနေ၏။

တရုတ်စကားပင်အောက်၌ နေဝင်ရာဆီ မျှော်ငေးနေသော မြခင်ကို ငိုင်ငိုင်ကလေးတွေ့ရ၏။

"ဩော်... မမြခင် ဒီရောက်နေသလား"

မြခင်က ဘာမျှပြန်မပြော။ မျက်တောင်ကော့များကို လှန်၍သာ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

မြင့်ခိုင်သည် တွေ့ဦးစ ကာလကို ပြန်သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က မြခင်က ဆံတောက်မသိမ်းသေး၊ ယခုအချိန်၌ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်ခဲ့၍ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု တိုးတက်ခဲ့ရာ အလှပန်းတို့ အစွမ်းကုန် ပြည့်ကြွယ်၍နေသည်။

မြခင်ကစ၍ စကားပြော၏။

"ကိုကြီး နက်ဖြန်သွားမယ်နော်

"ဟုတ်တယ်... လေဆိပ်ကို မြခင် လိုက်ဦးမလား"

မြခင်က ခေါင်းခါ၏။

"မြခင် မလိုက်ဘူးလား"

မြခင်သည် မဖြေဘဲ မော့ကြည့်၏။ မျက်လုံးတို့၌ မျက်ရည်ဝဲနေသည်။

"ကျွန်မ မလိုက်ချင်တော့ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ လိုက်လာမိရင်လည်း ကျွန်မ ငိုမိလိမ့်မယ်။ ကိုကြီးရဲ့မင်္ဂလာကို ကျွန်မမျက်ရည်နဲ့ မဖျက်ချင်ပါဘူး"

မြင့်ခိုင် စကားမည်သို့ ပြန်ရမည်မသိ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူ့ရင်၌ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ခံစားမှုတစ်ရပ် ပေါ်လာ၏။ သို့သော်...ချက်ချင်းပင် ထိန်းသိမ်းတည်ငြိမ်စွာ ဆိုရ၏။

"ကိုကြီးသွားမယ်ညီမ။ ညီမပညာကို ကြိုးစားသင်။ မိဘကိုလည်း စောင့်ရှောက် ကြားရဲ့လား"

မြခင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်...ခေါင်းမော့ရန်မှ မျက်ရည်များက စီးကျနေ၏။

"မငိုပါနဲ့ မမြခင်။ ငိုစရာအပိုင်းတွေကို ကိုကြီးတို့ လွန်လာပြီ ထင်တယ်။ ကိုကြီးပြောတာ မှတ်မိသေးလား"

ဤအကြိမ်မူ မြခင်မျက်နှာ မော့လာ၏။ မြင့်ခိုင်က ဆက်၍ ပြောသည်။

"အစ်ကိုကြီး မိန်းမယူရင် မမြခင်ကို အရင်တိုင်ပင်မယ်ဆိုတာလေ ဟုတ်လား"

မြခင်၏မျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ်များ ထင်လာ၏။ ဤအပြုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မြင့်ခိုင်မသိ။

"ကိုကြီး ဒီစကားပြောတာ ကျွန်မဝမ်းသာတယ်။ ကျွန်မဝမ်းသာ သလို မမထားလည်း ဝမ်းသာပါစေ ကိုကြီးရယ်..."

မြခင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွား

ရှာလေတော့သည်။

မြင့်ခိုင်သည် တိမ်တောက်သော အနောက် မိုးပြင်အား... ငေးရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်လှ ဆိုရိုးရှိသည်။ ကျယ်ဝန်းသော နိုင်ငံတကာရေးရာကို မိမိရင်ဆိုင်ဝန်ထမ်းရတော့မည်။

သို့သော် မင်းရေး နိုင်ငံရေးထက် ကျယ်ဝန်းနက်နဲသော သင်းကလေးတို့၏ အသည်း တိမ်တောင်ကို ပုံမှန်အောင် ဘယ်... အချိန်မှ ဖမ်းနိုင်လေမည်နည်း...။ ဖမ်းနိုင်လေမည်နည်း...။

❑

၁၇

မြင့်ခိုင်သည် ဂျာကာတာ မြန်မာသံရုံး၌ နှစ်နှစ်အမှုထမ်းရသည်၊ ထိုနောက် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု နယူးယောက်မြို့ မြန်မာကောင်စစ်ဝန် ရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရသည်၊ နယူးယောက်ကောင်စစ်ဝန်ရုံး အမှုထမ်းတို့သည် ကုလသမဂ္ဂ မြန်မာမစ်ရှင် ဝတ္တရားကိုပါ ပြိုင်တူထမ်းဆောင်၍ တာဝန်ကြီးလှ၏။

မြင့်ခိုင်သည် အစ၌ နယူးယောက်မြို့အနောက်လမ်း (၁၁၀)၌ ဖြစ်သလို ဟိုတယ် အခန်းငှားနေသည်၊ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ချက်ရ၍ မချက်နိုင်သော်... သူတို့အဖြူများစားသော အညီနံ့မပျောက်သည့် အမဲသားနှင့် ပေါင်မုန့်ကို ဖွတ်မျိုရ၏၊ ထိုအခါကျမှ မြန်မာပြည်ဝယ် မိခင်ချက်သမျှ မကြောင့်မကြ စားခဲ့ရသည်ကို ပိုလွမ်းမိ၏။

တစ်နှစ်ကြာ၌ 'နဒီကမ်းရိပ်လမ်းသာ'တွင် အိမ်ထောင်စုအခန်းတစ်ခန်းကို ငှားရသည်၊ သို့သော် အိမ်ထောင်စု ဦးစီးကမရှိသေး။

မြင့်ခိုင်သည် အိမ်ထောင်ရေးကို စတင်တွေးမိသည်။

မြန်မာပြည်သို့ ခွင့်ယူပြန်ရန် ကြံမိသော်လည်း တရုတ်ဖြူ ကျူးကျော်ရေးသည် ကုလသမဂ္ဂသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်သဖြင့် မအားမလပ်အောင်

ရှိ၍ရသည်။

မြန်မာပြည်မှ စာများ မှန်မှန်ရသည်။

လှခိုင်သည် တာချီလိတ်၌ အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရပြီး ကက်ပတိန်ရာထူးအထိ တိုးတက်ခဲ့ကြောင်း သိရ၏၊ မြသွင်ပင် ကလေးနှစ်ယောက်မိခင်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ ဆိုတကား။

မြခင် ဘီအီးဒီ တက်နေကြောင်းကိုလည်း သိရသည်၊ ဦးစစ်ကျန်ကိုစံပဦးစီးသော ဝပ်ရှော့ကြီးအောင်မြင်နေကြောင်းလည်း ကြားရသည်။ ကြားရသမျှ ဝမ်းသာဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

မြင့်ခိုင် ဝမ်းသာရမည်လော၊ ဝမ်းနည်းရမည်လော မသိသည့်၊ စာတစ်စောင်ကိုလည်း ရခဲ့သည်၊ စာသည် ထားဆီမှဖြစ်၏၊ စာနှင့်အတူ မင်္ဂလာဖိတ်စာလည်း ပါလာသည်၊ ထားစာက တိုသော်လည်း လိုရာသဘော ကုန်အောင်ပါသည်။

> တောလယ်မြိုင်ချာ၊ ဝက်ပါဆီ လိုက်မယ်မှန်းပေမဲ့ ထားအတွက် ကသိုလ်မပါခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ ကိုမြင့်ခိုင်ဟာ...တောလယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တည်–ထွက်–ပျက်–ကျောက်–ထီးနန်း–စံ... ဆိုတဲ့ ဇနက္ကကိန်းလို... ထီးနန်းစံနေပြီ။
>
> ကိုမြင့်ခိုင် ချမ်းသာခြင်းကို ငြင်းရဲသလို ထီးနန်းကို ထားလည်း မမက်ဘူး။
>
> တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ထားကို မာနကြီးတယ်လို့ ဆိုပါ ကိုမြင့်ခိုင်၊ ကြီးပွားခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ ကိုမြင့်ခိုင်ကို ထားဆက်မချစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ထား ဆက်ချစ်တယ်ဆိုရင်လည်း ထားသစ္စာကို... ကိုမြင့်ခိုင် ယုံပါ့မလား၊အကြောင်းကတော့ ကိုမြင့်ခိုင် အသိအမှတ်မပြုပေမဲ့ ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ တစ်ကြိမ်က တောဝက်ပါမှာတကယ်မြင့်မြတ်

> တဲ့မဒ္ဒီဒေဝီဟာ ရှိခဲ့ဖူးကယ်။
>
> စင်စစ်တော့ ထားဟာ မဒ္ဒီနဲ့ယှဉ်ရင် အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူပါ ကိုမြင့်ခိုင်။
>
> ထားကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကိုမြင့်ခိုင် တစ်သက် စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါစေ။
>
> စိတ်ကူးယဉ်မလေး
>
> ထား

ဖဆပလကွဲ၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အိမ်စောင့်အစိုးရ တက်ပြီးချိန်၌ ပေါ်လစီရေးရာ အထူးတာဝန်နှင့် မြင့်ခိုင် မြန်မာပြည်သို့ ခေတ္တပြန်ခဲ့ရ၏။

မြင့်ခိုင်ကို လေဆိပ်၌ အမေ၊ အစ်မ၊ ညီငယ်၊ ညီမနှင့် ကိုဖိုးစိန်တို့သာ လာကြိုသည်။

အခြားတွေ့လိုသူများအား မမြင်ရ။

ထိုညနေ၌ ကိုဖိုးစိန်က ဂျစ်ကားဖြင့် မြင့်ခိုင်၏ ရပ်ကွက်ဟောင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

မြင့်ခိုင်၏ ရပ်ကွက်သည် မရှိတော့၊ သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးသည် သင်္ချိုင်းကုန်းပီပီ ထီးထီးမားမား ဆိတ်ဆိတ်သုဉ်းသုဉ်း ရှိနေ၏။ ပတ်လည်မှ တဲစုတ်တဲပျက်တို့လည်း မရှိတော့၊ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတို့လည်း တစ်ဦးမှ မကျန်တော့။

ဤအခြေကို ကြိုတင်သိ၍ ဤအတိုင်းဖြစ်သင့်သည်ဟု မူလက ယုံကြည်ထားခဲ့သည် မှန်သော်လည်း လက်တွေ့ ကြုံရပြန်တော့ မြင့်ခိုင်မှာ ရင်ဆို့မိသည်။

"ဒါထက် ချစ်သန်းတို့ကော"

မြင့်ခိုင်ကမေး၍ ကိုဖိုးစိန်က ဖြေသည်။

ကိုဖိုးစိန် ဖြေသမျှမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိ။

ဖဆပလကွဲသောအခါ ချစ်သန်းက တည်မြဲဖြစ်သည်၊ ဗိုလ်တာက သန့်ရှင်းဖြစ်သည်ဆို၏။

ကန်းနားဆိပ် အလုပ်သမားရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှု၌ ဗိုလ်တာလက်ချက်ကြောင့် ချစ်သန်း သေခဲ့သည်။ ဗိုလ်တာမှာ လူသတ်မှုနှင့် ထောင်တွင်း၌ ရှိနေသည် ဆိုတကား။

အလုပ်သမားစစ်စစ် ပီသသော ဦးစစ်ကျန်နှင့် ကိုစံပတို့၏ ဝပ်ရှော့ကြီးသည်သာ ဦးစွမ်တီတ်၏ခြံဝင်း၌ ခံ့ညားထည်ဝါစွာ ကျန်ရစ်၏။

ဦးစစ်ကျန်တို့က မြင့်ခိုင်ကို ရှမ်းပြည်နယ်နမ့်ဆမ်မှ စောင့်မျှော်နေမည်ဟု ကိုဖိုးစိန်အား အမှာထားခဲ့သည်။

❑

၁၈

လွယ်လင် ထင်းရှူးတော မြေမြင့်မှ အနိမ့်ဆီသို့ ဆင်းလာသော အခါ အေးချမ်းသာယာသော နမ့်ဆမ်ကို တွေ့ရသည်။

ပခုံးထက်ဝယ် ရွှေခရေပွင့် သုံးတန်းနှင့် လှခိုင်က တောင်ကြီးကတည်းက မြင့်ခိုင်ကို ဆီးကြိုရောက်လာသည်။

“နမ့်ဆမ်ကျရင် အစ်ကိုကြီး မမျှော်လင့်တာတွေကို အကုန်တွေ့ရမယ် … ”

နမ့်ဆမ်မြို့အဝင်၌ လှခိုင်က ဆို၏၊ လှခိုင်ဆိုသည့်အတိုင်းပင် မြင့်ခိုင်ကြုံရသည်။

နမ့်ဆမ်သည် တိုင်းပြည်အတွက် ဝန်ထမ်းပြီးသော တပ်မတော်သားများအတွက် အခြေစိုက်စခန်း စံပြရွာဖြစ်စပြုနေ၏။

စံပြရွာဦး၌ ဦးစစ်ကျန်၊ မဝါနု၊ ကိုစံပ၊ မညိုမြတို့နှင့်အတူ မြသွင်သည် မြင့်ခိုင်၏ တူနှစ်ယောက်နှင့် ဆီးကြိုနေသည်။ မြင့်ခိုင် တွေ့လိုသူ တစ်ယောက်ကိုမူ မမြင်ရ … ။

မြင့်ခိုင်မတွေ့ဖူးသော ဦးစစ်ကျန်၏ သားကြီးနှင့် ကိုစံပ၏ တစ်ဦးတည်းသောသားတို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူတို့က စစ်မှုထမ်း သက်စေ့၍

နမ့်ဆမ်တွင် အခြေစိုက်မည့် တောင်သူလယ်သမားကြီးများ ဖြစ်နေ၏။ လှခိုင်က ဤစံပြရွာအတွက် တာဝန်ခံလက်ထောက် တပ်မှူးတည်း။

သြော်... ကံကြမ္မာဆိုသည်မှာ ဆန်းကြယ်လေစွတကား။

လှခိုင်သည် သူ့အစ်ကိုအား ရွာတွင်း လှည့်လည် ပြသသည်။

နမ့်ဆမ်၏ သံဓာတ်များသော မြေသည် နီ၍ စိုက်ပျိုးရန် ထုံးဓာတ် လိုသည်။ အနီးရှိ တောင်တန်းတို့မှ ထုံးကျောက်များကို ဖြို၍ ကျင်းကြီး တူးကာ ထုံးဖုတ်ကြသည်။

စိတ်ကြိုက်ရသော မြေသြဇာဖြင့် စိုက်ထားသော မြေပဲခင်း၊ ဂျုံခင်း စသည်တို့ကို လှခိုင်က လိုက်ပြသည်။

မြေရိုင်းများကို ထွန်ခြစ်နေသော လယ်ထွန်စက်ကြီးများကလည်း တဂျုံးဂျုံး ခုတ်မောင်းနေသည်။

မျိုးသန့်မွေးထားသော ကြက်နှင့်ဝက်များ၏ စခန်းမှာလည်း စနစ်တကျ ပြည့်ဖြိုးစည်ပင်နေ၏။

နမ့်ဆမ် ချောင်းငယ်၏ ကမ်းပါး၌ ရပ်၏၊ လှခိုင်သည် လွယ်လင် ဘက်မှ တောင်တန်းများကို ညွှန်ပြသည်။

"အဲဒီတောင်တန်းတွေကို ကြည့်ထား အစ်ကိုကြီး၊ နောက်တစ်ခါ အစ်ကိုကြီး ပြန်လာရင် အစ်ကိုကြီးတို့ အမေရိကန်ပြည် ကာလီဖိုးနီးယားက ရှုခင်းတွေလို စပျစ်ခြံတွေ ဖုံးလွှမ်းနေရစေမယ်"

မြင့်ခိုင်သည် ရင်၌ ပြည့်လျှမ်းနေ၏။ ထိုနောက် သူ့ညီကို မေးသည်။

"ဦးလေး ဦးစစ်ကျွန်တို့က ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ"

"သြော်...သူတို့သားတွေက ဒီမှာလာ အခြေစိုက်ပြီမဟုတ်လား၊ သားနဲ့မိဘတွေ မတွေ့ရတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ လာလည်ကြတာပေါ့"

လှခိုင်သည် ရှင်းပြနေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည့်ဟန် ရွှင်မြူးတက်ကြွလာ၏။

"ဒါထက် အစ်ကိုကြီး သူတို့ထွင်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါ အောင်မြင်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးရောက်တဲ့နေ့မှ စပြမလို့တဲ့ လာ... လာ... အဘိုးကြီးတွေ ဟိုမှာရောက်နေပြီ"

လှခိုင်က ရှေ့ဆောင်၍ လူနေတဲတန်းများဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

မြင့်ခိုင်ကို မြင်သော် မော်တာစက်တစ်လုံး အနီးမှ ဦးစစ်ကျွန်က ပြုံးပြသည်၊ ထိုနောက် မလှမ်းမကမ်းမှ ကိုစံပကို လှမ်းပြောလေသည်။

"စံပရေ အဆင်သင့်နော်"

"ကိုစစ်ကျွန်ရေ... အဆင်သင့်"

မကြာမီ မော်တာစက်ခုတ်သံကြား၍ ရေပိုက်တစ်ခုမှရေများ တဘွမ်းဘွမ်းကျလာ၏၊ ဦးစစ်ကျွန်နှင့် ကိုစံပက အားရပါးရ ရယ်ကြသည်၊ လှခိုင်ကပါ ရယ်၏၊ နားမလည်သော မြင့်ခိုင်က ရောယောင်ရယ်ရင်း လှခိုင်၏မျက်နှာကို အဖြေတောင်းသကဲ့သို့ ကြည့်သည်။

"ဒီလို ကိုကြီးရ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ရေအခက်အခဲရှိနေသေးတယ်၊ ချောင်းရေကိုပဲ အားကိုးနေရတယ်၊ မြင်တဲ့အတိုင်း ချောင်းက အနိမ့်ထဲမှာ၊ အဲဒါ လာလည်ရင်း ဦးလေးဦးစစ်ကျွန်နဲ့ ကိုစံပက ရေစုတ်စက်တစ်ခု ထွင်တယ်လေ၊ ပြီးနေတာတော့ ကြာပါပြီ၊ အစ်ကိုကြီးလာမယ်ဆိုတာ သိလို့ အစ်ကိုကြီးရှေ့မှာ သူတို့က စဖွင့်မယ်လို့ စီစဉ်ထားတာ မြင်လား ဟိုမှာ ရေတွေတဘွမ်းဘွမ်း ကျနေတယ်"

သည်တော့မှ မြင့်ခိုင်သည် သဘောပေါက်၍ လှိုက်လှက်လှဲလှဲ ရယ်သည်။

မရှေးမနှောင်းပင် မညီမြ၏ အော်ဒိုယံကြားရသည်။

"နှိပ်စက်ပါ ကိုစံပရဲ့... သူတော်ကောင်းမယားကို ရှင်ရိုက်လို့ ကြီးပွားပါလိမ့်မတော်"

မြင့်ခိုင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ထိုစဉ် ကိုစံပက ရေနံဆီသံပုံးနှစ်လုံးဆွဲ၍ ပြုံးဖြီးဖြီးနှင့် ရေလာ ခပ်သည်။

မြင့်ခိုင်က လှခိုင်နှင့်အတူ မညိုမြ၏အသံ ကြားရာသို့ ထွက်လာ ခဲ့၏။

မညိုမြလည်း ပြုံးဖြီးဖြီးနှင့် အော်နေသည်။

ကိုစံပသည် ရေပုံးနှင့် သူ့မယားကို ခေါင်းမှစ၍ လောင်းလေသည်။

ဦးစစ်ကျန်က မြင့်ခိုင်နားကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။

"ကြည့်နေ... စံပ သနပ်ခါး သွေးတော့မယ်"

ကိုစံပတို့ အထူးဖျော်ဖြေသော ဟာသဇာတ်လမ်းကို အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေခိုက် မြင့်ခိုင်သည် သတိဝင်လာ၏။

မရှက်မကြောက်နိုင်တော့ဘဲ မြသွင်ကိုကပ်၍ တိုးတိုးမေးလေသည်။

"အသွင်... နှင့်မမကော"

အလိုက်သိသော မြသွင်က 'ဟိုပေါ်မှာ'ဟု တောင်ပူစာလေးတစ်လုံးကို ညွှန်ပြသည်။

ဗိုက်ရွဲရွဲနှင့် ကိုစံပက သနပ်ခါးသွေးနေသည်ကို တကယ်ပင် စိတ်ဝင်စားနေသလော၊ ဟန်ဆောင်နေကြသည်လော မသိ၊ တောင်ပူစာဆီ မြင့်ခိုင် ထွက်လာခြင်းအား မည်သူကမျှ လှည့်မကြည့်၊ ခြေသွားလမ်းလေး အတိုင်းကွေ့ပတ်၍ တက်လာခဲ့သော မြင့်ခိုင်သည် တောင်ထိပ်သစ်ပင် တစ်ပင်၏ ပင်စည်ကိုမှီရင်း ငေးနေသူကို မြင်ရသည့်ခဏ၌ ရင်အခုန် ရပ်သွားသည် ထင်မိသည်။

မြင့်ခိုင်က ခြေသံဖော့၍ တိတ်တိတ်ကပ်သွားသည်။

"အစ်ကိုကြီးခြေသံ ကျွန်မကြားပါတယ်"

ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် မြင့်ခိုင်ကြောင်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ အားရပါးရ ပြုံးမိသည်။

ကုန်လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက သချိုင်းကုန်းမြေမြင့် တရုတ်စကားပင်အောက်၌ ဤသို့ပင် မြခင်မှာ ဆံတောက်ဖားဖားနှင့် ဖူးပွင့်စအလှ၊ ယခုမြခင်မှာ လွှာမုံကုန်ကုန်– လှစ်၍ ထွန်းသစ်မှု မာလာပန်း၏ အမြင့်ဆုံး တင့်လန်းချိန်တည်း။

အနောက်ဆီမှ နေရောင်ပက်၍ မွတ်ညက်သော မြခင်၏ အသားလေးများမှာ ရွှန်းရွှန်းလက်နေသည်။ မျက်သားပြာပြာတို့မှာ ရှမ်းတောင်မင်း နှင့် ပြိုင်၍ နီလာရောင် စိမ်းလဲ့နေသည်။ နှစ်ဦးသား စကားမပြောနိုင်ကြ၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

"မမြခင် ကိုကြီးကို ဘာလို့ လာမကြိုသလဲ"

"ကိုကြီးကို ကျွန်မကြိုချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ ကြိုရမယ့် လူမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ကိုကြီးကို ဒါဖြင့် ဘယ်သူကကြိုမှာလဲ"

"ဒါကို ကျွန်မမသိဘူး၊ ကျွန်မက ကိုကြီးတိုင်ပင်မှာကို စောင့်ရမယ့် လူပါ"

မြင့်ခိုင်က မြခင်၏ မျက်လုံးပြာများကို စူးစမ်းသယောင် ကြည့်သည်။ အေးချမ်းသော မျက်လုံးပြာများက မြင့်ခိုင်၏ရင်ကို တည်ငြိမ်စေသည်။

ဩော်... အချစ်ဆိုသည်မှာ ရင်ခုန်ဖွယ် မဟုတ်ပါတကား၊ မြင့်ခိုင်သည် မြခင်၏ဝါဝင်း ရှည်သွယ်သော လက်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်

လိုက်သည်၊ မြခင်ကမရှန်း။

"ကိုကြီးအနေနဲ့ တိုင်ပင်ဖို့ လိုသေးသလားမြခင်"

မြခင်က ပြုံးသည်၊ မြင့်ခိုင်အနေနှင့် ဤအပြုံးမျိုးကို ရှာဖွေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီတည်း... ။

"ကိုကြီးက မတိုင်ပင်တော့ မြခင်ကကော ဘာအဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ လိုသေးသလဲ..."

မှန်သည်၊ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မလိုတော့...။

မြခင်၏ခါးကလေးကို ပွေ့ယူရင်း... မြင့်ခိုင်သည် တောင်ခြေသို့ လှမ်းမျှော်မိသည်။

တောင်ခြေ၌ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော စိုက်ခင်းပျိုးခင်းတို့နှင့် မြစ်ချောင်း တောမြိုင်တို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တစ်ကြိမ်က ဟိုဆီမှမြေသည် ခြောက်ခန်းလေ့စွတကား။

ယခု ဤမြေမှသည် မျှော်တမ်းရည်သော်...မဟိဘုံနန်း၊ သာစခန်း သည် ကမ္ဘာကုန်စေ ရှင်လန်းသာယာပေလိမ့်မည်တကား... ။

တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်